

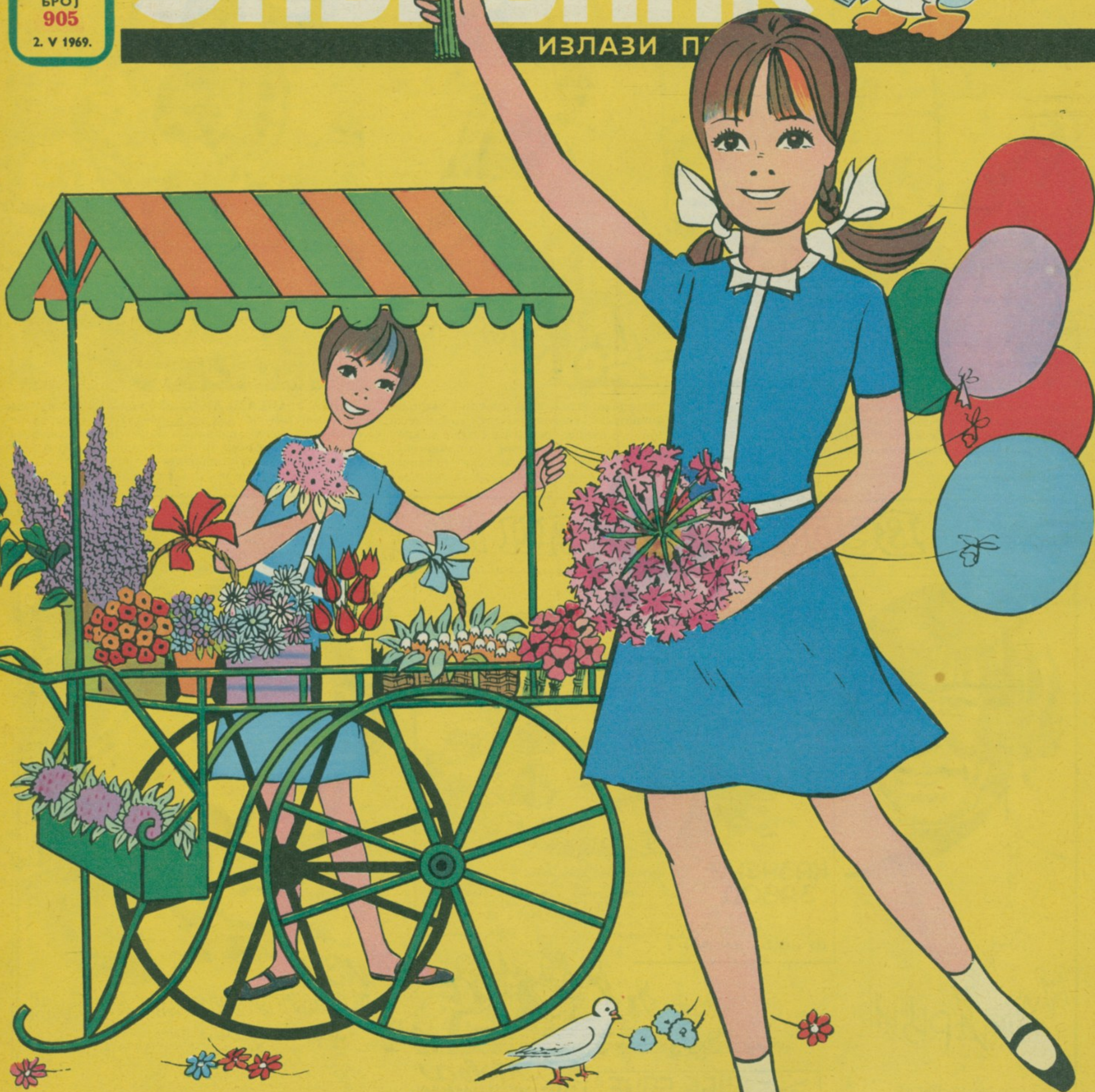
ПОЛИТИЧКИ ЗАБЕЛВНИК

1
ДИНАР

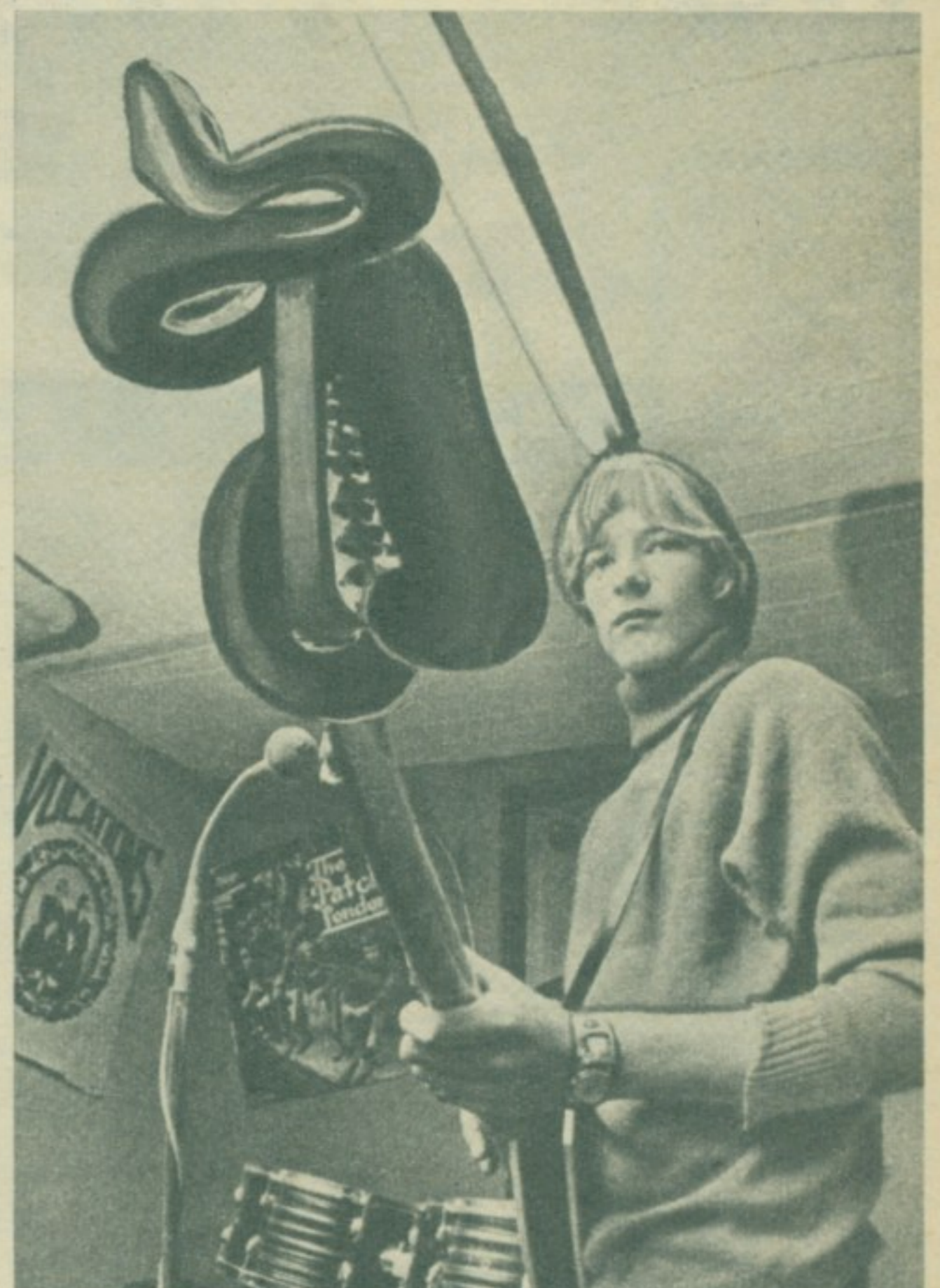
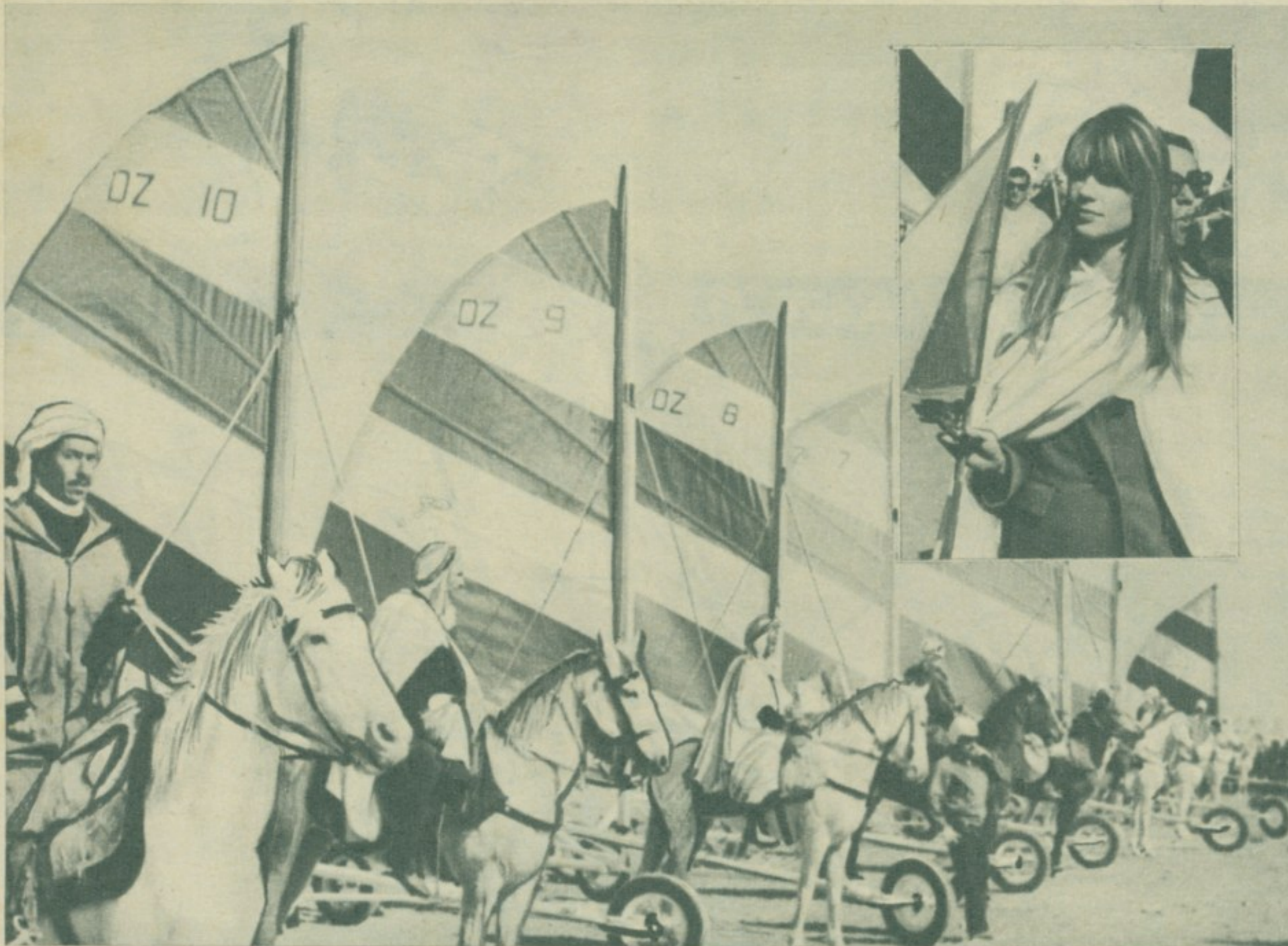
ГОДИНА
XXX
БРОЈ
905
2. V 1969.

ИЗЛАЗИ П

МАЈ 1969

ДОГОДИЛО СЕ...

ЈЕДРА НА ПЕСКУ. — Најсевернија алжирска оаза Лагуат била је полазна тачка прве међународне једриличарске регате кроз Сахару. Такмичари из Алжира, Француске, Немачке, Белгије, Енглеске и Шведске, прешли су на својим једрилицама на три точка преко Сахаре, све до Ел Голее, на крајњем југу Алжира. Нове победнике пустиње испратили су њени стални становници у традиционалним оделима и на белим коњима. Знак за полазак регате дала је позната француска певачица Франсоаз Арди.

ЗМИЈА У АНСАМБЛУ. — „Рођени за слободу“ име је једног бит-састава из Копенхагена. Његова популарност међу омладином нагло је порасла откако се бас-гитариста, петнаестогодишњи Бо Андерсен, појављује на концертима у пратњи једне змије дугачке метар и по.

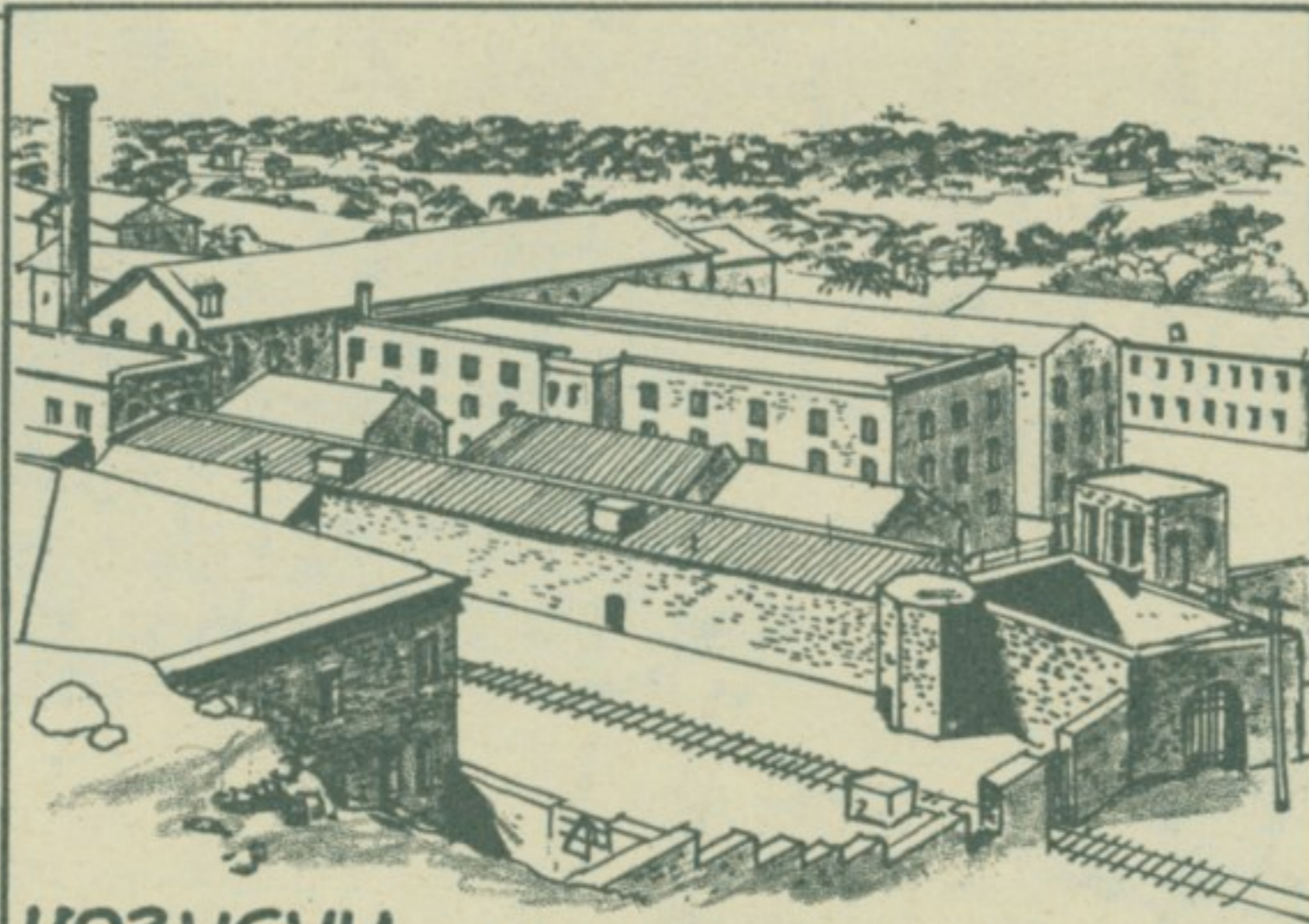
Ripley

Вероватни или не!

МУШКАРЦИ

ИЗ ИНДИЈАНСКОГ ПЛЕМЕНА ГОЦИРО (ВЕНЕЦУЕЛА) ДОЛАЗЕ ДО НЕВЕСТЕ ДАЈУКИ У ЗАМЕНУ СТОКУ. ТАКО ПЛАЊЕНА ЖЕНА МОРА ДА ИЗДРЖАВА И СЕБЕ И СВОГ МУЖА А АКО УМРЕ ПРЕ НО ШТО ЂЕ ДОБИЛА ДЕТЕ МУЖ ИМА ПРАВО ДА ОД ЊЕНИХ РОДИТЕЉА ТРАЖИ ОДШТЕТУ!

КАЗНЕНИ ЗАВОД

АМЕРИЧКЕ ДРЖАВЕ КОЛОРАДА САГРАЂЕН ЈЕ 1868. ГОДИНЕ У КЕНОН СИТИЈУ ПОСЛЕ ОПШТЕР ГЛАСАЊА НА КОЈЕМ ЈЕ ТРЕБАЛО ДА ГРАЂАНИ ОДЛУЧЕ ДА ЛИ ЖЕЛЕ ЗАТВОР ИЛИ УНИВЕРЗИТЕТ. ОДЛУЧИЛИ СУ СЕ ЗА ЗАТВОР!

Прва ЖЕЛЕЗНИЧКА ПРУГА

ДУГАЧКА СТОТИНАК МЕТРА, БИЛА ЈЕ САГРАЂЕНА ПРЕ 255 ГОДИНА ЗА ЛУДЖА ХИВ ЧИЈЕ СУ КОЧИЈЕ ПО ПРУЗИ ГУРАЛЕ СЛУГЕ.

БУБЕ „БОЦЕ“

КОЈЕ ЖИВЕ У МРВИЊАКУ ТЕРМИТА ХРАНЕ СВОЈЕ ДОМАЌИНЕ ИЗЛУЧЕНИМ СОКОМ КОЈИ ОВИ ПИЈУ ХВАТАЈУКИ БУБЕ НОГАМА ДА БИ ИХ НАГНУЛИ КАО ЖИВЕ БОЦЕ!

ЖИВИ ЕЛЕКТРОНСКИ МОЗАК

ЛЕОНАРД ОДЛЕР (1707-1783) ШВАЈЦАРСКИ МАТЕМАТИЧАР КОЈИ ЈЕ БИО У СЛУЖБИ ПЕТРОГРАДСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА, ИЗДИКТИРАО ЈЕ 200 НАУЧНИХ РАДОВА ИЗ ВИШЕ МАТЕМАТИКЕ, МАДА ЈЕ СВА СЛОЖЕНА ИЗРАЧУНАВАЊА МОРАО ДА ОБАВИ У ГЛАВИ ЈЕР ЈЕ БИО ПОТПУНО СЛЕП!

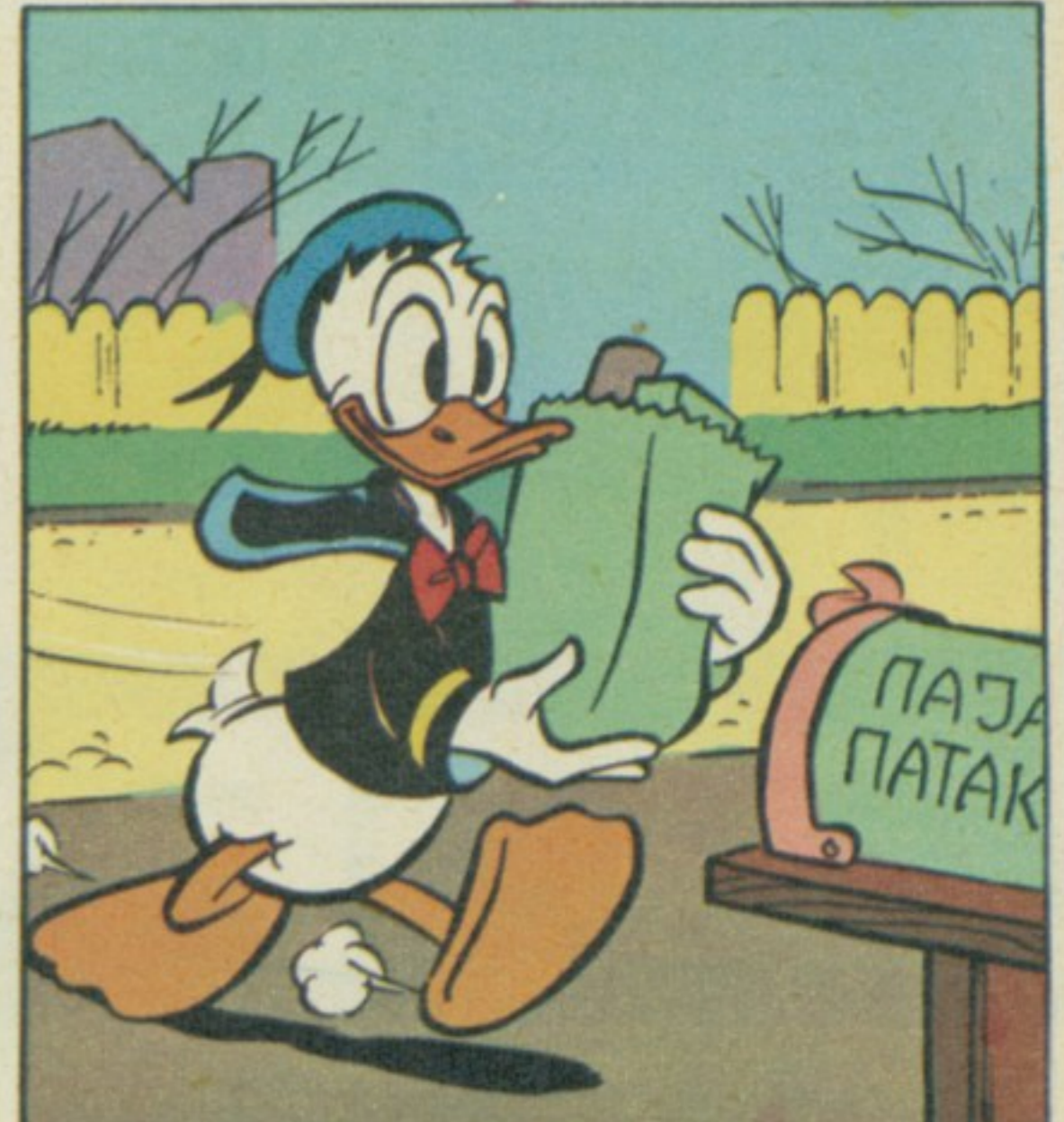
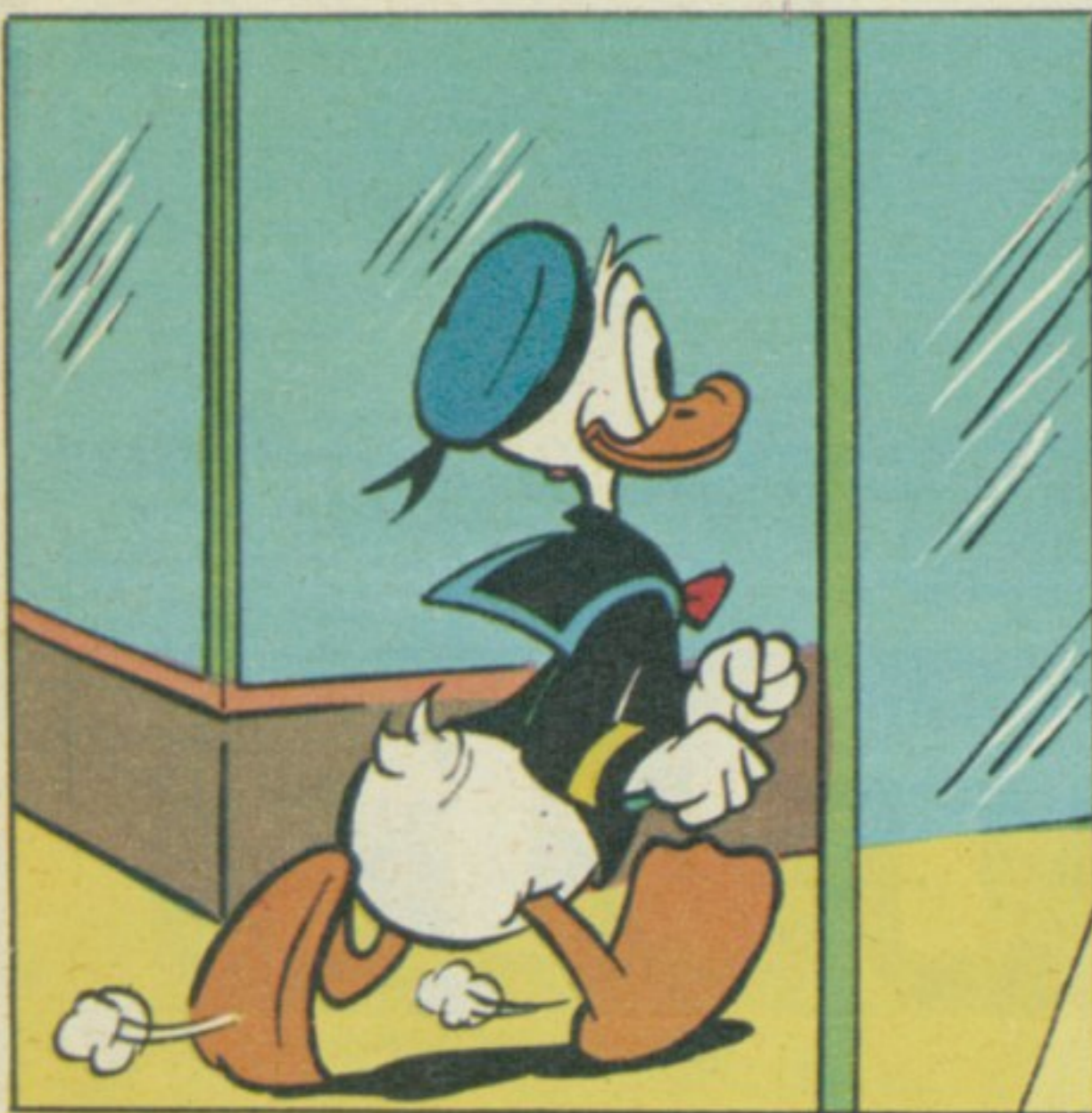
⊠⊠⊠, ⊠⊠⊠,
⊠⊠⊠, ⊠⊠⊠,
⊠⊠⊠⊠, ⊠⊠⊠⊠,

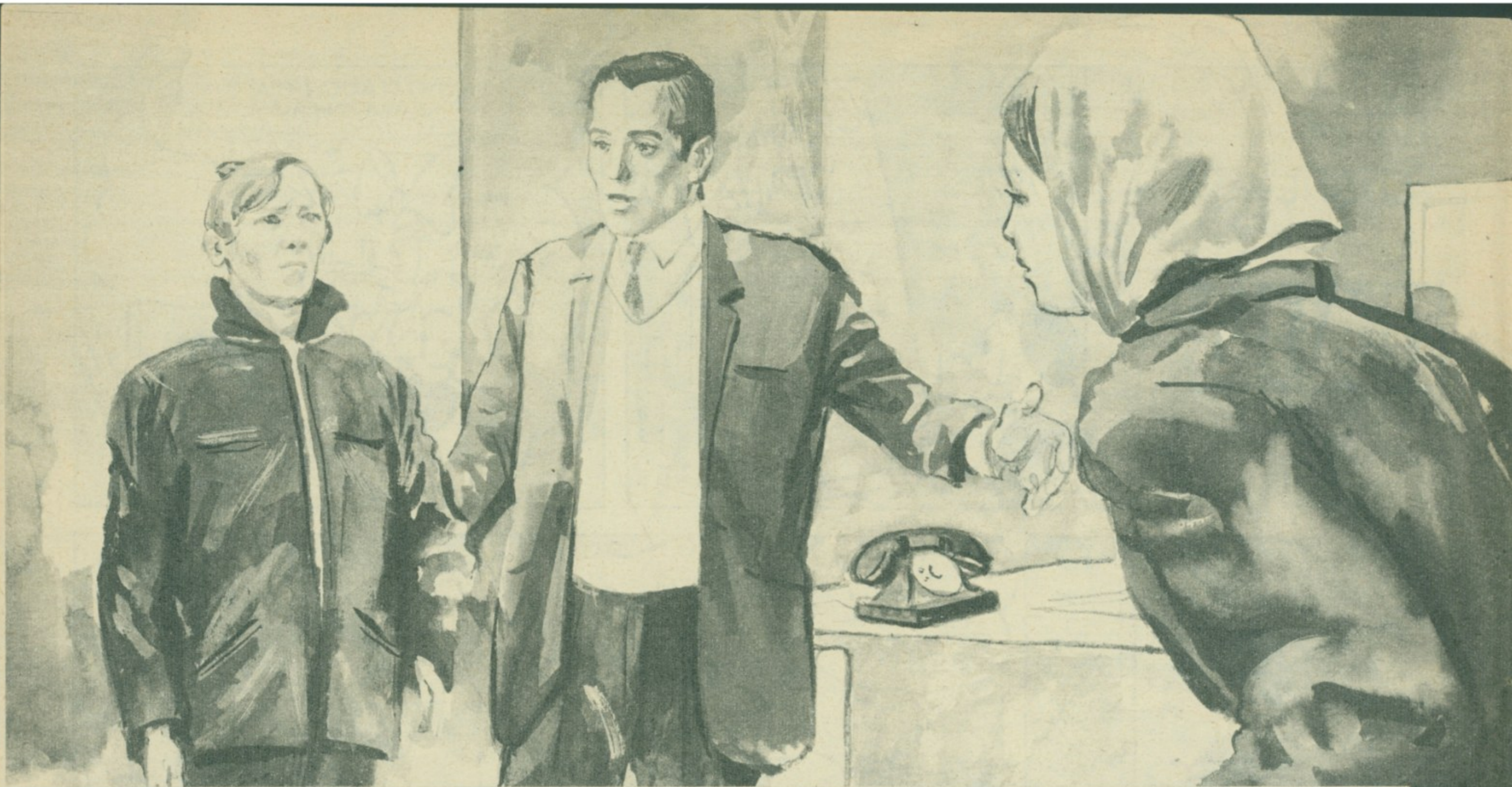
АРП

СТАРОВИГИЛСКИ РЕЧ ЗА „ВИНО“ МОГЛА ЈЕ ХИДРОГЛИФСКИМ ЗНАЦИМА НАПИСАТИ НА 6 РАЗЛИЧИТИХ НАЧИНА.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ОПРОСТИТИ?

ПРЕ ПЕТ МЕСЕЦИ, У 16. ГОДИНИ, САЗНАО САМ ДА ЉУДИ КОД КОЈИХ САМ ОДРАСТАО НИСУ МОЈИ РОДИТЕЉИ И УПОЗНАО СВОЈУ ПРАВУ МАЈКУ

Драги читаоци Забавника,

У јуну прошле године напунио сам шеснаест година и пуким случајем утврдио да моји родитељи нису — моји родитељи. Било је то овако:

Почео сам да играм фудбал у подмлатку једног београдског клуба. Тренеру се допало како ја играм и рекао ми је једног дана:

— Драгане, треба да те региструјемо да би могао да играш за нас. Донеси крштеницу и иди на лекарски преглед.

Почео сам да тражим крштеницу. Збуњивало ме је то што сам на неколико места морао да је тражим и што су ме сви некако чудно загледали. На крају сам дошао у Центар за социјални рад општине Савски венац и друг Мића Родић, који тамо ради као психолог, рекао ми је:

— Хоћеш ли да видиш своју праву мајку?

— Како? — запитало сам зачуђен.

— Тражећи крштеницу нашли смо твоју праву мајку. Хоћеш ли да је видиш?

И раније сам сумњао да људи с којима живим нису

моји прави родитељи. Сада су се те сумње потврдиле. Нешто хладно ме је стегло у грлу.

— Да. Хоћу да видим своју праву мајку! — рекао сам муцајући.

Торка истина

Родио сам се 16. јуна 1952. године у једном малом месту недалеко од Београда. Имао сам две године када ми је отац умро. Мајка и ја смо остали сами. Живели смо код деде и бабе који су имали земљу. Ту

сам био још годину и по дана. Мајка ме онда однела у један дом за незбринуту децу у Београду. Убрзо је дошла нека жена с мужем, пословођом једног предузећа, и узела ме из дома. С управом дома су се договорили да ме они узму и да код њих живим као њихов син. Имао сам тада три и по године и ништа нисам схватио шта се са мном дешавало.

Тада је почео најсрећнији период у моме животу. Било ми је баш лепо. Имао сам и старијег брата и био окружен љубављу и пажњом. Растао сам срећан играјући се у дворишту наше лепе велике куће на периферији Београда.

Прве сумње

Био сам добар ђак и примеран у сваком погледу. Мајка и отац су с радошћу очекивали родитељске састанке јер сам увек био хваљен. Тако је то ишло до четвртог основне. Дошла је зима. Ја сам се предвече вратио из школе и мајка ме послала да купим кафу. Рекла ми је да после могу да идем и на санкање, само да

се утоплим. Међутим, није ми било до санкања јер је требало да учим. Отишао сам брзо, купио кафу и повукао се у своју собу да пишем домаћи задатак. Мајка је остала у кухињи, а ја сам мало одшкринуо врата између своје собе и кухиње да би у соби било топлије.

Тада је дошла нека тетка из комшилука и почела да прича с мојом мајком. Чуо

сам њихов разговор кроз одшкринута врата иако то нисам хтео. У једном тренутку, та тетка је запитала моју мајку:

— Стижу ли вам редовно паре што примате за малог?

Пресекао сам се. Какве то паре моја мајка прима за мене?

Мајка је мало ћутала, па рекла:

— Зашто ме питате о томе кад знате да је он као

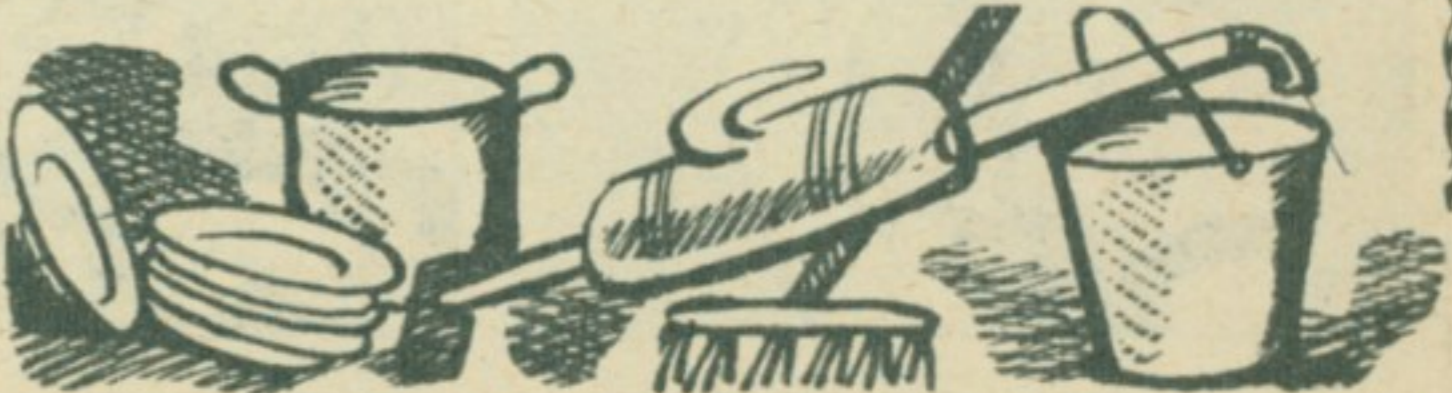
ТРЕБА ЛИ ПОМАГАТИ У КУЋИ?

Драги Забавнице,

Можеш ли утицати на моју десетогодишњу кћерку Зорицу (која те чита од прве до последње стране) да ми помогне у кући јер ме кад се вратим из предузећа код куће чека много посла? Ја јој објашњавам да треба да ми помаже у кући, али она ме слабо слуша зато што је и отац и тити јер каже да јој је већ доста и учења. Можда ће тебе, Забавнице, послушати?

Драгица Косанчић, Нови Сад

Ваш захтев је врло озбиљан и ми ту ништа не можемо учинити пре него што се посаветујемо са нашим младим читаоцима. Позивамо зато младе читаоце да нам пишу шта они мисле о помагању мамама у кућним пословима. Помажу ли они? Колико? У каквим пословима? Шта је ту право? Има ли се времена за помагање? Нека нам све што је потребно напишу да би се ово питање добро разјаснило. („ПОМАГАТИ?“)

наше дете. Дobar је, добар је и ђак и нема никакве разлике између њега и нашег сина. А то што примамо нешто пара као помоћ, то је зато да му омогућимо лепше детињство, да увек има лепо одело, да може да оде на море.

Почео сам да се тресем. Више и нисам слушао шта су оне причале. Када сам се мало смирио, она комшиница је била отишла. Мајка је била сама у кухињи. Нагло сам отворио врата и запитао је:

— Мама, шта прича ова жена. Какве су то глупости Разбићу јој главу кад је сретнем. Је л' да лаже?

Никада нећу заборавити како је мама изгледала. Била је и уплашена и збуњена, видео сам да се колеба шта да ми каже.

— Заиста прича глупости и ти немој о томе да размишљаш. Знаш какви су неки људи. Не воле туђу срећу. Хајде сада да спаваш

Нове емоције

Те ноћи нисам спавао. Ујутру сам устао раније него обично и уместо да учим отишао сам да тражим другове из школе. Срео сам једног и упитао га.

— Да ли је моја мајка заиста моја мајка?

Овај друг је био запањен: — Шта је теби? Ја бих волео да имам такву мајку као што ти имаш.

Ишао сам даље. На углу сам срео другог друга. Он је нешто знао.

— Прича се нешто о томе, да ти не живиш код праве мајке — рекао је — и моја мама је неколико пута то споменула...

Више га нисам ни слушао. Значи, ипак је то можда истина. Од тада више нисам имао мира. Завршио сам четврти као врло добар. Али нисам био више исти дечак. Нити сам био дисциплинован на часовима нити послушан у кући. Пети разред сам једва завршио. У кући се никада о овоме није причало, али ја сам се ипак осећао као странац.

Решно сам да одем

У шестом сам имао поправне из руског и српскохрватског језика. Био сам разочаран, љут, утучен, не могу да вам то објасним. Једног дана, била је недеља, седели смо за ручком сви заједно када сам рекао:

— Идем у дом за небринуту децу. Тамо нећу бити сам. Ви нисте моји прави родитељи!

И мајка и отац и старији брат су били запањени. Нису о томе хтели ни да чују. Дуго смо се убеђивали, тек после два месеца отац ми је рекао:

— Ако си ти чврсто одлучио да идеш у дом, ми те не можемо у томе спречити.

Уради оно што мислиш да је добро за тебе. Ако хоћеш, кад завршиш осмолетку, врати се и онда можеш код мене у предузећу да учиш занат.

Отишао сам у дом. Положио сам поправне испите и некако се навикао на тај живот. Мајка, отац и брат су долазили сваке суботе код мене у дом, или сам ја ишао код њих.

Да су ми заиста они родитељи, зар би ме пустили у дом? Ипак, они се понашају као моји прави родитељи. Све ме је то страшно мучило. Нисам скоро ни приме-

тио како је прошла још једна школска година и како сам понављао седми разред. — Освести се! — рекао сам себи једног дана.

Запео сам и за годину дана положио два разреда, седми и осми. Већ сам почео и да размишљам о повратку кући, о поласку на занат.

Али тада сам почео да играм фудбал. Било је то у јуну 1968. године када ми је тренер затражио крштеницу и када ми је Мића Родић, психолог, предложио да се упознам са мојом правом мајком.

Сусрет са правом мајком

У суботу 2. новембра 1968. године требало је да се сретнем са својом рођеном мајком. Чекао сам тај дан пун стрепњи, неке мучнине, али и притајене наде. Да ли ће ме она загрлити када се будемо видели, шта ће ми рећи?

Дошао је и тај дан. У 11 часова пре подне стигао сам у Центар за социјални рад општине Савски венац. Са чекао ме је Мића психолог и одвео у своју собу. Рекао је сасвим кратко:

— Ово је твоја мајка — и изашао напоље.

Дуго смо се грлили и плакали. Мајка ми је причала да је морала да ме остави у дому. Да је долазила да ме види кад сам био предат својој новој мајци, али да су јој људи из тог дома рекли како није добро да ми каже да је она моја права мајка. Причала ми је да је она сељанка, да се није више удавала, да живи са својим оцем радећи земљу.

Ја сам је слушао пажљиво и чинило ми се као да смо целога века били заједно. Тај дан смо провели заједно у Београду, шетали се, правили планове за будућност. Увече, ја сам отишао у дом, а она у своје место.

После два дана посетила ме је у дому. Донела ми је колача, чоколаде и џемпер који је сама исплела.

Идуће суботе, она је дошла поново. Чекао сам је на капији дома. Стално сам размишљао: зашто је требало да прође 14 година па да је видим? Да ми је заиста права мајка, она се никада не би обзирала шта су јој други говорили, да ли је добро да ме посети и да ми каже ко је она. Где је била тих четрнаест година?

Кад се појавила на капији са корпом поклона то сам јој и рекао.

— Где си била ових четрнаест година?

Оставио сам је без речи.

Читаоци, пишите ми!

Сад учим занат код оца. Суботом идем на село код своје праве мајке или код оне која ми је била као мајка у Београду. Имаћу у јуну 17 година. Али нисам срећан. Огорчен сам. Највише бих волео да ми ништа нису ни рекли.

Треба ли за све што ми се догодило да опростим својој правој мајци и оној

која ме је држала као мајка? То ја сад питам вас, драги читаоци. Одговорите шта ви мислите. Напишите Забавнику.

*Ваш
Златан*

* Прилога * * * * *

ПРИЈАТАН ДОРУЧАК

Лондонски гимназијалиц Мартин Рид нашао је за време једног излета сасвим младу сову чије је једно крило било сломљено. Донео ју је кући, неговао и — постали су пријатељи. Сова проводи ноћи на Мартиновој полици за књиге а ујутру му, док доручкује, чучи на рамену.

МАЧАК У ЧИЗМИ

Њему свакако нису причали бајку о мачку у чизмама. Он је сам открио да чизма може да буде одлично склониште. И зато кад год нешто скриви или се од нечег уплаши, он трчи да се сакрије у чизму.

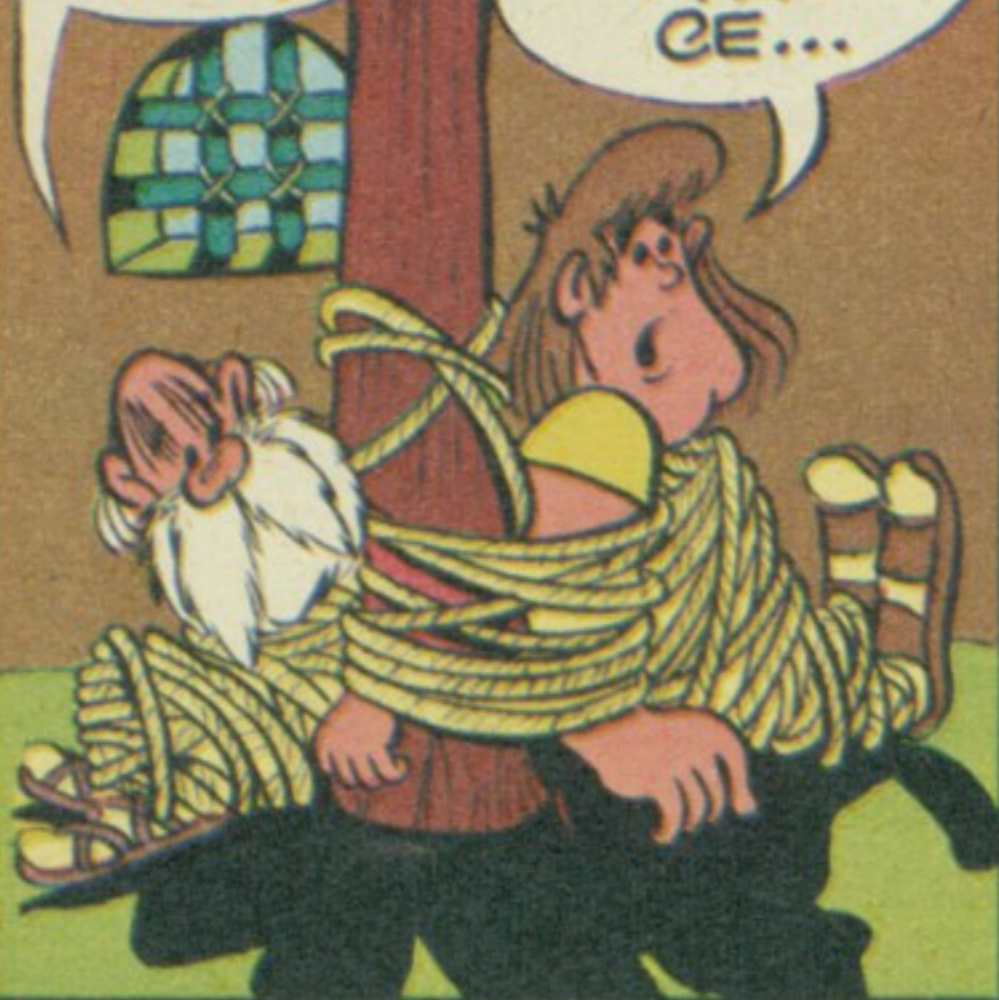
ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ЕПИЗОДА: БУЗДОВАНСКЕ ИГРЕ

ШТО ЛИ
СУ НАС
ЗАРОБИ-
ЛИ?

БАР ДА
ПОЈЕДО-
МО ОНО
ПРА-
СЕ...

ПА ШТА
ДА СМИ-
СЛИМО?

МОРАМО
ИХ ОПТУЖИ-
ТИ ЗБОГ НЕ-
ЧЕР!

НЕ СМЕ-
МО ДОЗВО-
ЛИТИ ДА
ОДУ НА
ИГРЕ!

СЕТИО
САМ СЕ!
ОПТУЖИЋЕМО
ИХ ДА СУ
ДОШЛИ ДА
НАС ШПИЈУ-
НИРАЈУ!

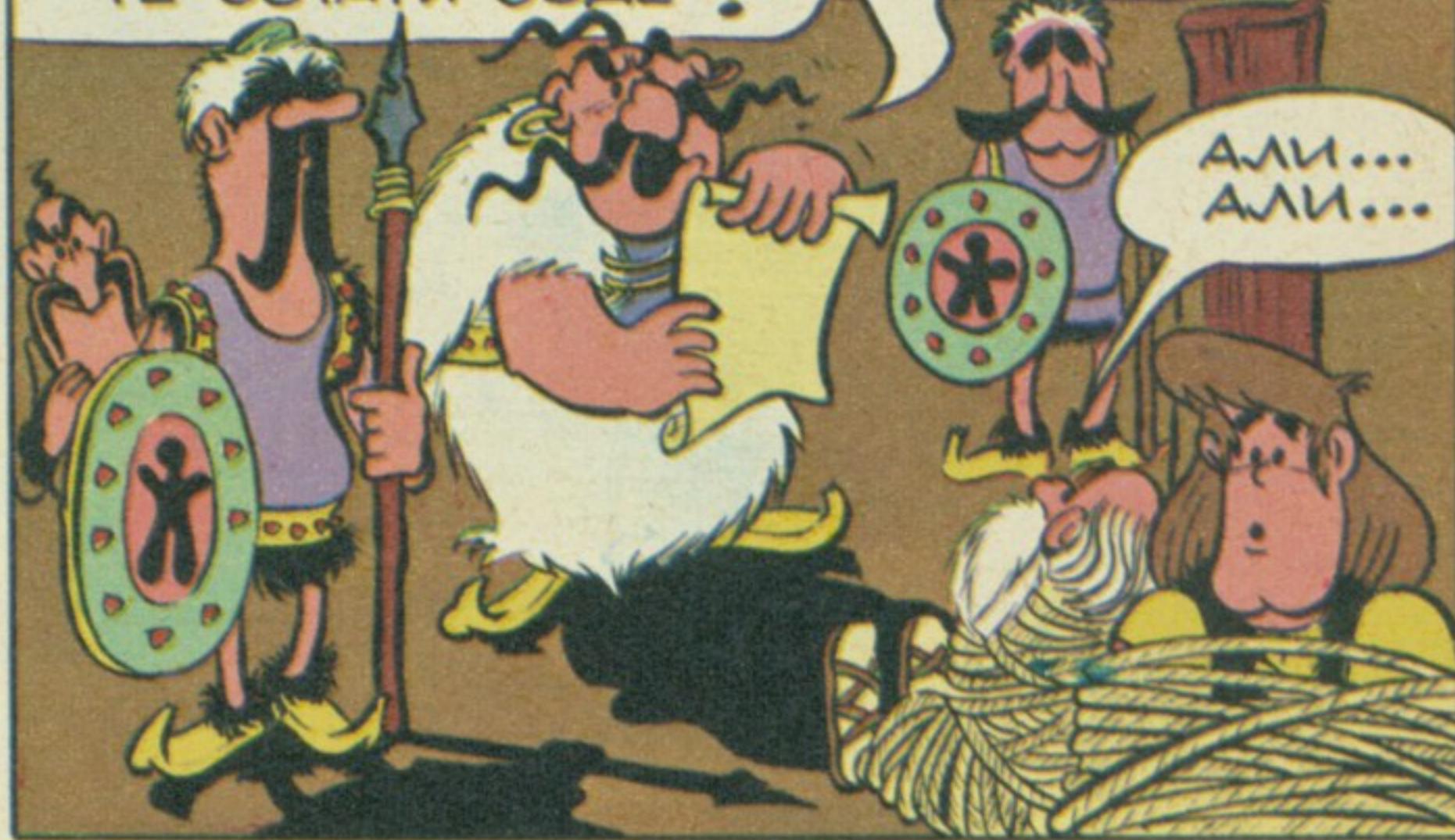

ГОСПОДО, ПРОЦЕС ЈЕ
ЗАВРШЕН! КРИВЦИ
СУ РАСКРИЊАНИ!
ОНИ СУ ШПИЈУНИ
ЈЕДНЕ СТРАНЕ
СИЛЕ!

ТРАС

...ТЕ ЈЕ ТАКО УТВРЂЕНА ВАША КРИВИ-
ЦА! А ДОК СЕ ПРИКУПЕ ДОКАЗИ, ВИ ЋЕ-
ТЕ ОСТАТИ ОВДЕ!

АЛИ...
АЛИ...

ОТЕЖА-
ВАЈУКА
ОКОЛНОСТ ЈЕ
ТО ШТО НЕ
ПРИЗНАЈЕ-
ТЕ!

ШТА ЛИ
ТО САД
РАДЕ?

ЗАР НЕ ВИДИШ
ДА СУ МЕ СЕ
УПЛАШИЛИ?
ЗНАЈУ ОНИ
МЕНЕ
ДОБРО!

ПА ДА
ИДЕМО
ОДАВДЕ КАД
СУ ТАКО
НЕЉУ-
БАЗНИ!

КАКО?

ПАЗИ НА
СТРАЖА-
РЕ!

САЧЕ-
КАЖ МЕ!

ХТЕЛИ СУ
ДА НАС ОСТАВЕ
БЕЗ ВЕЧЕРЕ!
ТО НИЈЕ
ЛЕПО!

ТАКО
ЈЕ!

НЕЗАСИТИ ДЕМОН ЈАКА

Слаткаст мирис запаљене камфорне смоле шири се брижљиво поменим двориштем. У дну је сингалезанска кућа а пред њеним прагом умотана у бело платно једна људска прилика: болесник. У уједначеном ритму два бубњара ударају у своје инструменте лоп тастог облика. Испред њих, у такту добоша, врти се и скаче један играч. Пола животиња, пола човек.

Црна одећа навучена преко мрког тела затеже се на великом трбуху начињеном од гужве меке траве или вуне. На лицу играча је страшна маска: вучја глава са искеженим зубима и исплаженим црвеним језиком. Украси од шкољки, привезани за потколенице, звече при сваком кораку.

Кроз дрвену маску чују се

НА ЦЕЈЛОНУ ВЕРУЈУ У ЗЛОГ ДУХА СА ВУЧЈОМ ГЛАВОМ КОЈИ ЛУТА ГРОБЉИМА

свих борби излазио као победник. Тај храбри ратник звао се Готембара.

После једне, ко зна већ које победе над индијским Тамилима, Готембарин владар је позвао на гозбу све остале краљеве на Цејлону. Међу званицама је био и војсковођа Јајасена који је на свечаност дошао са 3.000 ратника. Намера му је била да заматне кавгу с Готембаром, изазове га на двобој и убије га. Али, богови су опоменули Готембару. И у двобоју о којем се данас причају многе легенде погинуо је — Јајасена. Победник му је одсекао главу да би је сачувао као доказ своје победе.

Када је сахрањивао Јајасенино обезглављено тело, један његов пријатељ ставио је на труп главу вука. Јајасена је оживео али не више као човек већ као „Јака“ — демон с људским телом и вучјом главом. „Јака“ је углавном живео на гробљима: ископавао је тек сахрањене и њима се хранио. Није смео да убија људе јер су му то богови забрањивали. Али било му је дозвољено да на

њих навлачи болести и тако их одводи у смрт. Ипак, ако би незаситом Јаки принели жртве, он би понекад пристајао да оболелом врати здравље.

Да би се овакве легенде, а и обичаји проистекли из њих, могли схватити, треба се вратити на почетак историје човечанства, када су људи углавном живели од биљака и њихових плодова. Да би могао да ископа хранљив корен биљке, човеку је била потребна алатка. Касније је открио могућност да неком од таквих алатки рани и убије животињу, често јачу и бржу од себе. Лов на дивље животиње представљао је отада извор хране, сам живот, могућност да се опстане у непријатељској природи.

Да би лов био успешнији, требало је зачарати душе дивљих животиња и навести их да постану лак плен. За то су се старали врачани, шамани, чаробници. Врачани су у тим чарањима помагали ловци изводећи, заједно с њим, игру која је представљала цео ток лова. Да би игра изгледала што вернија врачани

ДЕМОН БОЛЕСТИ С ГЛАВОМ ВУКА.

ловци огртали су се крзном животиња које су желели да ухвате. Касније су крзно и перје замењени маскама које представљају животиње.

Код неких народа зачаранање животиња постоји и данас. Домороци Аустралије на пример, и данас пре поласка у лов изводе ритуалну игру лова. Своја божанства људи су представљали у облику животиња или људских бића са животињском главом. Ова појава нарочито се одразила у хиндуизму.

Код многих народа, нарочито оних на нижем ступњу развитка, постоји веровање да болест и смрт доносе зла божанства. Срећом, она се могу умилоствити жртвама и ритуалним играма у којима врачани и њихови помоћници обично носе животињске маске. Игра обично почиње касно по подне и често траје читаву ноћ.

Маске које играчи носе углавном представљају жи-

вотиње или искежена људска лица. Уз звуке бубњева играчи изводе тачно прописане кораке и фигуре, а главни врач изговара мађијске речи. Кад се после неколико часова бесомучног скакања и играња врач и његови помоћници уморе и повуку на кратак одмор, на сцену обично ступа играч који у рукама носи буктиње. Док игра он пламеном прелази преко свог обнаженог горњег дела тела да би најзад ставио у уста врх буктиње а завршио тиме што би „бљувао“ дим и пламен.

Трагови сличних култова срећу се готово код свих народа, чак и оних који су постигли највиши степен цивилизације, само у другим облицима. Паљење свећа за здравље, ношење разних амајлија, вешање венаца изнад улазних врата све су то остаци веровања да зле духове који доносе болест и смрт треба умилоствити.

К. В. 7

МАСКА КОЈА ПРЕДСТАВЉА КРАЉА.

пригушени тонови ритуалне песме којом играч покушава да из болесниковог тела истера зле демоне који су у њему насељени.

У малим рибарским насељима на југоисточној обали Цејлона страх од духова који доносе болести дубоко је усађен у људе и преноси се од памтивека с генерације на генерацију. Легенде о тајанственим бићима, духовима, боговима и демонима у облику људи и животиња поникле су из споја хинду и будистичке митологије и религије.

Једна од тих легенди прича да је 2030. године по будистичком календару живео у Полонаруви, некадашњој престоници Цејлона, владар кога су се бојали и људи и богови. Међу својим војсковођама имао је и једног ратником малог човека који је из

ВРАЧ СА ЦЕЈЛОНА С МАСКОМ НА ЛИЦУ КОЈИ СВОЈОМ ИГРОМ ТРЕБА ИЗ ТЕЛА БОЛЕСНИКА ДА ИЗАГНА ДЕМОНА БОЛЕСТИ.

Dan
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У идучем броју: МЕЂУ МАСТОДОНТИМА!

ИНТЕРВЈУ: ВЕЧНА ЦРТЕЖ: МИОМИР

НЕДРА СПАСОВИЋ

ГОДИНЕ: 27
АДРЕСА: ФРАНЦУСКА 35
МАТИЧНО
ПОЗОРИШТЕ: АТЕЛЕ 212
КАДА ЈЕ ЗАВРШИЛА АКАД.: ПРЕ ТРИ ГОДИНЕ
СА КИМ ЖИВИ: СА ТАТОМ И МАМОМ
РОЂЕНА У: БЕОГРАДУ
ОМИЉЕНО ЦВЕТЕ: ЛУБИЦИЦЕ
ОМИЉЕНА БОЈА: ЦРНА
ОМИЉЕНА ПЕСМА ИЛИ МУЗИКА: МОЦАРТ-ОД МАЛЕНА СВИРА КЛАВИР
ОМИЉЕНА ЛИЧНОСТ: ЈОВАНКА БЕТЕГОВИЋ

А ОВАКО НЕДРА ПИШЕ СВОЈЕ ИМЕ

Nedra Spasovic

ЗЛАТНА НИМФА

ДЕТИЊСТВО САМ ПРОВЕЛА У ЦИГРИ, И КАО СВА ДЕЦА САМ МАШТАЛА О БУДУЋНОСТИ. ЖЕЛЕЛА САМ ДА БУДЕМ ЛЕКАР, МОЖИ ПРВИ ПАЦИЈЕНТИ БИМЕ СУ ЛУТКЕ.

У ПОЗОРИШТУ САМ ТАКОРЕКИ ОДРАСЛА ОТАЦ МИ ЈЕ ДРАМЕКИ УМЕТНИК, НА СВАКОЈ НЕГОВОЈ ПРЕДСТАВИ ДОЖИЉАВАЛА САМ УЗБУЂЕЊЕ. ТАДА САМ БЕК УЧИЛА КЛАВИР И ВЕРОВАЛА ДА САМ ПРОНАШЛА СВОЈ ЖИВОТНИ ЦИЛ.

СТАЊ ЈЕ БИЛО МАЛИ ЗАКЛАПКИ ЈЕДНО КРАТКО ВРЕМЕ ЈЕ СТАЈАО ПРЕД КУКОМ. БИЛА САМ ОЧАЈНА ШТО НИ САМ МОГЛА ДА ВЕЖБАМ.

КАО МАТУРАН, ДЕФИНИТИВНО НАЛАЗИМ СВОЈ ПУТ. ЗНАЛА САМ, БИКУ ДРАМЕКА УМЕТНИЦА. САМО ПУТ ДО УСПЕХА НИЈЕ УВЕК РАВАН

НАЈВАЖНИЈЕ ЈЕ ДА ЧОВЕК РАДИ ОНО ШТО ВОЛИ. ПРВИ ПУТ САМ ОДБИЈЕНА НА АКАДЕМИЈИ. РЕКЛА САМ: ОПЕТ КУДОРА И УСПЕХУ...

...А ДОТЛЕ РАДИКУ. ЈОШ КАО СТУДЕНТ САМ РАДИЛА СА ПУНО ЉУБАВИ И ВОЉЕ. ПРВА УЛОГА ЈЕ У КОМАДУ „ПРВИ ДАН СЛОБОДЕ“ И ТАКО САМ УСПЕЛА.

АТЕЛЕ SIS

ДИПЛОМА

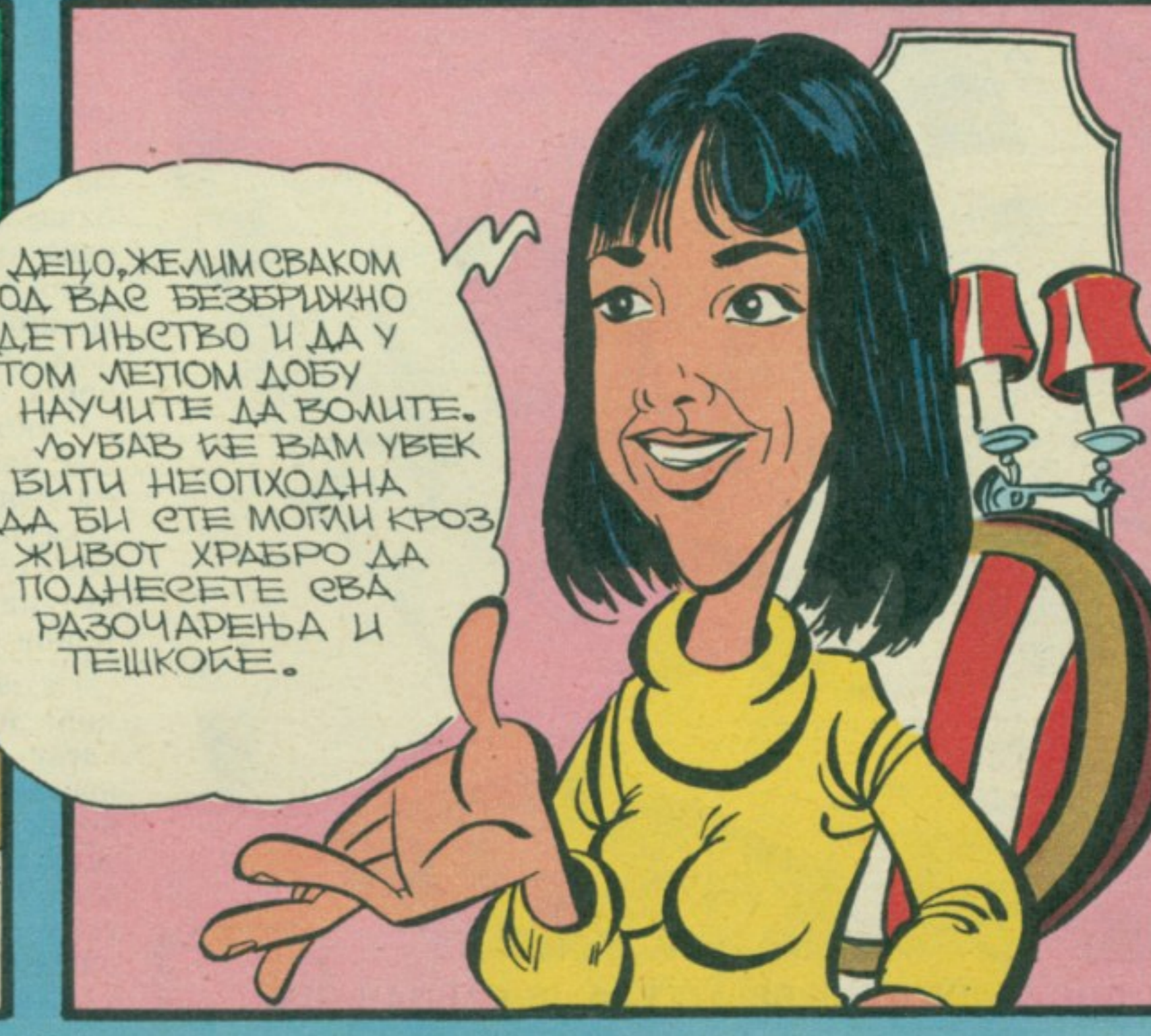
НАЈЗАД, САВ УМОЖЕНИ ТРУД, НАПОР И ЉУБАВ УНЕТА У РАД КРУНИСАНИ СУ УСПЕХОМ. „ЗЛАТНУ НИМФУ“ САМ ПРИМИЛА СА ОСЕКАЊЕМ СРЕКЕ И ЗАДОВОЉСТВА, КАО ИЗУЗЕТНО И ВЕЛИКО ПРИЗНАЊЕ...

„ПОСЛЕ СВЕГА МНОГО САМ СРЕЋНА И МАЛО УМОРНА, АЛИ ЗА КРАТКО УМОР КОД МЕНЕ БРЗО НЕСТАЈЕ.“

ПРИРОДА ЈЕ ЈЕДНА ОД МОЈИХ ЉУБАВИ. У ЊОЈ СЕ БРЗО ОСВЕЖАВАМ

ДЕЦО, ЖЕЛИМ СВАКОМ ОД ВАС БЕЗБРИЖНО ДЕТИЊСТВО И ДА У ТОМ ЛЕТОМ ДОБУ НАУЧИТЕ ДА ВОЛИТЕ. ЉУБАВ ЊЕ ВАМ УВЕК БИТИ НЕОПХОДНА ДА БИ СТЕ МОГЛИ КРОЗ ЖИВОТ ХРАБРО ДА ПОДНЕСЕТЕ СВА РАЗОЧАРЕЊА И ТЕШКОЋЕ.

ЛОВ НА АЈКУЛЕ ГОЛИМ РУКАМА

За све Јапанце, а нарочито за становнике јужног јапанског острва Кјушу, риболов има огроман значај. Ни у једној земљи на свету не једе се толико рибе као у Јапану. Море крај острва Кјушу изузетно је богато рибом али рибарске мреже ипак су често празне јер тим делом мора крстаре ог-

ромна јата ајкула дугачких и по два метра. На својим „пљачкашким походима“ ајкуле не само што десеткују рибу већ и кидају мреже и разбијају рибарске чамце.

Борба становника острва Кјушу против ајкула траје већ вековима. Али, и поред најсавременијих средстава за борбу против ових морских

АЈКУЛЕ СЕ БЕСНО ОТИМАЈУ ДОК ИХ БОСОНОГИ РИБАРИ ГОЛИМ РУКАМА ИЗВЛАЧЕ НА ОБАЛУ. КОЖА АЈКУЛЕ ВЕОМА ЈЕ РАПАВА, НАЧИЧКАНА МНОГОБРОЈНИМ ОШТРИМ ПЛОЧАСТИМ ЗУБИМА И ДОДИР СА ЊОМ МОЖЕ ДА ОЗЛЕДИ.

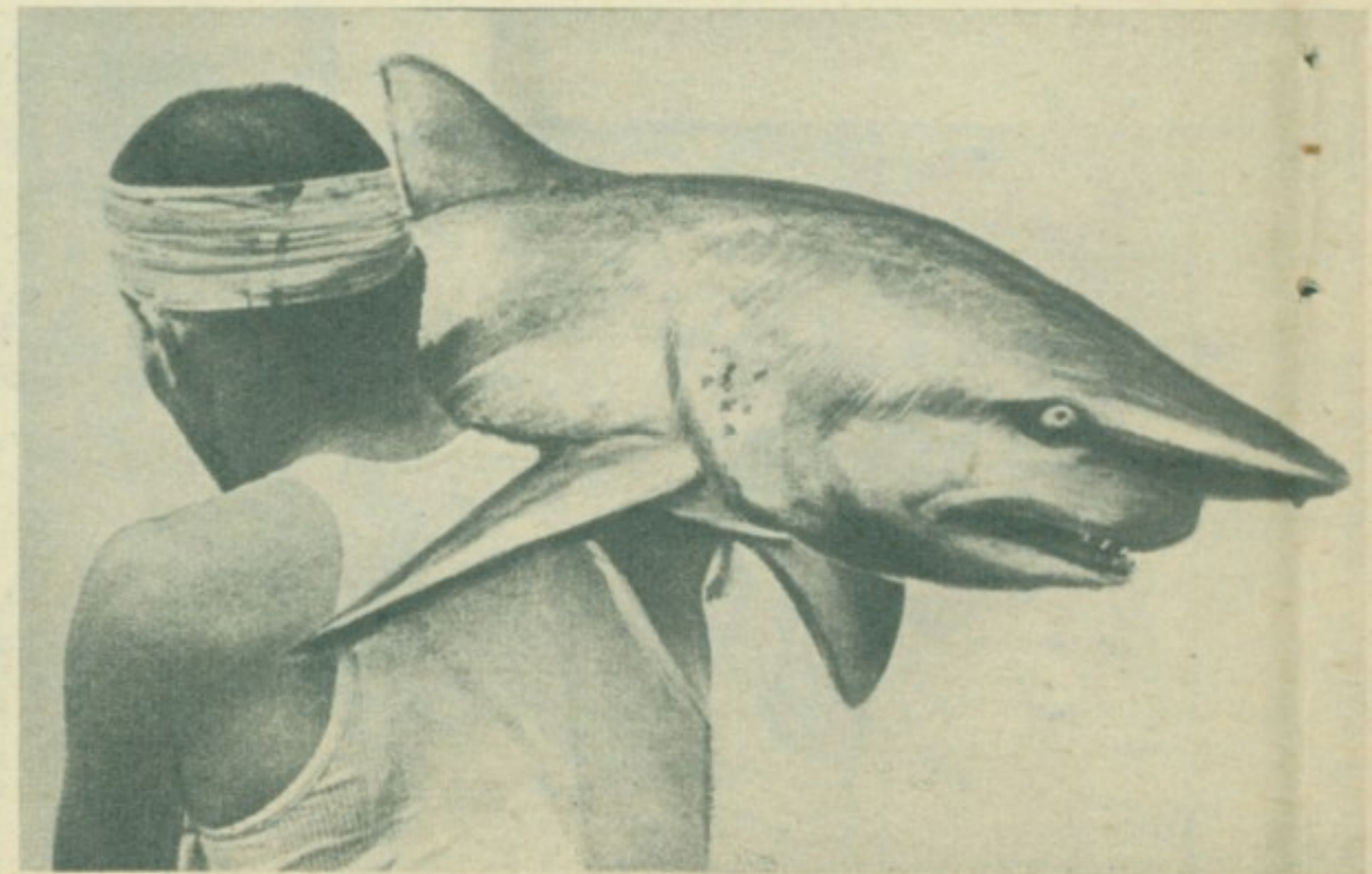
разбојника, ајкуле и данас угрожавају опстанак и животе острвљана, посебно рибара.

Сваке године у лето рибари са острва Кјушу приређују лов на ајкуле голим рукама. Тај лов је већ постао обичај који се више од једног века преноси с колена на колена. У једноличној и муко-трпној свакидашњици острвљана тај дан је постао нека врста празника, који привлачи многе туристе из Јапана а и многих других земаља. Радознали гости само изда-лека посматрају „годишњи обрачун“ острвљана са ајкулама: сувише је опасно прићи близу.

Најјачи и најсрчанији младићи извезу се чамцима на весла још у рану зору по-невши са собом само велику, веома јаку мрежу. Откривши јато ајкула није нимало тешко јер тих страшних морских разбојника у овим водама има увек. Пошто јато ухвати у мрежу, млади рибари

крећу према обали. Чим стигну у плићак рибари искачу из чамца и уз помоћ својих другова, младих и јаких сељака, извлаче мрежу са петнаестак ајкула до саме обале. Тек тада почиње

прави обрачун са ајкулама: голим рукама младићи их хватају за репна пераја и док се оне бесно увијају и ударају телима, извлаче их на суво да би их ту дотукли песницама и моткама.

МЛАДИ РИБАР С ПОНОСОМ ОДНОСИ КУЋИ ПОБЕЂЕНОГ НЕПРИЈАТЕЉА.

10 ПОСЛЕ ДУГЕ БОРБЕ АЈКУЛА ЈЕ САВЛАДАНА.

СТАРИ ШЕРИФ

Стари шериф Баки враћао се у Котонвуд ја шући тек купљеног коња. Испробао га је на путу који није био баш кратак. Док је улазио у градић, натерао је коња да настави кораком, па га је задовољно потапшао по врату и шапнуо му:

— Бићеш ти одличан, момче!

Истог тренутка, нехотице, сетио се старих дана када је у бесном трку јурио пре ступнике којих је у оно време било на туце. Већ је тридесет година шериф у Котонвуду. Остарио је на том послу. Можда је баш млад и ватрен коњ навео његове мисли на далеку прошлост.

Само су деца била без пиштоља

— Стално долази нешто ново — размишљао је стари шериф. — Град се променио, и живот у њему. Сада је већ реткост наћи човека који носи појас с пиштољем. А некада су само деца била без пиштоља. Па и мени колт служи више као украс него као оружје.

И заиста, шериф је био у праву. У град је сваког дана стизао понеки странац. Све су то људи који нису примирисали оне пионирске дане кад се Котонвуд градио ни из чега, кад је човек свакодневно стављао живот на коцку. Ти странци долазе на готово. Такав је и Џон Братон. Дошао је овамо са много новца, па купује све

што стигне, узима у закуп и даје зајмове.

Али док се не опреши о закон, шериф са њим нема никакве везе.

Победио си, Братоне!

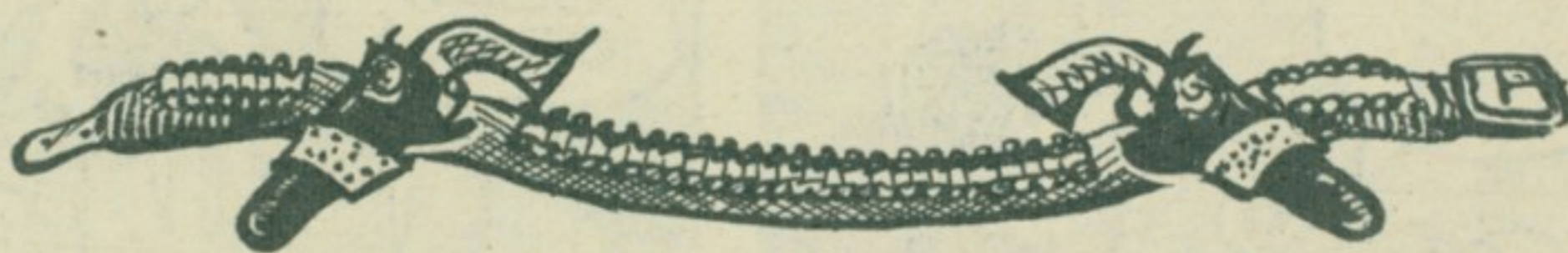
Баки је сјахао испред своје канцеларије и везао коња. Врата његове канцеларије била су увек откључана. А зашто и да их закључава? На столу је нашао писмо. Кад га је отворио и почео да чита, црвенило је облило његово лице. Писали су му у име прадедовог већа. Сматрају да је прилично стар и да би због својих година требало да место препусти млађем човеку.

— Шугаве хијене! — повикао је раздражено. — Чуо сам ја већ гласине да би Братонов син Бил био способан да једног дана постане шериф. Младић има за то смисла, прича окол његов татица. Покуповао је све, па ће купити и шерифску значку — застао је за тренутак јер му је од беса понестало арака. — Ја сам стар — наставио је много тише. — Нека виде како сам још вешт.

Брзим покретом извукао је колт из футроле. Истина извукао га је брзо, али колт је уз туп ударац треснуо на под. Баки није веровао својим очима. Брзину је још имао, али не и спретност. Значи, заиста је стар и неспособан за свој посао. То сазнање убоде га дубоко у срце.

Подигао је колт и ставио га натраг у футролу, а онда је погледао кроз прозор. На другој страни прашњаве улице стајали су Братон и

ДВА БАНДИТА СТАЈАЛА СУ ЛЕЂИМА ОКРЕНУТА БАНЦИ. СВАКИ ЈЕ ДРЖАО КОЛТ У РУЦИ И ОСМАТРАО ПО ЈЕДНУ УЛИЦУ. НИКО НИЈЕ МОГАО ДА ИХ ИЗНЕНАДИ

његов син и нешто живо разговарали. Учинило му се да је њихово присуство у некој вези с оним што се малочас догодило у његовој канцеларији.

— У реду — рекао је Баки самом себи. — Победио си, Братоне.

Човек без значке

Изашао је на улицу и упутио се према оцу и сину. Док је ишао право према њима полако је скидао своју шерифску значку с кошуље.

— Хало, Баки — почео је Братон кад га је угледао — управо сам хтео да свратим до вас да поразговарамо о јучерашњем састанку. Не бих желео да помислите да ту има нечега личног...

— Знам, знам — прекинуо га је шериф. — Ја сам престар за шерифа — говорио је пружајући значку према Братону који је пословно кашљуцао и правио се да је не види. — Та узмите је! — викнуо је Баки. — Предајте је том младићу одмах, а оно службено обавићемо касније.

— Баки, — умешао се сада млади Бил Братон. — Ништа нисам знао о ономе јуче. Хтео сам да вас замолим да ме примите за свог помоћника. О шерифском месту нисам уопште мислио. Не бих желео...

— Само ти узми значку — прекинуо га је Баки, а по његовом изразу се видело да верује младићу. — Надам се да ћеш је поштено носити! — гурну значку младићу у руку, а онда се, док је скидао појас са колтом, окренуо његовом оцу: — И то је власништво града. Узмите!

— Није потребно. Бил има свој колт.

— Само ви то узмите! — поновио је Баки и гурнуо појас са метковима и колт Братону у руке.

Више ништа није чекао Истог тренутка се окренуо и брзим корацима пошао даље. Али чим је зашао за угао, успорио је корак. Тек сада је схватио шта је учинио.

— Сад је све готово — говорио је самом себи. — Признао сам и све је сада постало и службено. Ја сам старац.

Руком је прешао преко кошуље на прсима. Не, ту

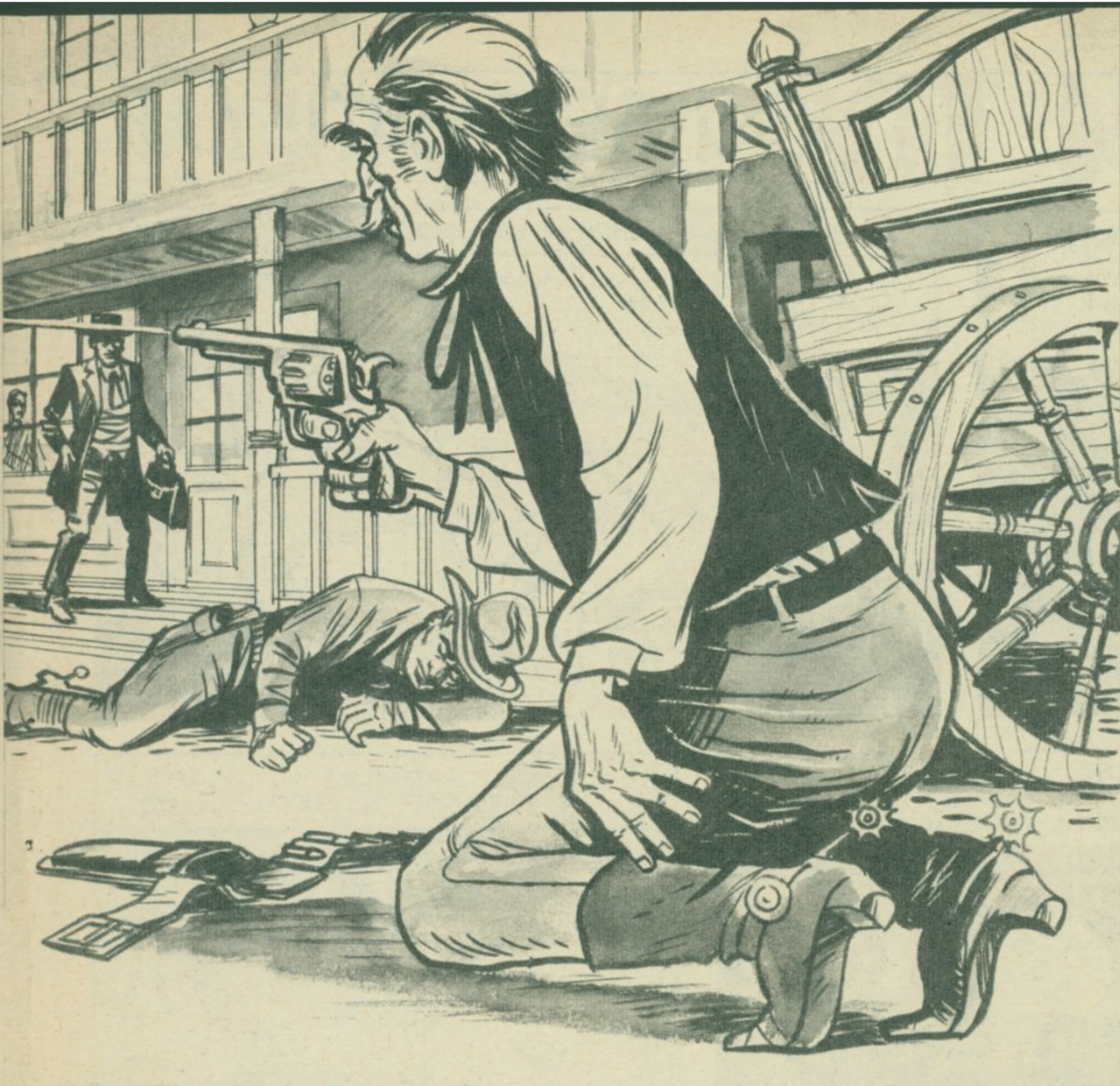
више није било шерифске значке која је у његовом животу значила све. За часак је застао да из џепа извади дуван. Баш тог тренутка до њега је допродјек пуцња. Тргао се. Одјекнула су још два пуцња. Инстинктивно се окренуо и по трчао у правцу одакле су допрли пуцњи. У трку је налетео на Братона.

Напад на банку

— Браћа Дингман! Они који су недавно опљачкали банку у Коулвилу. Сада плачкају моју банку. — Даље га Баки није слушао. Знао је да су четири брата Дингман познати по нападима на банке и да их до данас нико није зауставио. Сада су дошли и овамо, у мирни Котонвуд, у коме већ годинама није било пушкарња сем гађања у мете.

Дотрчао је до угла улице и ту се приљубио уза зид. Затим је провирио у

главну улицу. Испред банке су се налазила два човека на коњима. Сваки од њих држао је још по једног коња. Били су леђима окренути банци и са колтом у руци сваки је осматрао по једну страну улице. Нико није могао да их изненади.

— Двојица су напољу — размишљао је стари шериф — значи, двојица су у банци.

— Билија... — зачуо је тог тренутка иза себе тужан братонов глас. — Билија су ранили.

Шериф је то већ и сам видео. На другој страни улице, уз мало уздигнут проглед од дасака, лежао је Били. Пиштољ је пао крај њега. Баки се инстинктивно машио свог колта, али њега није било. Тада је угледао свој колт заједно са појасом како лежи наред улице, тамо где га је Братон бацао кад је почео да бежи испред разбојника.

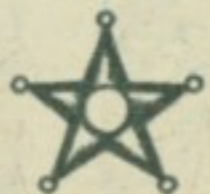
Из банке је најпре допро узвик а онда је одјекнуо и пуцањ. Један од Дингманових истрчао је из банке носећи у руци две кожне торбе, а у другој колт. Пребацао је торбу преко седла свога коња и узјахао га. Шерифу је било јасно да ће нападачи одјавити пре но што неко од грађана стигне овамо. Обузе га немоћан бес.

прво, морао се докопати свог колта. Требало је да начини само два-три дивовска скока и... Једно тана са звиждуком пролете покрај његовог лица. Потрбушке се бацио у праšину наред улице и стао да пуже према месту где је лежао његов појас са колтом. Чим је стигао тамо, подигао се на колена и почео да пуца.

Ни сам није знао како се то одиграло, али четири хица одјекнула су један за другим из његовог колта. Пуцао је у јахача и видео да је погодио двојицу и баш тада осети снажан ударац у десну руку и страшан бол. Ударац метка био је тако силан да га је оборио на леђа, али је он ипак, док је лежао у облаку праšине, опалио још једном. Пуцао је на четвртог Дингмана који се тог тренутка појавио на вратима банке.

Један јахач је ипак успео да појури на свом коњу и то тачно према обореном Бакију. Тог тренутка је праšинула тешка винчестерка. Неко је пуцао из трговине преко пута. Јахач је замузнуо коња. Винчестерка је грмнула још једном и јахач се свалио из седла у праšину. Коњ је без јахача одјурио даље.

Славље у Котонвуду

Сви нападачи на банку били су мртви или тешко рањени. Оно што није успело многим, пошло је за руком старом шерифу Бакију.

Шериф се с напором полако усправио и стао на ноге. Са свих страна људи су трчали према њему и не-

што весело викали. Из судне трговине појавио се стари шерифов пријатељ Арли са винчестерком у руци.

— Било је сјајно — Баки — рекао је кад му је пришао. — Као у наша стара времена!

Баки је једва чуо шта су му говорили. Рукa га је тако јакo болела да је морао да стегне зубе да не би заукао. Брзо се појавио доктор Смитсон који му је прегледао раме.

— Имате срећу, шерифе — рекао му је доктор. — Метак није озледио кост. Брзо ћете бити здрави.

— Шта је с Билијем? — упитао га је шериф.

— Требаће му месец дана да се опорави, али је ван опасности. Не брините!

Два суграђанина помагала су му да стигне до места где је лежао Били. Овај је био блед, али се ипак смешио.

— Узмите своју значку, Баки. Доказали сте да сте једини који може да је носи. А што се мене тиче, надам се да ћете ме примити за свог помоћника кад још мало порастем — подругнуо се самом себи.

— Није потребно, момче — насмешио се болно Баки. — За шерифовог помоћника као и за шерифа потребна је храброст и знање. Што се тиче храбрости данас си показао да је имаш, а знање и искуство стећи ћеш у мојој школи, па нећеш више овако безглаво на летати на метак. Пожури да што пре оздравиш.

Окренуо се и уз помоћ и пратњу својих одушевљених грађана пошао је према својој канцеларији изнад које је висео натпис „Шериф“.

В. И.

ВАШАР

СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

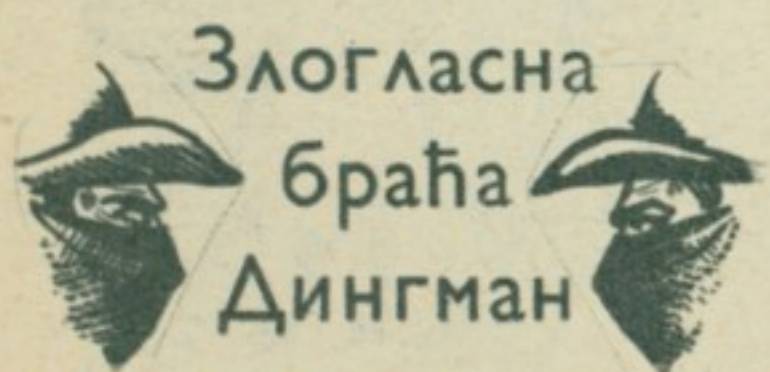
ЛОШ ИЗГОВОР. — Цори Барун из америчког града Колимбоса оптужен је за крађу аутомобила и изведен пред суд. Оптужени је покушао да се брани тврдећи да је туђи аутомобил узео само због тога што се веома журио. „Та лаж само је отежала ваш положај — одговорио му је судија — јер су истражни органи утврдили да сте се њиме одвезли у пореску управу. А нема човека који жури да плати порез“.

КРАТКОВИДОСТ. — Пред судијом за разводе у Сан Франциску појавила се Џулијет Голд да би објаснила зашто је поднела захтев за развод. „Мој муж није кратковид као што се прави. Из чисте жеље да ме мучи он је неки дан, док смо пили поподневни чај, уместо лимуна почео снажно да џеди мој нос који је од јаке кијавице био мало отекао. Сад се само изговара да је то учинио због кратковидости.“

ПРИЈАТЕЉСТВО. — Фелипо Равало и Алфонзо Карера из Барцелоне од детињства су нераздвојни. Али, појавила се једна лепа девојка и од пријатеља створила супарнике. Да би одлучили чија ће бити, решили су се на двобој: да се гађају мушкovicима и трулим воћем. Девојка је била секундант. Али већ после првих „хитаца“ противници су одустали од борбе: помирили су се и — оставили девојку.

Али, истог тренутка Баки је престао да размишља. Искуство му је говорило да нешто мора да уради. Као

WALT DISNEY ВИННИ ПУ И ВЕТРОВИТИ ДАН

ТРИГРОВА ПОСЕТА ВИННИЈУ
БИЛА ЈЕ КРАТКА...

ОХ, НАЈЛЕПША
СТВАР НА СВЕТУ
ЈЕ ТА ДА САМ
ЈА ЈЕДИНИ
ТИГАР...

ЗА ТО ВРЕМЕ, ВИННИ ЈЕ ДОШАО ДО СРЕДНОГ
ОТКРИЌА...

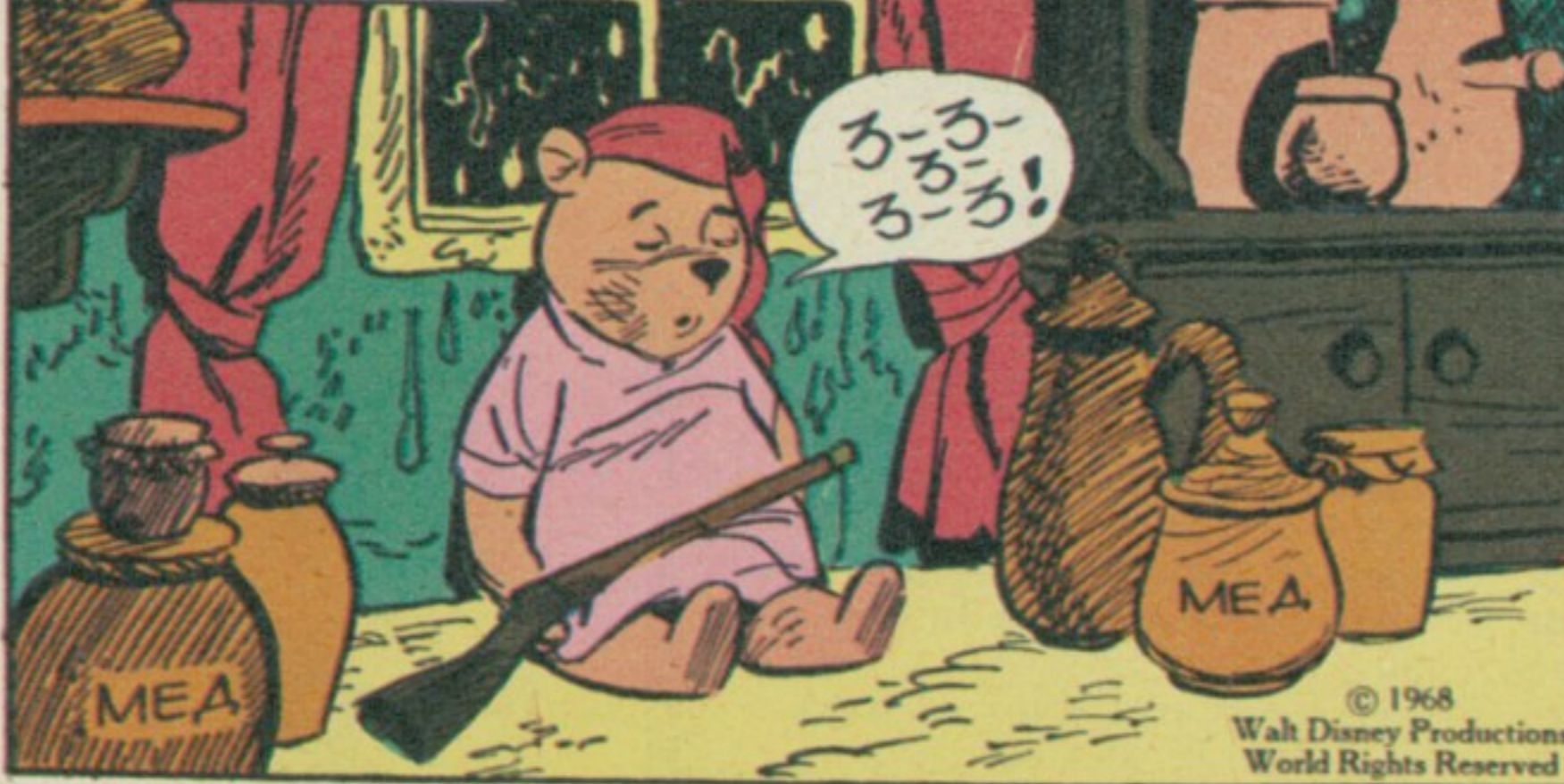

ОХ, ЗДРАВО! БАШ МИ ЈЕ
ДРАГО ШТО САМ ТЕ
УПОЗНАО! ЛЕПШЕ
ЈЕ УДВОЈЕ!

САД, НА СМЕНУ
МОЖЕМО ДА
ДРЖИМО СТРА-
ЖУ... ДА НАМ
ТИГАР НЕ
ДОЂЕ!

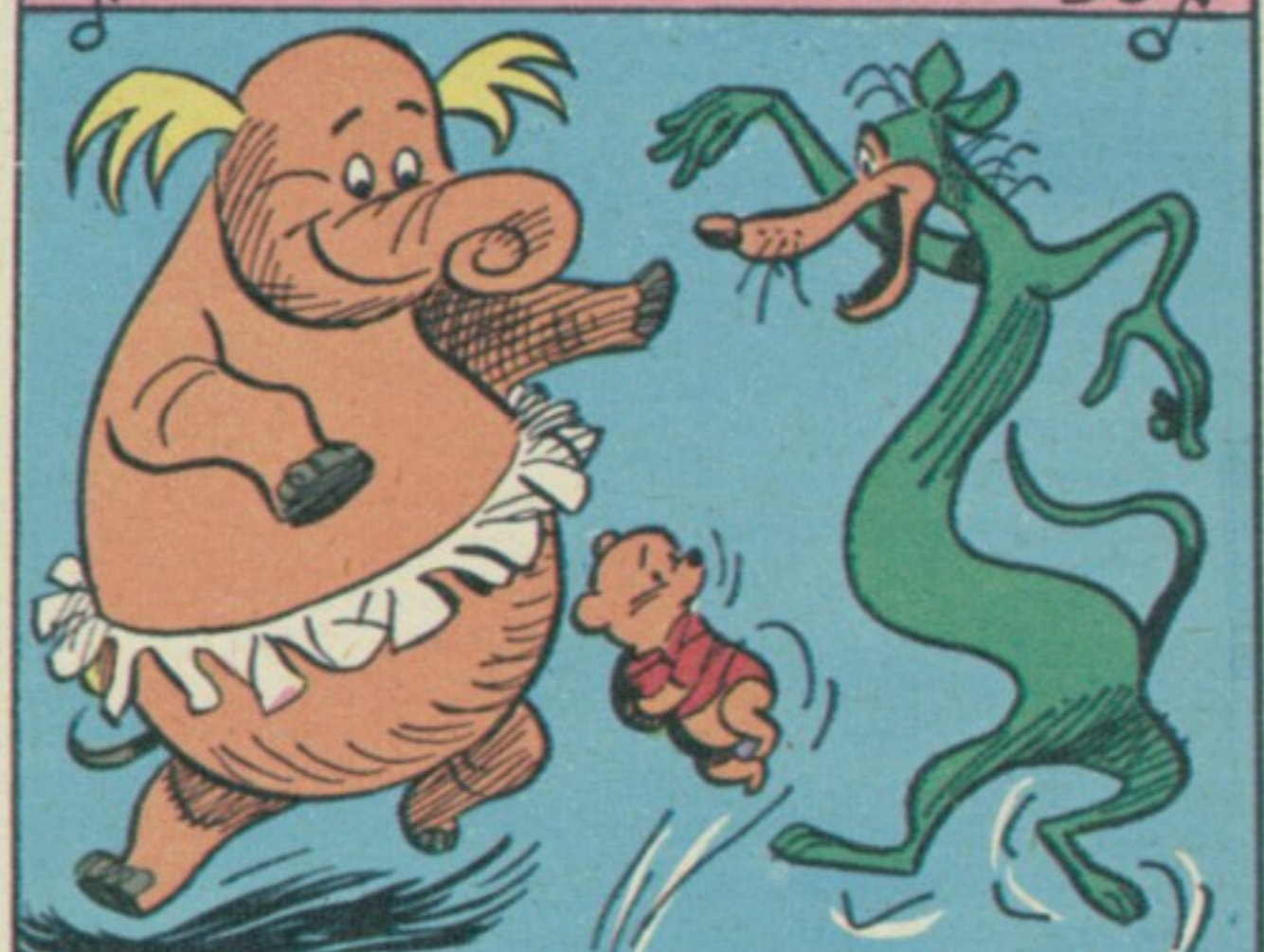
ВЕТРОВИТИ ДАН ПРЕТВОРИО СЕ У КИШ-
НУ НОК. ВИННИ ЈЕ СТРАЖАРИО ЈЕДАН
САТ, ДВА... ТРИ! НАЈЗАД ЈЕ ЗАПАО И
УСНИО ЧУДАН
САД...

б-б-б!

© 1968
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

ЕНЦИ МЕНЦИ НА КАМЕН-
ЦИ ТАМО КУЂУ...

МИ СМО ДЕЦА
ВЕСЕЛА НА ОВОМЕ
СВЕТУ, ВЕСЕЛА ЈЕ
И ПЧЕЛА КАД ЛЕТИ...

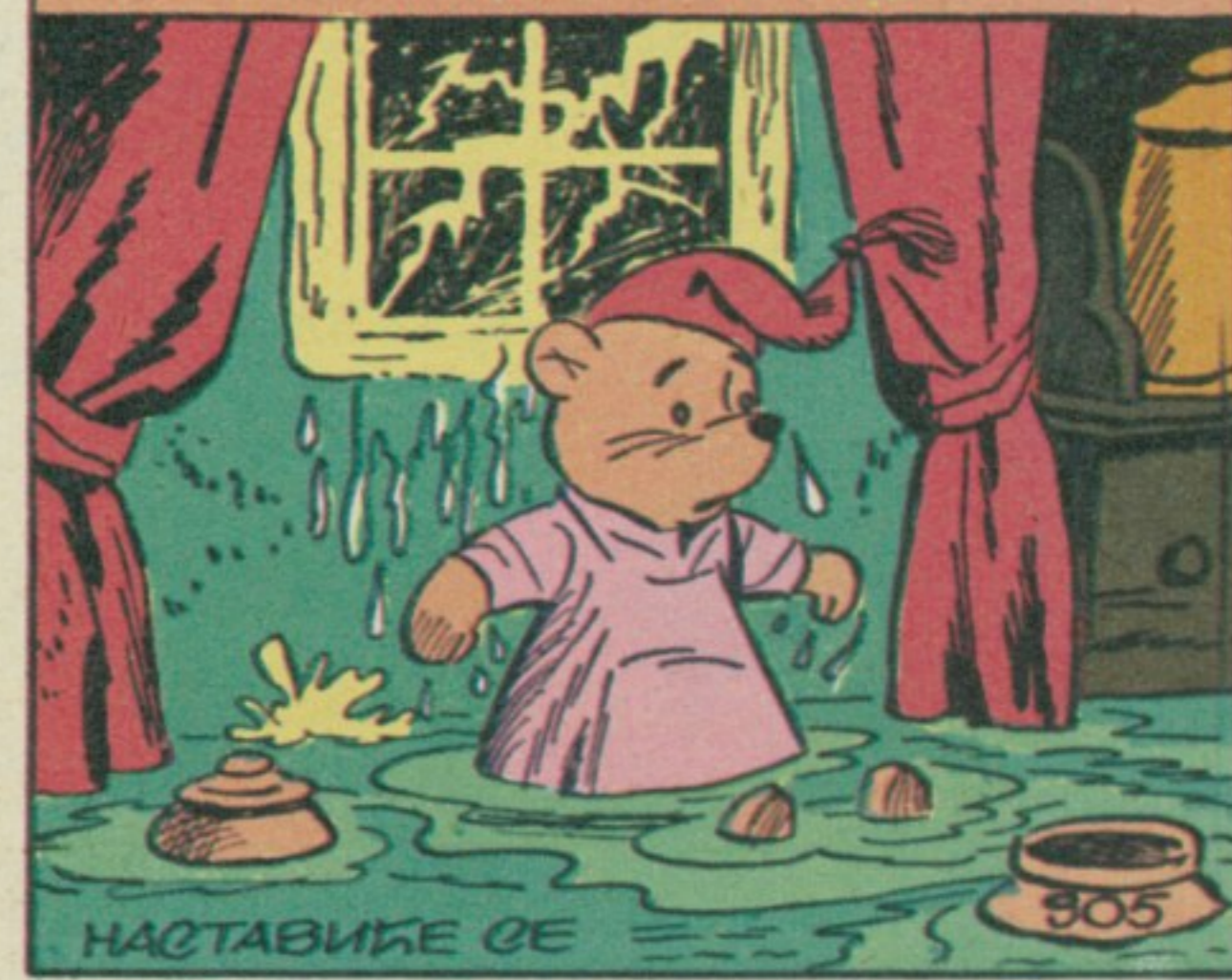

Distributed by King Features Syndicate.

ЛЕТ... ЛЕТ... БУБА
ПЧЕЛО, ДОНЕСИ
НАМ МЕДА...

БЛЕСАК МУЊЕ, ТРЕСАК ГРОМА
И ВИННИ ПУ СЕ ПРОБУДИО...

НАСТАВИЌЕ СЕ

РИКИ

НОВА ЗВЕЗДА НАШЕ ТЕЛЕВИЗИЈЕ

њак у Загребу. Од њих двојице дрхтале су све мачке у овом крају. Њихово пријатељство се прекинуло оног дана када је Моро из једне оставе одвукао целу шунку и морао да бежи главом без обзира.

Рики се после тога смирио и бавио се углавном планинарством. Са Весном и Александром прошао је све хрватске планине а највећи успех је постигао када се попео на највиши врх Велебита. Воли и да плива на мору, али у воду увек улази последњи. Ваљда воли прво да види шта ће се осталима догодити, па тек онда и он то ради. Али када се једном накани да уђе у воду, не излази док се потпуно не смрзне.

да се приближи кући. Ипак, од свега највише на свету Рики воли да легне на леђа а да га неко чешка по трбуху.

А ШТА НЕ ВОЛИ?

Кромпир, пасуљ и грашак, часне сестре и свештенике. Чим их види, одмах лаје. Презире вештачку кост направљену од гуме, алкохол (чак и пиво) и дим од цигарете. Не воли да му се неко уноси у лице и виче, тада хоће да уједе. Колико воли децу, толико не воли када од расли вичу на децу, тада цепа панталоне.

Било је вече када смо с Рикијем „разговарали“. С посла се вратио Александар Миран, његов власник. Рики је почео да кевће, однео је папуче свом газди и почео да се умињава. Александар Миран ипак сумња да смо до краја упознали Рикија. Рики га радознано гледа, а Александар Миран само рече:

— Рики! Зец!

Два жута ока засјала су и Рики је излетео у двориште. Чуо се само његов звонки лавез. То је значило да је „интервју“ завршен и да Рики, телевизијска звезда, не жели више да одговара на питања новинара. Д. Т.

ШТА ВОЛИ ПОЗНАТА ТЕЛЕВИЗИЈСКА ЗВЕЗДА?

Изнад свега чоколаду с лешницима и кекс! Онда трешње и поморанџе, соџ од црне кафе, лимуну! Два пута залаје на ражњиће, три пута на цигерицу и онда их смаже. Кад добије кост, онда само режи и нико не сме

Večernji list IIPAK - PARIZ

ЈУНАЦИ ТЕЛЕВИЗИЈСКЕ СЕРИЈЕ „РИКИ“: ПАС РИКИ, ПОРЕД ЊЕГА ДЕЧАК КОГА ИГРА ДАРКО ПРОФУНТАР, УЧЕНИК ОСНОВНЕ ШКОЛЕ И МИЛИВОЈ КУЧИЋ У УЛОЗИ СТАРОГ ПРОДАВЦА НОВИНА. СВИ СУ ПРВИ ПУТ НА ТЕЛЕВИЗИЈСКОМ ЕКРАНУ.

Три недеље смо уторком увече гледали на телевизијском екрану нову серију загребачке ТВ под именом „Рики“. Главни јунак је шарени црно-бели пас, дугих клемпавих ушију по коме је читава серија и добила назив.

Илко Росић, аутор ове емисије, каже:

— Нисам прво имао идеју за серију, па онда тражио глумца већ ме је сам „Рики“ навео на помисао да испричам неколико прича о његовим доживљајима. Он је заиста диван пас а сада и изванредан глумац.

Рики је расан пас — шпанијел, али нема педигре, односно не зна се ко су му родитељи. Био је скитница када су га Весна и Александар Миран, научни сарадници института „Руђер Бошковић“ нашли као већ одрасло штенце и донели својој кући.

Још као мали био је чудан и необичан. Чим је дошао у кућу Миранових, појео је три странице енциклопедије и неколико страна из четири дечје књиге. Са мачком Мороом био је највећи пријатељ. На опште чуђење свих људи из суседства, њих двојица су били нераздвојни. Рики је штитио Мороа у свим сукобима и свађама и били су некрунисани краљеви горњег дела улице Сребр-

СВАКА ТЕЛЕВИЗИЈСКА ЗВЕЗДА ИМА СВОЈЕ ХИРОВЕ: РИКИ СЕ САКРИО У ЦЕВ, А ЧЛАНОВИ ЕКИПЕ ГА „МОЛЕ“ ДА ИЗАЂЕ И НАСТАВИ СНИМАЊЕ.

ДРАГАН
ЏАЈИЋ

ЛОПОВ ЈЕ ИЗ ЗГРАДЕ

У редакцији је владало опште весеље — славили смо петнаестогодишњицу изласка листа. Нас неколицина сарадника пили смо „кока-колу“ весело хаскајући. И овог пута ја сам био мета задиркивања, односно моја склоност да решавам замршене криминалне случајеве.

— У здравље великог детектива Рика Хошеа! — узвикну један од мојих колега.

На то наш благајник додаде:

— Живео Рик Хоше, човек који решава сваки злочин!

— Наставите само — додао сам смејући се — мени то не смета.

— Видите само овог уображенка — рече благајник. Добро би било да му дамо једну лекцију.

— Свакако — прихватише у хору и остали.

— Стојим вам на располагању — пријатељи — додао сам.

Једва да сам завршио реченицу кад се зачу продорна звоњава. Благајник побледе и промуца:

— Алар... мни сигнал...

Као луд полете према вратима своје канцеларије у којој се налазила каса с парам и другим важним документима.

Међутим, врата су била закључана с унутрашње стране.

— Неко их је затворио — викао је благајник. — Брзо, да видимо да се неко није сакрио у ходнику...

То нам је одузело неколико секунди. Док смо стигли до ходника он је већ био празан. Кад смо се вратили до благајникових врата, она су сад била отворена... Благајник се пожури до касе...

— Ах! крадљивац није могао ништа да однесе — обрадова се он. — Омео га је алармни сигнал, који се укључује аутоматски кад се додирне каса.

— Морамо наћи лопова — рече један од мојих колега. На то други примети:

— Препустимо то Рику.

— Дођите — рекао сам. — Крадљивац је могао да побегне само преко степеница које воде на кров...

Пожурио сам према степеницама, праћен осталима. Тада су се отворила једна врата и на њима су се појавили сарадници других рубрика, посматрајући нас изненађено.

— Шта се догодило?

— Зар ви нисте чули алармни сигнал?

— Не...

Подео сам се до седмог и истовремено последњег спрата и изишао на кров. Ту сам приметио једног молера како фарба димњак. На суседном крову један радник инсталирао је телевизијску антену.

— Да ли сте све време били овде? — упитао сам их.

Молер брзо рече показујући на другог радника:

— Ја, да... али он је неколико минута био одсутан!

— Није истина — заурла радник.

— Напротив, он је био одсутан... Молер напрасито рече:

— Лажљивац! Он се управо враћао кад је звоњава одјекивала...

— То је лаж, показашу ја вама — запрети онај радник.

Одмах сам се умешао да бих их раздвојио. Благајник ме погледа:

— Добро, Рик... ко је од њих двојице по вашем мишљењу покушао да обије касу? Јер, један од њих двојице очигледно лаже!

— Сви су ме гледали с неверицом. Били су убеђени да ћу „пасти на испиту“.

Да бих им пружио макар мало задовољства, одговорачно сам са одговором. Затим сам смешети се слатко рекао:

— Нашао сам решење. Знамо ко је активирао алармни сигнал!...

Драги читаоци бацамо вам рукавицу: знате ли ко је од ове двојице покушао да обије касу?

(Решење на 31. страни)

■ први совјетски путнички млазни авион „Тупољев 144“ први пут је полетео крајем 1968. године. Пре тога више од две године вршени су на земљи опити и за то време „прелетео“ је више од два милиона километара. Испробани су сви уређаји у авиону који ће у току летења бити изложени температури до -150° и то на висини од 20.000 метара. На изради овог авиона

радили су стручњаци из више десетина научних лабораторија и око 1000 инжењера. Труп авиона начињен је од специјалне алуминијумске смесе, а реп и крила од титана. Цео апарат састоји се од 10.000 делова који су највећим делом начињени од пластичне материје. Авионом Ту-144 управља се готово потпуно аутоматски уз помоћ електронских уређаја.

■ Швајцарац Валтер Хубер веома је стрпљив човек. Од 20000 палидрваца он је

направио звоник цркве у Мелингену. За то му је било потребно 300 часова. Да додато: Хубер је непушач.

■ 78-годишњи чехословачки инжењер Арност Једличка има колекцију од 45.000

буба, о којима је објавио 150 научних радова. То је највећа приватна колекција те врсте у Европи.

■ њујоршки такси-шофер Ерик Џонсон осуђен је на 100 долара глобе зато што је

четири године узастопце пријављивао пореској управи свог пса као члана домаћинства.

У 14. ГОДИНИ ПРОБИО ЗВУЧНИ ЗИД

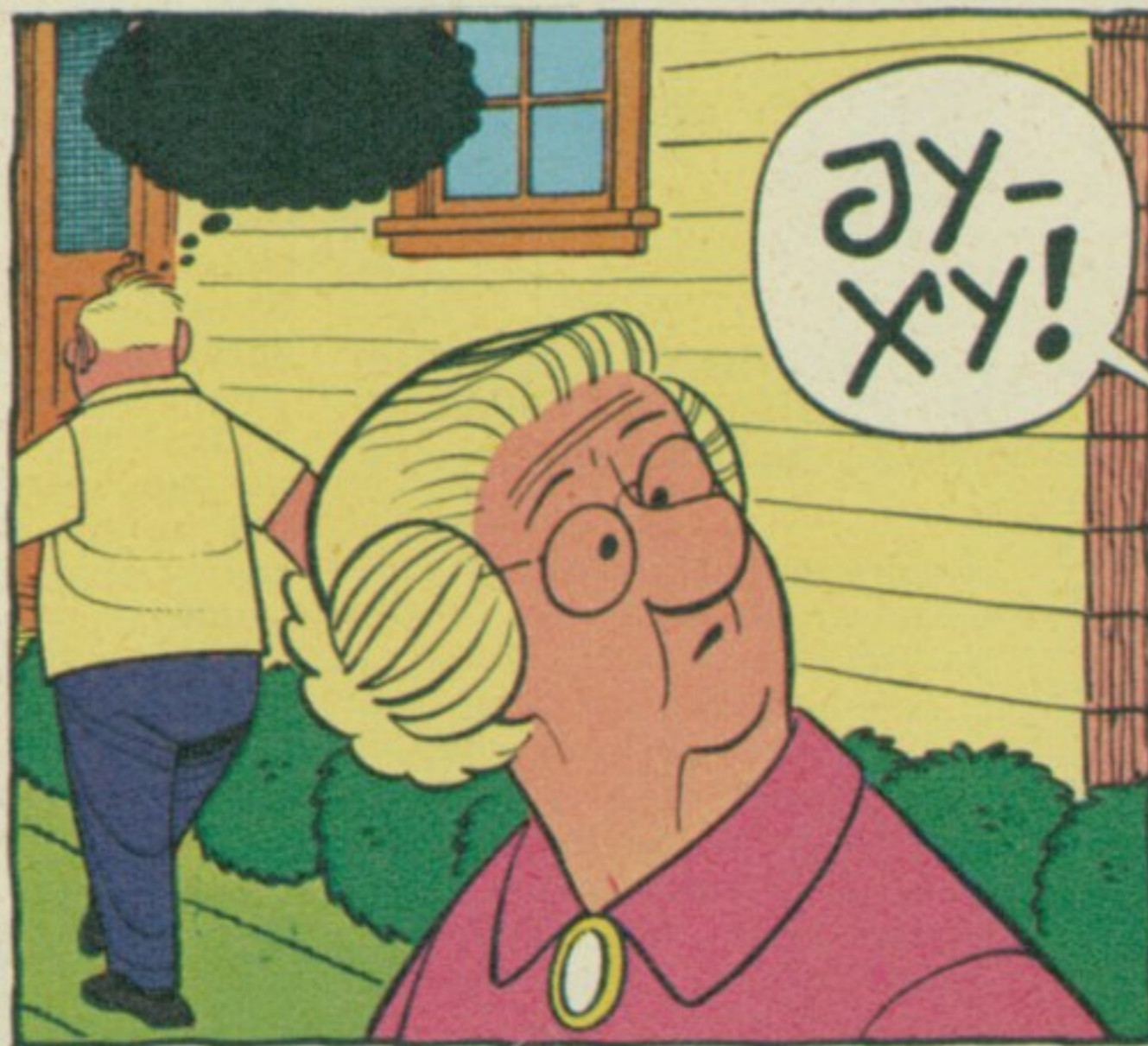
Четрнаестогодишњи Стјуарт Блек, ученик из Норфолка, у Енглеској, пробио је звучни зид за време једног пробног лета изнад канала Ламанша. Дечак је тиме стекао право да постане члан клуба „Тен Тон“ у који се могу учланити само они пилоти који су на својим авионима ле гели брзином већом од 1600 километара на час. Најмлађи члан клуба искусних пилота ипак не сме да лети сам јер због година нема летачку дозволу.

ТУРНИРИ И ВАРАЛИЦЕ — Имитација разних стилова која карактерише читаво XIX столеће претвара се крајем века у праву правцагу мешавину стилова. Кројачи као да се труде да тканине исецају на што више комадића, па да их затим на све могуће начине ушивају и пришивају! На једној истој хаљини налазе се истовремено и широки и веома фини узани набори, сјајна лака свила и тешки сомот. Али, мада су ове комбинације различитих тканина знак префињеног укуса и елеганције, боје морају изванредно да се слажу. На женским хаљинама има од свега помало: и ренесансе и барока и рококоа и Луја XVI, али све тако измешано и измењено да се ти стилови тешко препознају. Хаљина поново добија

„турнир“ или „варалицу“ — јастуче које се испод сукње обавија око бедара тако да јако истиче и подиже део тела на коме се седи а самим тим и бисту (први, трећи и пети цртеж слева). „Турнир“ се понекад састоји од чврстих испреплетаних жица и личи на прави кавез обешен испод хаљине. На предњој страни сукње налазе се набори, волани или равни уметнути делови (први, трећи и пети слева). Оваква одећа знатно отежава ход, даме избегавају шетње и углавном не излазе из фијакера. Мушка мода је мирнијих линија: носи се нова врста капута у струк, такозвана велада (други слева), узани капут реденгот (четврти слева) и летња спортска одела с равним шеширом од сламе (последњи цртеж слева).

ДЕНИС ШАМПИОН

КРОКОДИЛ

Велики зеленкасти крокодил који лењо дрема у врелом песку на обали Нила једна је од најкрволочнијих животиња на свету. У Судану где врви од крокодила народна пословица каже: „Ако метнеш руку на њега запамти да ће бити борбе у којој нећеш моћи да победиш!“ У читавом Судану некад није било ниједног села покрај реке из којег бар један човек није страдао од ове немани. И данас се свакодневно дешавају несрећни случајеви и веома ретко жртва успе да се спасе јер крокодил напада изненада и муњевито.

Нилски крокодил може као од шале да савлада сваку, па и најкрупнију животињу којој се деси несрећа да загази у реку. Његове најчешће жртве су коњи, камиле, мазге, магарци, пси, овце, козе, итд. Осим живих, крокодили прождиру и мртве животиње које река носи.

Чувене крокодилске сузе нису никаква измишљотина, али их он не лије од жалости за убијеним жртвама, већ од напора када хоће да прогута сувише велики залогај.

ЗАКЛЕТИ НЕПРИЈАТЕЉ

Чувени природњак Брем, који је добар део живота провео у Африци проучавајући разне животиње, закleo се да ће се, кад год може, светити крокодилима. Ево шта он каже: „На супротној обали од Картума разapeо сам шатор и неколико дана ловио. Једне вечери убио сам морског орла који је, летећи према реци, пао у воду. Драгоцену птицу понели су таласи ка средини реке. Тада је наишао један домородац и ја га замолих да ми птицу извади. „Боже сачувај“ — одговори ми он — овде не улазим у воду, јер ту има много крокодила. Пре неколико недеља однели су две овце, камили одгризли ногу а један коњ се спасао у последњем часу“. — Обећао сам човеку велику награду, назвао га кукавицом и бодрио да се покаже као мушкарац. Он ми је само одговорио да ни за све благо овог света не би то учинио јер не би успео да ужива у њему, пошто жив не би изашао из воде. Тада се ја скинем, скочим у реку и за-

НАЈСЛАВНИЈИ ЛОВАЦ НА КРОКОДИЛЕ ЈЕ БРАЈАН ДЕМПСТЕР

пливам према птици. Нисам одмакао ни неколико метара кад Суданац повиче: „Господине, по милости Алаха вратите се, ено једног крокодила!“ — Уплашен, вратим се брже-боље на обалу. Са супротне обале огроман крокодил пливао је право према мојој птици. Кад је стигао до ње, заронио је, разјапио чељуст толико велику да бих и ја мирно могао да станем у њу, прождрао орла и нестao у мутним таласима“.

»КРОКОДИЛ ЈЕ САМ ЂАВО«

Није лако ловити крокодиле и због тога постоји веома мало професионалних ловаца на ове немани. Најславнији од свих је Брајан Демпстер који је убио преко хиљаду крокодила и у тим језивим двобојима на живот и смрт доживео само једну незгоду: неки огроман крокодил у самртним трзајима окрзнуо га је по нози својим снажним репом.

„Мој ловачки живот почео је у ствари пред једним излогом у Дарбину у Јужној Африци, где сам се родио. Заједно са Пеги, својом тадашњом вереницом, гледао сам ташне од крокодилске коже. Биле су дивне и прекупе. Тада сам одлучио да и сам покушам и децембра 1947. године кренуо сам с два пратиоца у велику авантуру.

У почетку нисам имао много успеха. Знао сам да крокодила треба гађати изнад очију и да му се треба приближити што више и против ветра да до животиње не би допро мирис људи, али све је било узалуд. Крокодил би ме увек осетио већ на двеста метара растојања и бежао у воду. Моји Зулу пратиоци нису могли много да ми помогну и на моје очајавање само су одговарали да је крокодил дух преминулих поглавица, да је сам ђаво.

После много покушаја и дугог посматрања схватио сам ко крокодилима даје знак за узбуну: његови пратиоци и помагачи крокодил-

ске птице, које без икаквог страха скакућу по телу опасног гмизавца и чисте му крљушти и чељуст од паразитских црва. Оне су вероватно једина жива бића која се не боје цара Нила.

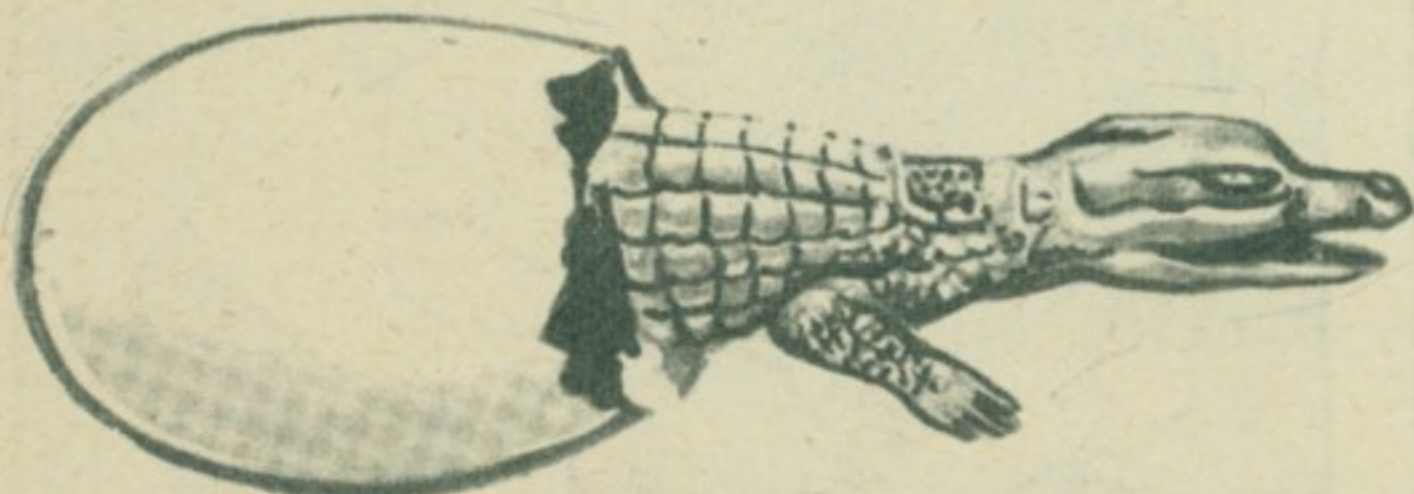
ХИТАЦ МЕЂУ ОЧИ

Тада ми је синило: крокодиле треба ловити ноћу када те досадне птице нису на стражи.

Не постоји узбудљивији и језивији лов. Ко једном проба, заборавља све на свету. За мене то већ одавно није обична професија, зарада ме више не интересује. То је дрога, грозница. Покушавао сам да оставим, да се вратим Пеги којом сам се у међувреме женио, али све је било узалуд. Родила су се и деца, био сам им потребан. Ништа није помогло, морао сам да ловим крокодиле. Тако сам остао без породице јер се Пеги вратила својима.

Док кану бешумно плови по блатњавој води, чини вам се да је ритмичко ударање кратког весла једини знак живота у ноћи. Одједном, на слабој светлости лампе која сече мрак, десетине блештавих тачкица, као жеравице! Још неколико завеслаја док две непомичне тачкице не буду на свега неколико метара од чамца и онда тишина. Пре него што се испали хитац потребно је дуго и пажљиво нишанити у светлећу мету. Пуцањ, и вода се страховито ускомеша јер животиња из све снаге удара репом по површини. Затим се вода лагано смирује, велика ноћна коридра је завршена и остаје само да се жртва веже и довуче до обале.

Али, није све баш тако је-

Женка полаже у песак 20 до 90 јаја из којих после неколико недеља излазе потпуно формирани крокодилчићи.

МОЖЕ ДА БУДЕ ДУГАЧАК И 10 МЕТАРА А АКО ГА ПУШЧАНО ЗР- НО НЕ ПОШАЉЕ РАНИЈЕ НА ОНАЈ СВЕТ, ЖИВИ ВИШЕ 100 ГОДИНА

дноставно. Овај лов тражи вештину, храброст и сигурну руку. Улов зависи и од времена: најбоље су, а у исто време и најређе, ноћи с мало месечине. Облаци су с везници ловца. Мој лични рекорд су двадесет три крокодила за једну ноћ. Али, то је веома ретко“.

ЧУВАЈ СЕ РЕПА!

Нилски крокодил живи до ста једноликим животом. Чи таво преподне проводи лежећи у води и тек око подне излази на обалу да се наужива жарког афричког сунца. Из воде излази полако и опрезно и после дужег посматрања околине предаје се дубоком сну, пошто се одједном спусти трбухом на

земљу. Ако га нико не узнемирава, проведе на обали цело послеподне, све до заласка сунца, често у друштву с другим крокодилима. С првим сумраком враћа се у воду, у лов који траје до зоре.

Када једном заузме место на обали или пешчаном спруду, крокодил се на њега увек поново враћа. Неки стари домороци тврде да су још од детињства виђали једног истог крокодила на одређеном месту.

Ова навика крокодила знатно олакшава лов. У Индији

сељаци вежу козу близу места где знају да ће изићи крокодил и сакрију се. Животиња, не слутећи ништа, прилази кози која се тресе од страха и започиње језива гозба. За то време сељаци по крокодиловом трагу забијају шиљате ножеве, окренуте оштрицама нагоре. Но што се крокодил враћа увек истим путем, набија се на ножеве чији му врхови распоре трбух.

Веома тром на копну где се ретко упушта у борбу, крокодил је изузетно хитар и окретан у води. Тело му

је прилагођено животу у води, издужено, вретенастог облика, без вратног сужења и с дугачком главом која је спреда зашиљена. Дугачак мишићав реп је моћно кормило, али и снажно оружје чији ударац може као од шале да прелови човека и да убије бивола тешког 500 килограма.

РЕЗЕРВНИ ЗУБИ

Крокодил на предњим ногама има пет прстију а на задњим четири између којих је разапета кожа за пливање. Уши се под водом могу затворити помоћу кожног заљиска а носни отвори набирањем коже на ивици. Цело тело оклопљено је грубим крљуштима и штитовима који су на леђима правилно распоређени у попречне и уздужне редове. Рожаста кожа главе тако је срасла с костима лобање да веома тешко може да се скине и због тога се крокодил дере од врата, док кожа с главе иде у штету.

Између уста и ждрела налази се нека врста меког непца које дели ове две дупље. Иза непца су унутрашњи носни отвори захваљујући којима крокодили могу да дишу отворених уста и у води, док им само спољни носни отвори вире изнад површине. На вилицама у дупљама усађени су многобројни оштри купасте зуби. У шупљинама коренова ових зуба налазе се такозвани допунски зуби који заузимају место првих, уколико се ови истроше или слома.

У вилицама крокодила налазе се две мошусне жлезде. Течност коју оне садрже лепе Суданке и Нубијке употребљавају као мирис за кошу и тело. У Судану је мошус веома скуп и садржина само једне жлезде стаје готово колико два полуодрасла говечета. Домороци их цене далеко више него скупоцену крокодилску кожу.

Нилски крокодил може да достигне дужину и до десет метара, али то су веома ретки примерци. Ако му пушчано тана не прекрати живот, крокодил живи преко сто година, а множи се већ после седме године, када до стигне дужину од око три и по метра. Женка полаже у песак 20 до 90 јаја која су веома слична гушчијим, и по облику и по величини. Када довољно одрасту, млади испуштају тупе гласове и то је знак за мајку да треба да их ископа. Чим измиле из љуске, мајка их одводи у воду.

ОПАСНО ДРУГАРСТВО

Прича се да се млади ухваћени крокодили доста лако припитомљавају. После извесног времена дозвољавају да их човек узме у руке, на викавају се на одређен позив и врло су мирни. Претпоставља се да нежно одгајена животиња и у старости остаје пријатељски расположена према човеку.

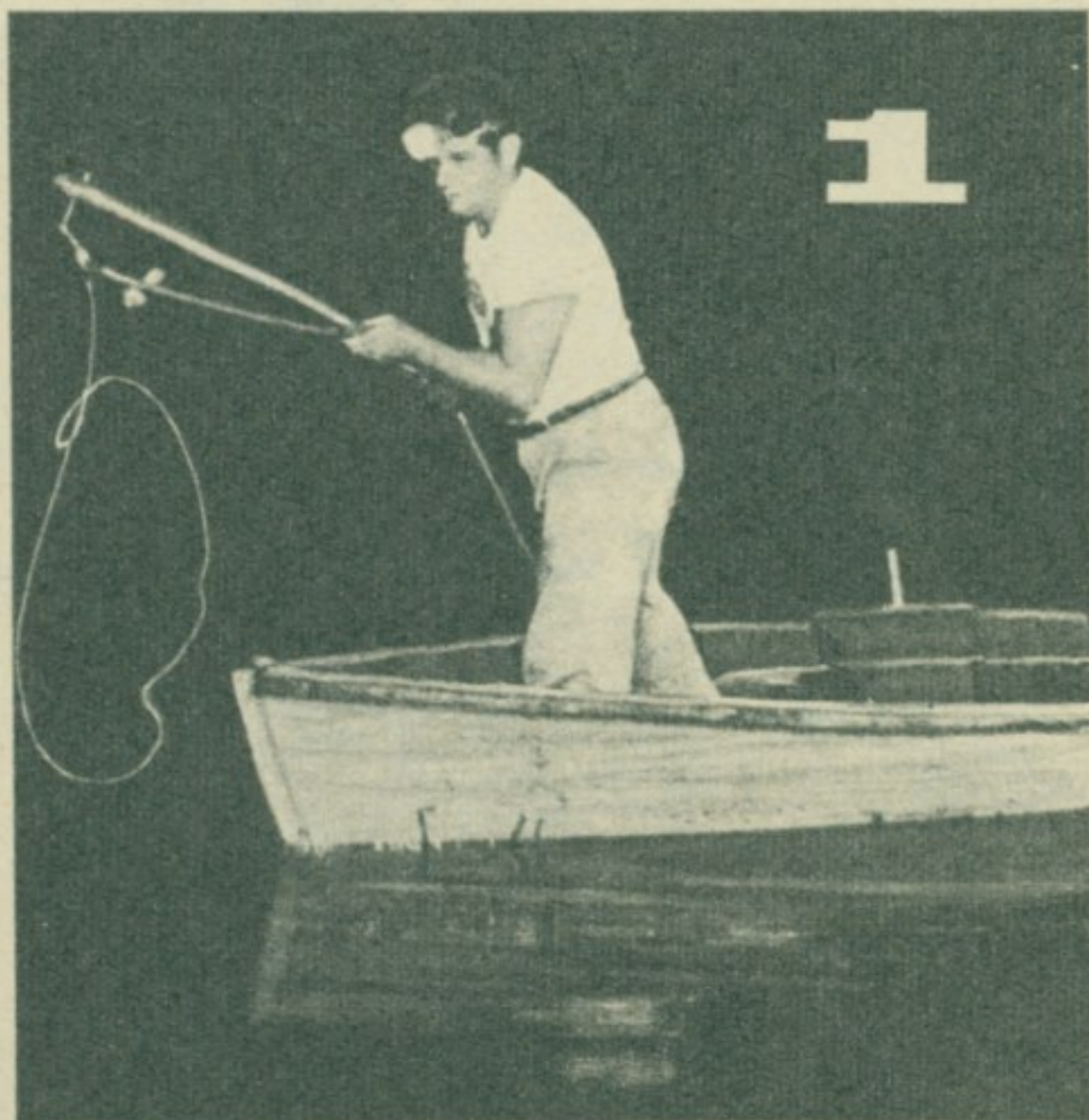
У старом Египту крокодил је био нарочито поштован што се види из причања историчара Максимуса Тиријуса:

„У Египту је једна жена хранила крокодила кога су поштовали као бога. Њен синчић играо се с крокодилом све док овај није порастао и ојачао и онда је појео дечака. Несрећна жена истицала је срећу свог сина што га је првог појео један „бог“.

Колико су овакве приче истините није познато, али данас никоме не пада на ум да припитомљава крокодиле. Крокодили су чести гости зоолошких вртова и не постоји ни један једини случај да се неки од њих припитомио. Напротив, чувари им прилазе веома опрезно и с много поштовања.

Б. Д.

КАКО СЕ ХВАТАЈУ КРОКОДИЛИ

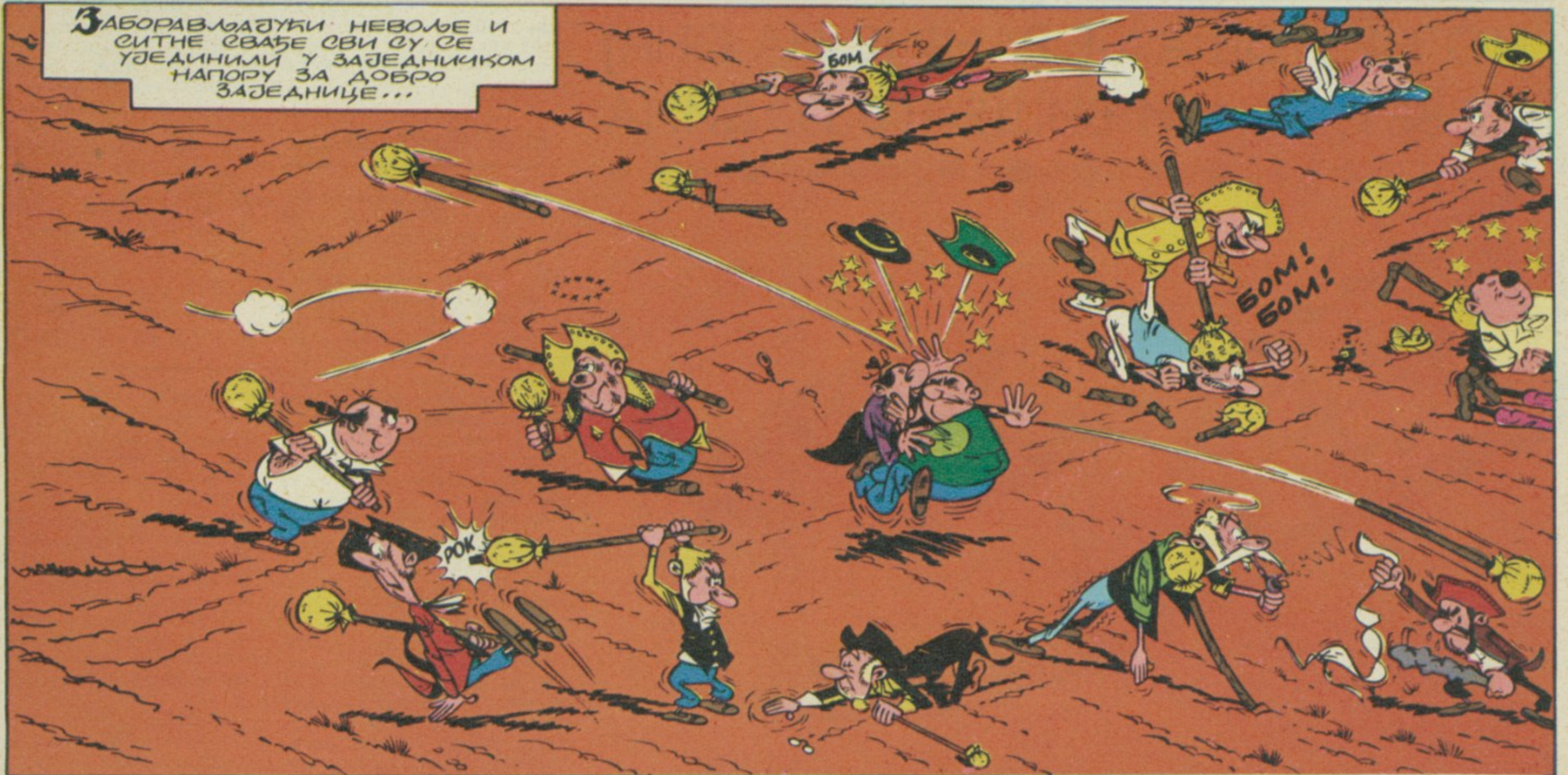

Да би уловио живог крокодила, ловац му се бешумно приближава чамцем држећи у рукама спремну омчу од жице. Крокодил је ухваћен и привучен до обале где му ловац вештим покретима везује чељусти да

би се осигурао од непријатних изненађења. Жртва је чврсто увезана и спремна за далеки пут до неког зоолошког врта.

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

ЗАБОРАВЉАЈУКИ НЕВОЉЕ И СИТНЕ СВАБЕ СВИ СУ СЕ УЈЕДИНИЛИ У ЗАЈЕДНИЧКОМ НАПОРУ ЗА ДОБРО ЗАЈЕДНИЦЕ...

НЕМОЋНИМ И СТАРИМ ПОВЕРЕНО ЈЕ ОСМАТРАЊЕ И СТРАЖАРЧЕЊЕ...

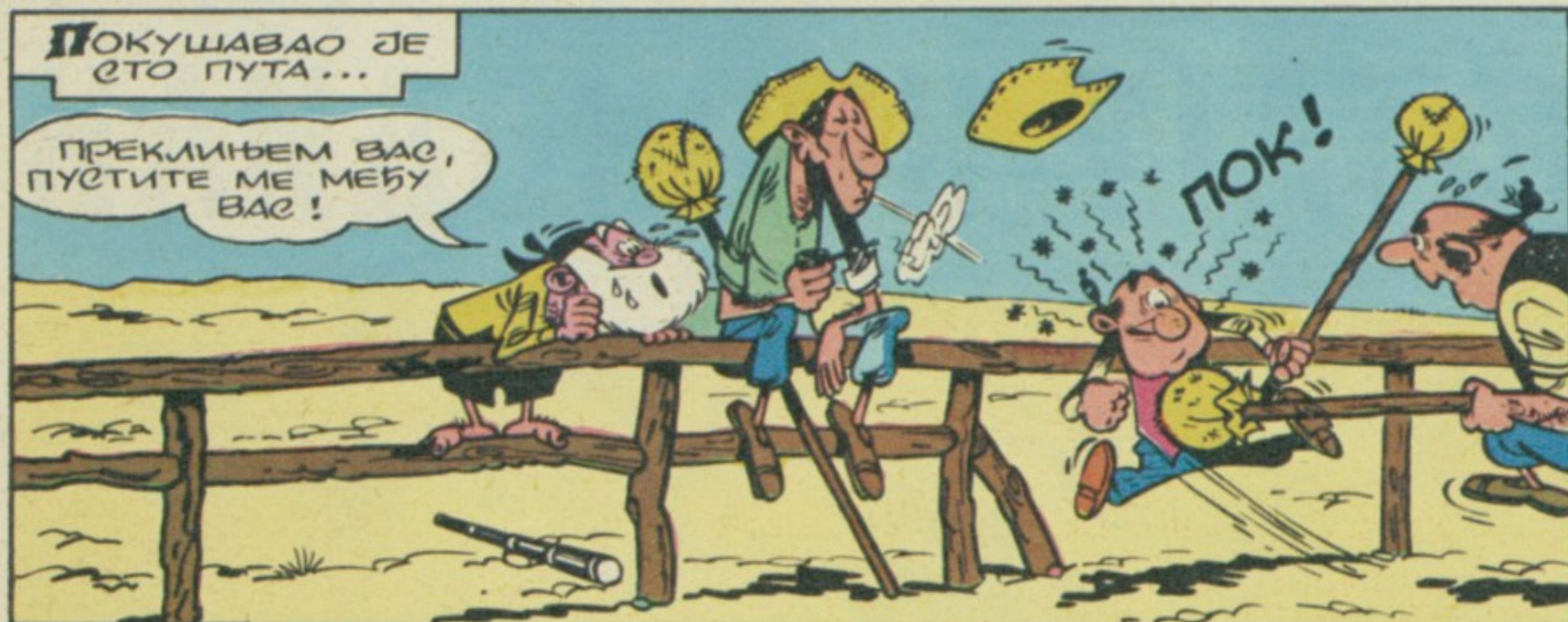

СМАТРАЈУКИ ДА ЗБОГ СВОЈИХ МНОГОВРЗНИХ ПОДВИГА И БОРБЕНОГ ИСКУСТВА ЗАСЛУЖУЈЕ ДОСТОЈНИЈЕ МЕСТО, СТАРИ НИК ЈЕ ОЧАЈАВАО...

ПОКУШАВАО ЈЕ ЕТО ПУТА...

ПРЕКЛИЊЕМ ВАС, ПУСТИТЕ МЕ МЕЂУ ВАС!

ДОСТА, ТАТИЦЕ! ВРАТИ СЕ НА СВОЈЕ МЕСТО... ЗА БОРЦА ТРЕБА СНАГА!

СНАГА!? ПА ЈА САМ ТАКАВ!

И ЈА КУ ТО ДОКАЗАТИ! ГЛЕДАЈ!

ОСВЕТА ПИЛОТА

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

У ЧАСУ ДОК ЈЕ Београд 6. априла 1941. горео и рушио се под теретом немачких бомби, на земунски аеродром слетео је млади пилот. Саво Вујовић. Механичари су одмах прискочили машини, а оружари почели да пуне митраљеске и топовске казете новом муницијом. И горивом су га веома брзо снабдели, упркос томе што су аеродром непрекидно надлетали немачки ловци.

Пилот осети радост што су ови момци у механичарским комбинезонима мирно радили свој посао као да није прави рат већ обичан пролећни маневар. Сваког минута изнад писте би прелетела покоја немачка машина — сасула рафале, бацила бомбу и одлазила даље да уступи место другој која је то понављала. Земља је подрхтавала од бомби, митраљески рафали добовали су по лименим хангарским крововима, свежњевски запаљивих бомби испуштали су хиљаде јарких, запаљивих искри. Вујовићев Ме-109 био је спреман за старт.

— Хвала, другови!

НЕМЦИ У ЗРЕЊАНИНУ

Стари механичар, који је век провео на аеродромима, задржа га за тренутак:

— Мало пре су нам поштарке јавиле да је немачка моторизована претходница стигла у Петровград (садашњи Зрењанин) и да су месне Швабе истакле заставе са кукастим крстовима. Тамо је сада у току велики фолксдојчерски митинг... Шта мислиш о томе, момче?!

Младић осети како му се нешто црно увуче у душу, како нека туга надире свуда око њега, и у њему... Немци у Петровграду!.. Месне Швабе!.. Митинг... Он ништа не одговори старом воднику само осети како у њему заједно с тугом расте као плина, велики бес.

Старт. Вујовићев Ме-109 вучен мотором од 1200 коњских снага, лети изнад дунавских вода. У бришућем лету прелази изнад јабланова, телефонских водова, димњака салашких зграда.

Правац — Петровград!

Он зна само једно — он тамо мора стићи. Он мора учинити оно што тражи његова туга, његов бол... Муњевито нестаје равничарски предео испод крила његовог авиона који лети брзином од преко 500 километара на час. Само да га не спазе пре времена. Да онамо стигне брзином торнада. Ево корита Бегеја! Готово надокхват руке штрче торњеви старих цркава... Пилот надлеће трг и заиста — види огромну масу месних Шваба, заставе и транспаренте, немачке мотоцикле и неки оклопљени вермахтовски аутомобил, сав прашњав од брза пута, види немачке девојке са букетима првог пољског цвећа.

С трибине неко држи говор... Прашњави немачки војници окићени венцима цвећа...

Повео је апарат увис. Тело као да му се дробило, по-

ГЕСТАПО ЈЕ УЗАЛУД ТРАГАО ЗА НАШИМ ПИЛОТОМ КОЈИ ЈЕ 6. АПРИЛА 1941. САМ НАПАО НЕМАЧКУ ПРЕТХОДНИЦУ У * * ЗРЕЊАНИНУ И РАСТУРИО СКУП ФОЛКСДОЈЧЕРА * *

ОБРУШИО ЈЕ ЈОШ ЈЕДНОМ СВОЈ МЕ-109: ДОЛЕ НА ТРГУ ПАНИКА, НЕМАЧКИ ВОЈНИЦИ УЗАЛУД ПОКУШАВАЈУ ДА ИЗБЕГНУ МИТРАЉЕСКУ ВАТРУ

нестaje му даха, крв пенуша и жури у очи где се рађа на хиљаде плавожутих свитаца, али све то траје само до притиска леве ноге на ножне команде и већ се Ме-109 пребацује у понирање под углом од 60 степени.

ГОРИ ТРГ

Поправка за 10 степени улево... Мотор урла и машина почиње да се обрушава... У нишанској справи повећава се трг с гомилом немачких војника и фолксдојчера.

Палац притиска на црвено дугме пилотске палице и митраљеви почињу да косе.

Празне чауре скачу по крилима. Осам дугих блескова, осам трзаја и топовски рафали засипају трг... Све је то одвише близу да се даље може гледати из стаклене крлетке пилотског седишта. Палица к себи, нога и палица улево и, хитнут брзином од преко 600 километара на час, Ме-109 се изнова обрушује с висине од преко 1500 метара на трг где Немци беже у паници.

Види: на тргу, као на длану, стоји оклопљени немачки аутомобил, засут цвећем... Сада је засут и једним кратким рафалом право у мотор немачких блиндираних кола. Одјекује експлозија горива и муници-

је... Мртви немачки војници свуда по камену трга.

Следећи налет. Апарат иде увис и нови напад. Пилот чини круг. Још једном баца поглед на трг, на трг с мртвим издајницима, на исцепане хитлеровске заставе, расуто пољско цвеће, разбацану војну опрему...

Још један поглед и пилот одлази.

НА АФРИЧКОМ РАТИШТУ

Његова освета је потпуна... Али, Београд гори, Немци одасвуд надире, хаос пораза свуда, на свим путевима земље...

И још дуго, дуго пошто априлски рат буде онако жалосно окончан како се то збило, а Југославија буде раскомадана и преражена, у досијенма Гестапоа остаће један празан лист који описује овај случај и који трага за именом и личношћу пилота који је засуо рафалима 6. априла 1941. године трг Петровграда!

Али, он ће бити далеко одавде.

Биће пилот на афричком ратишту и међу првима постаће пилот новог Титовог ваздухопловства.

Његово име је Саво Вујовић, пилот-ловац, данас пуковник ЈНА у пензији.

Б. П. 23

ПРИСТАНИШТУ
ЈЕ ЈЕДАН
ОД ЛИЛИНИХ
ДОСТАВЉАЧА
ОТКРИО ЗАМКУ
КОЈА ЈЕ
ПРИПРЕМАНА...

ЦЕЛО ПРИСТА-
НИШТЕ ЈЕ ПОД
ПРИСМОТРОМ!
МОРАМ ОБАВЕСТИТИ
СВОЈУ ПОШТОВАЊУ
ПОСЛОДАВКУ!

БУДНО ОКО
БРОДУ...
ХИТНО ЈЕ!
ВЕОМА
ХИТНО!

ОДГОВАРА
БРОД...
ЗБОГ ЧЕГА
ТАКВА
ПАНИКА?

МОРАМ ДА
РАЗГОВАРАМ СА
МИС ЛИЛ ЛИЧНО!
ВЕОМА ЈЕ ВАЖНО...

ТРЕНУТАК КАСНИЈЕ...

ЧИТАВО ПРИСТА-
НИШТЕ ЗАПОСЕ-
ЛИ СУ ЛУДИ
СОПСТВЕНИКА
КОЦКАРНИЦА!

ТОГА
САМ СЕ И БО-
ЖАЛА. ХВАЛА
НА ОБАВЕШТЕ-
ЊУ! ПРЕДУЗЕ-
ЋЕМО МЕРЕ...
ОДАВДЕ!

ЕТО, САД НЕ МОГУ
ДА ВРАТИМ СВОЈЕ
"ГОСТЕ" НА ОБАЛУ!
ТХА... МОЖДА ЈЕ
ХАЗАРДОВ
ДОЛАЗАК
БИО ПРАВА
СРЕЋА!

ХЕЈ! КОЛИКО
ЋЕ ЈОШ ТРАЈАТИ
ОПРАВКА ХЕЛИ-
КОПТЕРА?

МОЖДА ЈОШ
ЈЕДАН САТ!
А ЗАШТО
ПИТАТЕ?

ПРИСТАНИШТЕ ЈЕ
ПОД ПРИСМОТРОМ!
НЕ СМЕМО ГОСТЕ
ДА ВРАТИМО МО-
ТОРНИМ ЧАМЦЕМ!
ПОТРЕБАН НАМ ЈЕ
ХЕЛИКОПТЕР!

ОХ!
ЗАР НИЈЕ
УЗБУДЉИВО?
ВРАТИЋЕ НАС
ХЕЛИКОПТЕРОМ...

ЧАК ЈЕ И ГУБЉЕЊЕ
НОВЦА ЗАДОВОЉСТВО
У ОВАКВОЈ КОЦКАР-
НИЦИ! ОВА ЛИЛ ЈЕ
ПРАВИ МАЈСТОР!

МОЖДА БИСТЕ
МИ НАЈЗАД
ИЗВОЛЕЛИ
РЕЊИ ШТА
СВЕ ОВО
ЗНАЧИ?

НЕ ПРАВИТЕ СЕ
НАИВНИ! ЈА ЈОШ
ВЕРУЈЕМ ДА СТЕ
ВИ ЈЕДАН
ОД ЊИХОВИХ!
ЗАТО МИ ЈЕ ПУ-
ЦАЉКА УВЕК
СПРЕМ-
НА!

НУЛА X

ИЗДАЈНИЧКИ ОЖИЉАК

ПОЛ ТРЕВЕРС
ЈЕ УСПЕО ДА
ОВОЈУ БИВШУ
ПОСАДУ УБЕДИ
ДА ЗАЈЕДНО
С ЊИМ КРЕНЕ
НА ЈУПИТЕР
УКРАДЕНИМ
БРОДОМ
НУЛА X...

УСПЕЛИ
СМО,
МОМЦИ!
ЈУПИТЕР
ЈЕ ПРЕД
НАМА!

НАДАМ СЕ,
ПОЛЕ, ДА ЈЕ
КОРГАН
ГОВОРИО
ИСТИНУ...

НЕ ЗАБОРАВИ,
ПОЛЕ, ДА СИ
ОСУЂЕН
НА СМРТ ЗАТО
ШТО СИ
ГА ПУСТИО ДА
ПОБЕГНЕ!

КАКО БИХ ТО
МОГАО ДА ЗАБО-
РАВИМ! ДАЛИ, САД
ВИШЕ НЕМА ПО-
ВРАТКА!

НУЛА X СЕ ПРИ-
БЛИЖИО
ЈУПИТЕРУ...

ЕВО ГА, МОМЦИ!
ОБЛАЦИМА ОКРУ-
ЖЕНИ ЈУПИТЕР...
НАЈВЕЉА ПЛАНЕТА
СУНЕВОГ СИСТЕМА!

УШЛИ СМО У
ОРБИТАЛНУ ПУТА-
ЊУ! ВИСИНА...
3200 КИЛОМЕ-
ТАРА!

У РЕДУ! ПОМИЊЕ БРО-
ДАНЕ УНАЗАД! ОДВАЈАЊЕ
ЛЕТЕЛИЦЕ ЗА СПУШТАЊЕ!

ЛЕТЕЛИЦА ЗА СПУ-
ШТАЊЕ ОДВОДИЛА
СЕ ОД МАТИЧНОГ
БРОДА...

БРЕД ОСТАЈЕ У
МАТИЧНОМ БРОДУ!
СВИ ОСТАЛИ У
ЛЕТЕЛИЦУ ЗА
СПУШТАЊЕ!

ВИСИНА
15 МЕТРА!
СПУШТАМО
СЕ!

ОВДЕ СТЕ СЕ И
ОНДА СПУСТИЛИ,
КОРГАНЕ, ЗАР НЕ?
МЕСТО ИЗГЛЕДА
БЕЗБЕДНО...

САМО ИЗГЛЕДА
БЕЗБЕДНО! А ТАМО ДО-
ЛЕ ВРЕБА ОПАСНОСТ...
НЕКА СИЛА КОДА МО-
ЖЕ ДА УПРАВЉА-
ЉУДСКИМ УМОМ!

ЧИТАЈУ ЛИ СЕ НАРОДНЕ ПЕСМЕ?

У броју 902 од 11. IV 1969. објавили смо конкурс Читају ли се народне песме? и позвали наше читаоце да одговоре на три питања:

1. Име највећег противника Краљевића Марка у једном двобоју.
2. Који је јунак у једној народној песми рекао:

„Невјера ти сједи уз кољено
Испод скута пије хладно вино“
3. Која се народна песма завршава речима:

„Рани сина, пак шаљи на војску
Србија се умирит' не може!“

Тачни одговори гласе:

1. Муса Кесеџија, 2. Милош Обилић и 3. „Бој на Мишару“.

У редакцију су приспела укупно 4682 одговора, од тога 3598 тачних и 484 нетачна. Као што се сећате, обећали смо да ћемо од тачних одговора на срећу извући добитника коме припада транзистор и још десет који добијају као награду по књигу „Свет у цепу“ издавачког предузећа Вук Караџић у Београду. Прву награду транзистор добила је: Зорица Срећкић, Вул. ЈНА бр. 75 Јајинци — Београд. „Свет у цепу“ добили су: 1. Милентије Тадић, Народних Хероја бр. 15, Нови Београд; 2. Драган Обрадовић, Милошево п. Обилић; 3. Блијар Ликмата, ул. М. Тита 70/3 Приштина; 4. Велибор Христов, Кол. Ливаде 61 Сурдулица; 5. Зоран Грујић, VII Осн. шк. Вук Караџић.

Кнеза Милоша 18/3 Чачак; 6. Зоран Јовановић, Загони з. п. Сухо Поље, код Бијељине, БиХ; 7. Драган Тодоровић, Згони 10-а/II ст. 4 Мостар; 8. Ненад Раковић, Мештровићева 48, Београд; 9. Јадранка Велиновић, Први Булевар 6/40 Нови Београд; и 10. Радомир Жунин, Трг 23. октобра бр. 4 Шабац.

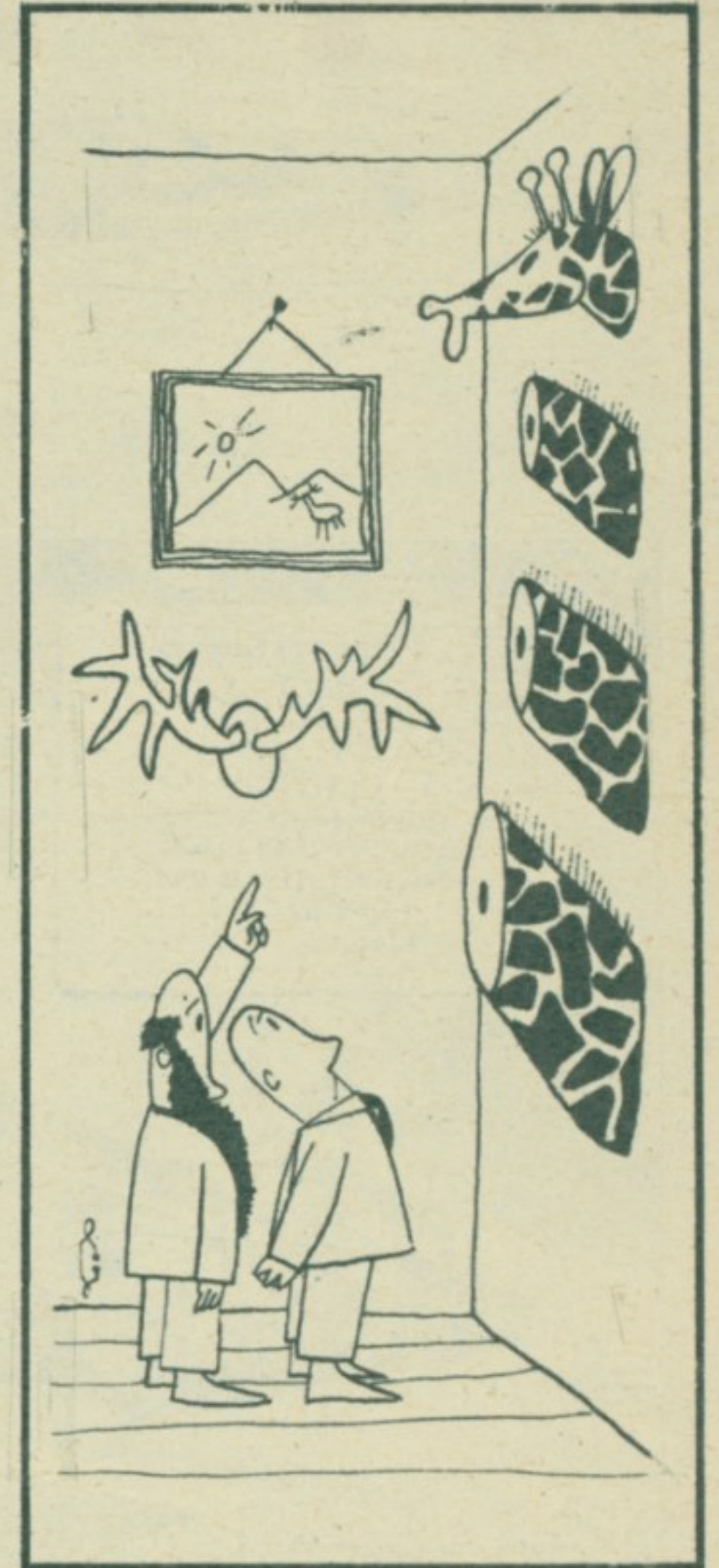
КОНКУРС ТАЈНА ПОРУКА

У броју 902 од 11. априла 1969. упутили смо читаоцима једну тајну поруку. Требало је да они пронађу где се порука налази и како гласи. У редакцију је стигло 3534 одговора. Од тога је њих 3233 дало тачан одговор: „После кликерања оперите руке“, а 301 су погрешно протумачили поруку. Према пропозицијама конкурса пет добитника на срећу добијају 5 слатких пакета из асортимана фабрике чоколада „Звечево“. Ево имена тих добитника: 1. Марија Јаневски, ул. Македонска бр. 29, Гудурица — Банат; 2. Момир Тодоровић, Похорска бр. 25 — Нови Београд; 3. Дарко Павков, Фрушкогорски пут Кула III — стан 35 — Нови Сад; 4. Снежана Богдановић, Грге Андријановића 86/V, Крњача, Београд и 5. Ђорђе Перишић, Фрушкогорска 20-а, Ср. Каменица.

ХУМОР

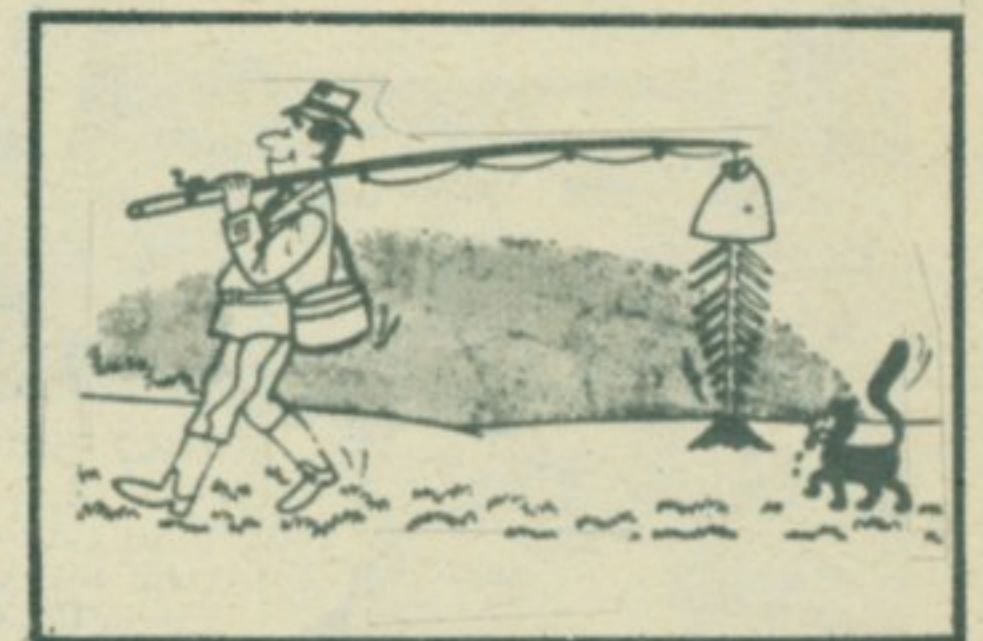
БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

У ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ У ПЕТАК КОМПЛЕТАН СТРИП О ЖИВОТУ У КРАЉЕВИНИ МУ

БЕЗ РЕЧИ

— Не, не зна да чита... само гледа слике!

Kandit Kandit Kandit Kandit Kandit Kandit

NOVOST
NA NAŠEM TRŽIŠTU

dado

DJEČJA ČOKOLADA S MLIJEČNIM PUNJENJEM

Pravi užitak
u izvrsnoj poslastici

ZANIMLJIVA NAGRADNA IGRA
I VELIKE NAGRADE

automobil „FIAT-750“
moped „TOMOS AUTOMATIC“
20 bicikla „MINI-PARTIZAN“
100 omota čokoladnih proizvoda

NOVI PRIJATELJ U NOVOJ IGRI

Kandit - čokolada **dado**

Kandit Kandit Kandit Kandit Kandit

КЊИГА

1969

МЛАДИМА

ЋАЦИ, НАСТАВНИЦИ, ШКОЛЕ!
УЧЕСТВУЈТЕ У АКЦИЈИ

КЊИГА МЛАДИМА 1969.

За ближа обавештења обратите се издавачком предузећу
„Младо поколење“, Београд, Француска 24

ЈЕДНА
АМИ ВРЕДНА

СЈАЈНИ МЕСЕЦ
НИШТ' НЕ ХАЈЕ
ШТО НА ЊЕГА
ПСЕТО ЛАЈЕ
(Наша народна пословица)

КАПЕТАН Кејт

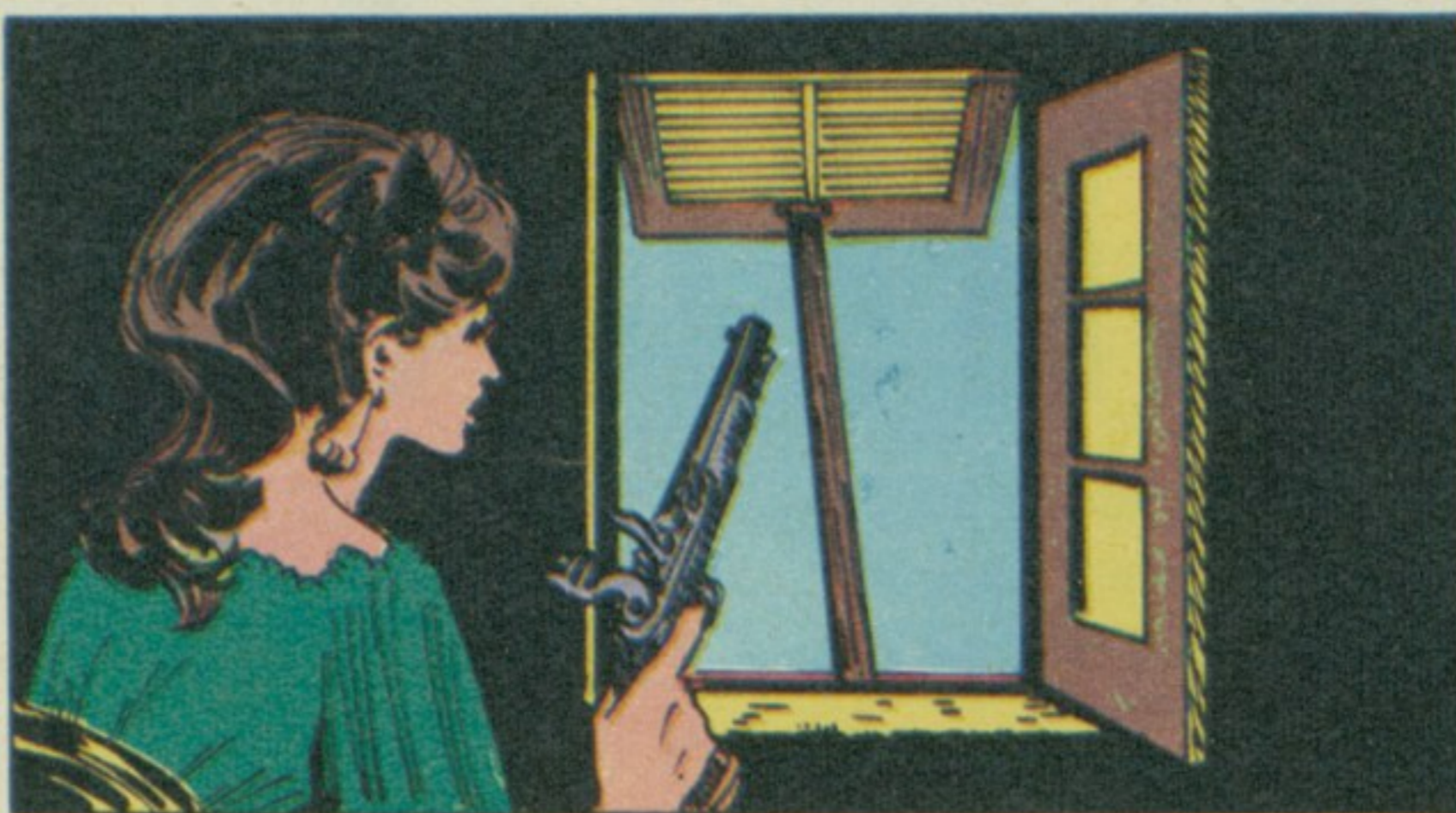
ПРЕТРАЖУЈУКИ КУКУ ДА БИ ОТКРИЛА УЗРОК ТАЈАНСТВЕНЕ НОЊЕ БУКЕ, КЕЈТ ЈЕ НАЛЕТЕЛА НА ЈЕДНУ СТРАШНУ СПОДОБУ...

ТО КАО ДА ЈЕ ОЖИВЕО ПОРТРЕТ МОГ УЈАКА!

... АЛИ, БИО ДУХ ИЛИ ЧОВЕК НЕ НАМЕРАВАМ ДА ГА ПУСТИМ ДА УМАКНЕ!

БЕЖИ ПРЕМА УБУЊУ НА ОБАЛИ!

НЕЋУ ОДУСТАТИ...

... ПОГОТОВУ ШТО СЕ МОЈ ПОСЕТИЛАЦ И НЕ ТРУДИ ДА ПРИКРИЈЕ ТРАГОВЕ!

НА ПРВИ ПОГЛЕД...

На први поглед ова два цртежа немају никакве сличности. Међутим, ако пажљиво загледасте оба цртежа, видећете да имају 6 сличних детаља. Који су то детаљи?

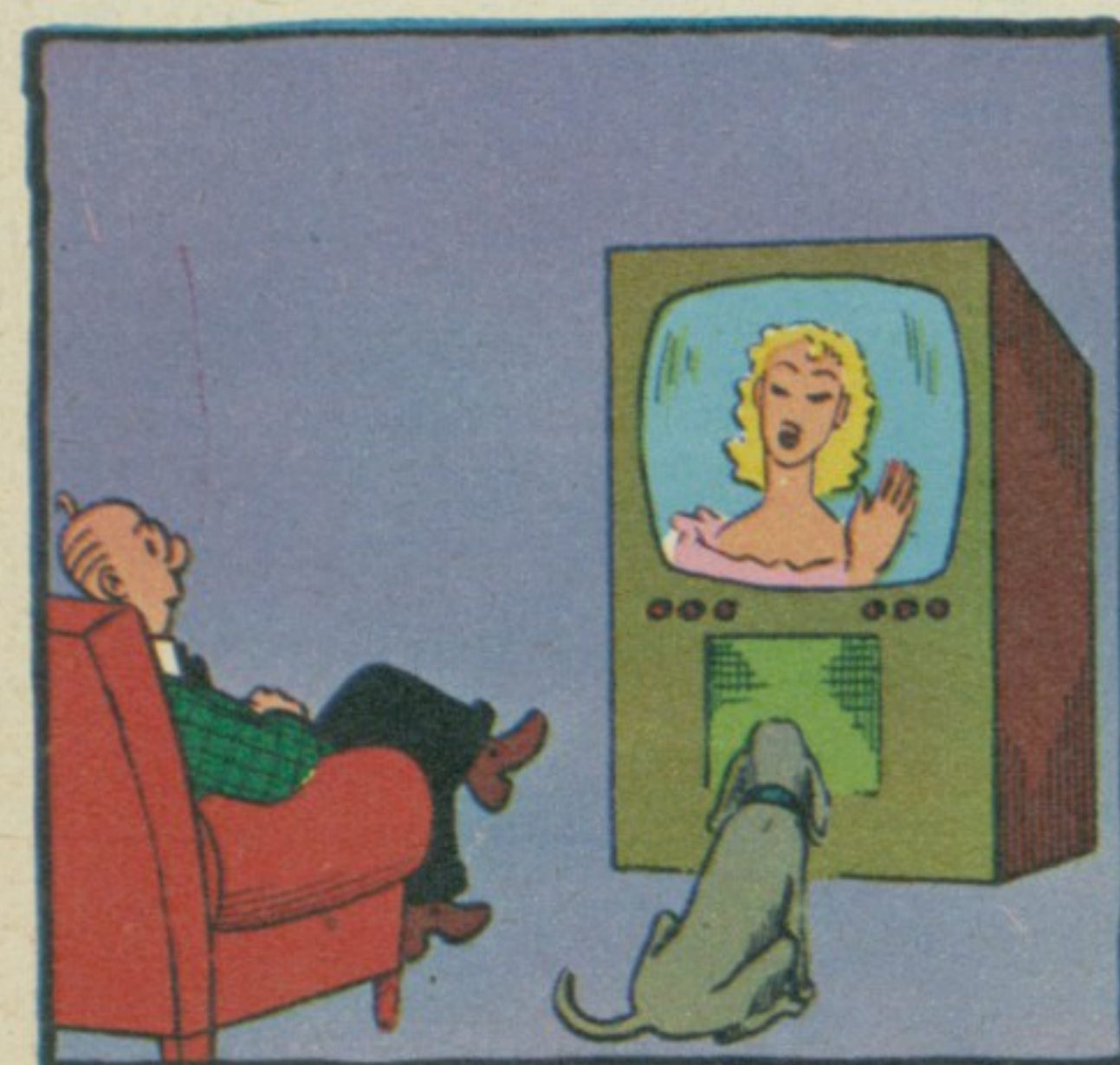
ОДГОВОР:

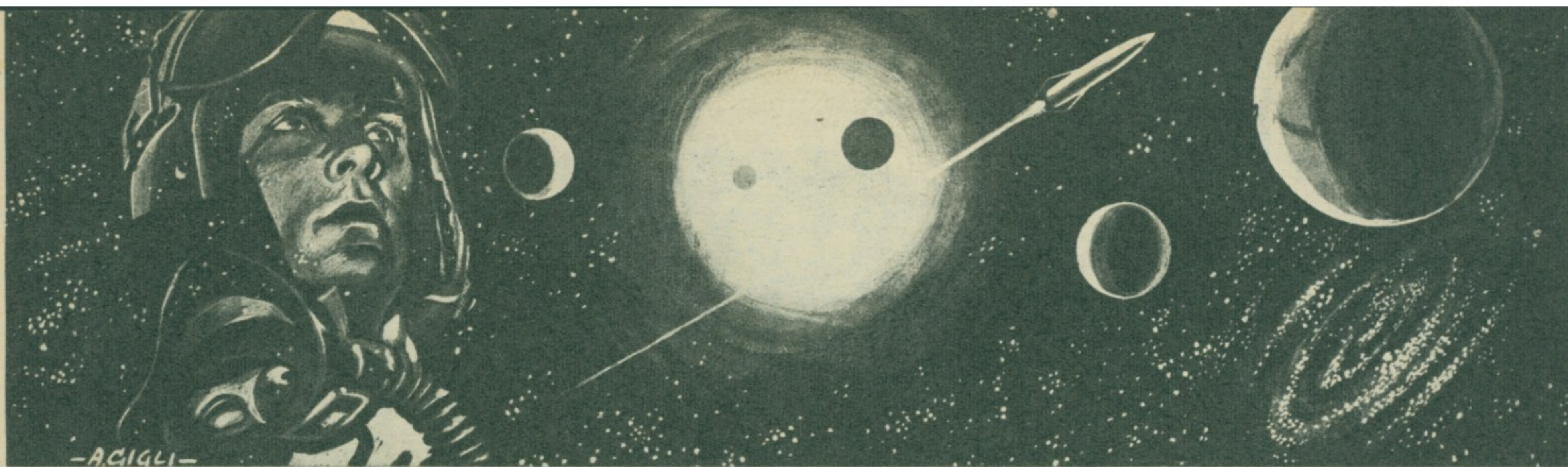
1. Ципела власника замка и шмарова цигарета; 2. украси на шеширу и шмареве наочари; 3. ципела и шмареве наочари; 4. пуњева кућица и шмареве око-вратник; 5. обод на шеширу и шап рево уно; 6. птица и шмареве обрве.

Помозите космонауту

Имате тридесет секунди времена да пронађете пут до центра галаксије. На посао!

УСПЕЛА ЗАМЕНА

ВИЛИЈАМ НОЛАН

РОБЕРТУ МЕРДОКУ ОСТАЛО ЈЕ СВЕГА НЕКОЛИКО ЧАСОВА ЖИВОТА, А ДО ЗЕМЉЕ ЈЕ ДАЛЕКО. НИКАД НЕЋЕ СТИЋИ У ТЕЈЕР И ЗАГРИТИ МАЈКУ И ОЦА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

зад, враћаш кући, нама, и обоје смо захвални небу што си здрав! Ох, колико желимо да те видимо, сине! Ти знаш да се у последње време не осећамо добро. Очево срце је у таквом стању да сад више не може да на дуже излази из куће. А још га је и вест о твом повратку толико узбудила. И моје здравље није баш најсјајније; прошле седмице ми се вртело у глави. Али ништа није озбиљно, (ти се, молим те, не брине) и доктор Том каже да сам још довољно јака и да ће ти напади проћи. Трудим се да се што више одмарам да бих се, кад ти дођеш, осећала сасвим добро. Мисли о теби испуњавају наша срца а живот нам је опет добио смисао. Дођи што пре, Робе, што пре.

Твоја мама која те много воли.

Осуђен на смрт

Роберт Мердок врати писмо у џеп и стеже песнице. Њему је остало још свега неколико часова живота а до Земље, је још неколико дана лета! Тејер је бескрајно далеко, неће до њега стићи жив...

Осећао је да мора да се врати и одржаће реч. Упркос самој смрти он ће се вратити на Земљу.

— Ни говора о томе — говорили су му лекари. — Нећете стићи до Земље. Умрећете. Умрећете у космосу.

Затим су му све показали. Израчунали су у секунд кад ће наступити његова смрт, казали су му када ће престати да куца његово срце, када ће му се прекинути дисање. Та болест, донесена из неког туђег света, била је неизлечива.

Ипак, казао је лекарима, кренуће на Земљу. Сагласили су се с његовим планом.

И сада, када му је остало мање од тридесет минута живота, Мердок је корачао једним од дугачких бродских ходника, откуцавајући се-

кунде ударцима песнице по металним зидовима.

Спреман је да одржи своје обећање.

Заставши пред једним орманом у зиду, окренуо је малу ручицу. Врата су се отворила. Мердок је подигао поглед на високог мушкараца који је непомично стајао у тами дубоког ормана. Пружио је руку и нешто укључио. Високи мушкарац је проговорио:

— Већ је време?

— Да — одговори Роберт Мердок. — Време је.

Високи мушкарац лако ступи у ходник: траг светлости обасјао је дубоке очи готово скривене испод истакнутих обрва. Лице му је било оштро и грубо.

— Ето видиш — неочекивано се осмехнуо — ја сам заиста савршен.

— У праву си — рече Мердок. А како би другачије и било? Морао је бити савршен. Није смело бити никакве разлике, чак ни најмање.

Проверавање

— Зовем се Роберт Мердок — рече високи мушкарац у уредној униформи космонаута. — Имам четрдесет и једну годину, савршено сам здрав и телом и духом. Провео сам у космосу двадесет година и сад се враћам на Земљу.

Преко уморног Мердковог лица прелетела је сенка осмеха.

— Колико још треба да чекамо? — запита високи мушкарац:

— Десет минута. Можда још који секунд више — полако одговори Мердок. — Казали су ми да нећу осетити болове.

— У том случају... — високи мушкарац заћута и уздахну. — Жао ми је.

Мердок се поново осмехну. Машина, ма колико била савршена, не може да осећа сажаљење. А ипак, би му лакше од тих речи.

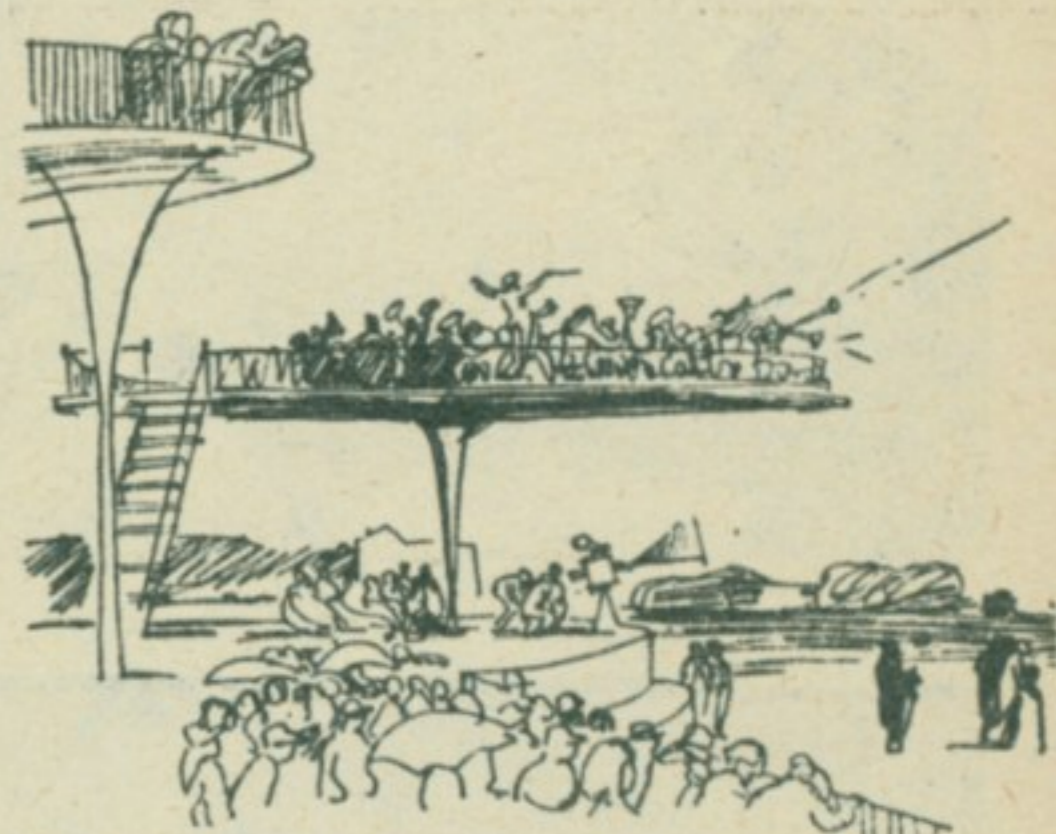
Одлично ће се снаћи, мислио је Мердок. Заузеће моје место и старци никад неће ни посумњати да се ја нисам вратио кући. После месец дана машина ће се пријавити представнику космичке компаније на Земљи. Да, одлично ће се снаћи.

— Запамти — рече Мердок — када будеш одлазио, они морају да буду уверени да се ти враћаш у космос.

— Разуме се — одговори робот.

И Мердок је слушао како му његов сопствени глас објашњава: кад протекне месец дана који треба да проведем с њима, они ће ме отпратити до ракете. Они ће видети како ракета стартује са Земље и креће у космос и знаће да се двадесет година нећу вратити. Тешиће се мишљу да њихов син мора да се врати у космос, јер здрав космонаут нема право да напусти службу пре но што напуни шездесет година. Уверавам те, све ће бити онако како си ти замислио.

Неизоставно ће успети, говорио је у себи Мердок, јер се о свакој појединости водило рачуна. Андронидни робот има све моје успомене, његов глас је мој глас, његове навике — моје навике. А када буде напустио старце да би се поново вратио звездама, моји пријатељи из

космоса наставиће да им шаљу магнетофонске траке с мојим гласом. Све ће бити као и раније. Све до њихове смрти. И они никад неће дознати да мене нема међу живима.

— Спреман си? — тихим гласом запита високи мушкарац.

— Да — климну Мердок главом.

— Спреман сам.

И лагано кренуше дугачким ходником.

Сећање

Мердок се сећао како су се старци поносили кад је он био примљен у специјалну службу. Био је једини срећник из читавог Тејера. Био је то свечан дан! Свирао је градски

Сасвим сам у космичком броду, у лавиринту многобројних одељења сличних пчелином саћу, Роберт Мердок је чекао смрт. Док се ракета незадрживо кретала према Земљи, прошивајући као диновска сребрна игла црни сомот космоса, он је одбројавао своје последње часове знајући да нема наде.

Мердок се враћао кући после двадесет година пребивања у космосу.

Кући. На Земљу. У Тејер — градић у држави Канзас. Чист ваздух, сеновита улица и бела једносратница. Кући, после двадесет година проведених међу звездама.

Ракета је парала тишину космоса, њени атомски мотори пулсирали су као огромно срце, а Роберт Мердок је седео крај округлог илуминатора и видећи и не видећи звездану таму која га је окруживала.

Мердок се сећао:

Уплашених мајчиних очију кад га је загрлила и дуго га, дуго није пуштала пре но што се укрцао у свемирски брод. Очевог лица огрубелог и потамнелог од ветра и како му је, праштајући се, до бола стегла руку.

Ма колико се трудио није могао да их замисли као старе и седе. Оца како иде са штапом и мајку згрбљену под теретом преживелих година.

А он сам?

Њему је четрдесет једна година и космос га је исцедио као што су степе Канзаса исцедиле његовог оца. И он се борио с бурама радећи далеко од Земље, с туђим страничним бурама још горим од оних које је доживљавао на својој родној планети. И он је диринчио под врелим звездама које су биле кудикамо врелије од роднога Сунца. И он је имао оштро, грубо лице са очима дубоко скривеним испод јако избачених лукова обрва.

Последње писмо

Роберт Мердок извади из џепа стереоснимке оца и мајке. Добра, насмешена лица са изразом очекивања.

С нежношћу је отворио последње мајчино писмо. Она је тврдоглаво одбијала да му уместо писама шаље магнетофонске траке: жалила се да не препознаје свој глас на траци и да јој је веома тешко да изражава своје мисли пред металним отвором хладног и равнодушног апарата. Служила се искључиво старомодном држаљом лагано исписујући слова готово архаичним рукописом. Последње писмо добио је пред сам полазак на Земљу. Писала му је:

„Драги мој сине!

Толико смо узбуђени. Отац и ја неколико пута смо пуштали твоју магнетофонску траку да бисмо слушали твој глас. Јављаш да се, нај-

оркестар а председник општине — стари мистер Харкнес с наочарима на врху носа — одржао је говор. Казао је да се град Тејер поноси својим сином... И мајка је плакала од радости. Да, то што је кренуло у космос било је потпуно исправно. И за њега једино могуће. Друга деца нису била те среће да дочекају остварење својих снова.

Од дана када је присуствовао повратку експедиције с Месеца ни тренутка се није колебао: постаће астронаут. Тог хладног децембарског дана, он дванаестогодишњи дечак, гледао је како се у огњеном стубу спушта ракета, отапајући смрзнуто тле испод себе. Већ тада је у дубини срца знао да ће га једног дана слична ракета однеи звездама.

Мало би се ко, као што је то он учинио, свега одрекао због космоса. Чак и сад, после двадесет година, јасно је чуо Дулин глас: „Верујем ти кад кажеш да ме волиш, Бобе, али ме не волиш довољно. Не толико да би се одрекао свог сна.“ И она га је оставила знајући да за њу нема места у његовом животу. За њега је постојао само космос, бездани космос, ракете и блиставе звезде.

★★★

Високи мушкарац у уредној униформи астронаута, затворио је врата ракете и погледао тоско које је отпливало у тмину космоса. Брод и андроидни робот у њему наставили су лет према Земљи. А за Роберта Мердока путовање је било завршено.

Побрајак

Када се у светло јулско јутро ракета спустила у Тејер у Канзасу, окупљена гомила је запљескала и стала да узвикује име Роберта Мердока. На дочек су дошли сви градски оци, сваки са спремљеним говором. Свирао је дувачки оркестар, деца су махала заставицама. Затим се гомила ућутала. Ракетни мотори су умукли, врата на ракети су се отворила.

Појавио се Роберт Мердок, херо, у униформи космонаута. Осмехнуо се и подигао руку у знак поздрава. Гомила се опет заталасала и запљескала.

На крају поља чекало га је двоје: згрбљени старац који се дрхтавом руком ослањао на штап и старица лица избразданог мрежом бора и влажних очију.

Када је, најзад, космонаут стигао до њих пробивши се кроз гомилу радозналих, обоје их је истовремено загрлио. Ухватили су га, једно за једну а друго за другу руку, и повели не скидајући с њега очи сјајне од суза.

★★★

— Ето — приметио је један од градских већника који је стајао мало по страни. — Ето, среди су се.

Његов сусед је уздахнуо и климнуо главом.

— А ипак није то оно. И некако ми је ружно.

— Па они су сами тако хтели — рече већник. — Тако су написали у својим завештањима. Он ће се и тако кроз месец дана вратити у космос. На још двадесет година. И зашто му онда покварити тај кратак одмор. Ипак, мораш признати да су беспрекорно израђени. Зар не? Никад не би могао да посумњам да нису прави и да су обоје умрли још пре два месеца.

— Да, у праву сте — одговори му сусед. — Никада неће дознати.

Гледали су за старцима и њиховим сином све док им се нису изгубили из вида.

ВУЛКАНСКО ПЛЕМЕ

ПОДСЕТНИК

Мали аутомобили, модели најпознатијих светских марака. Сва врата се отварају а седишта се померају. „Славија“ Немањина 21. Цене од 15 до 50 дин.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС ПИСМО...

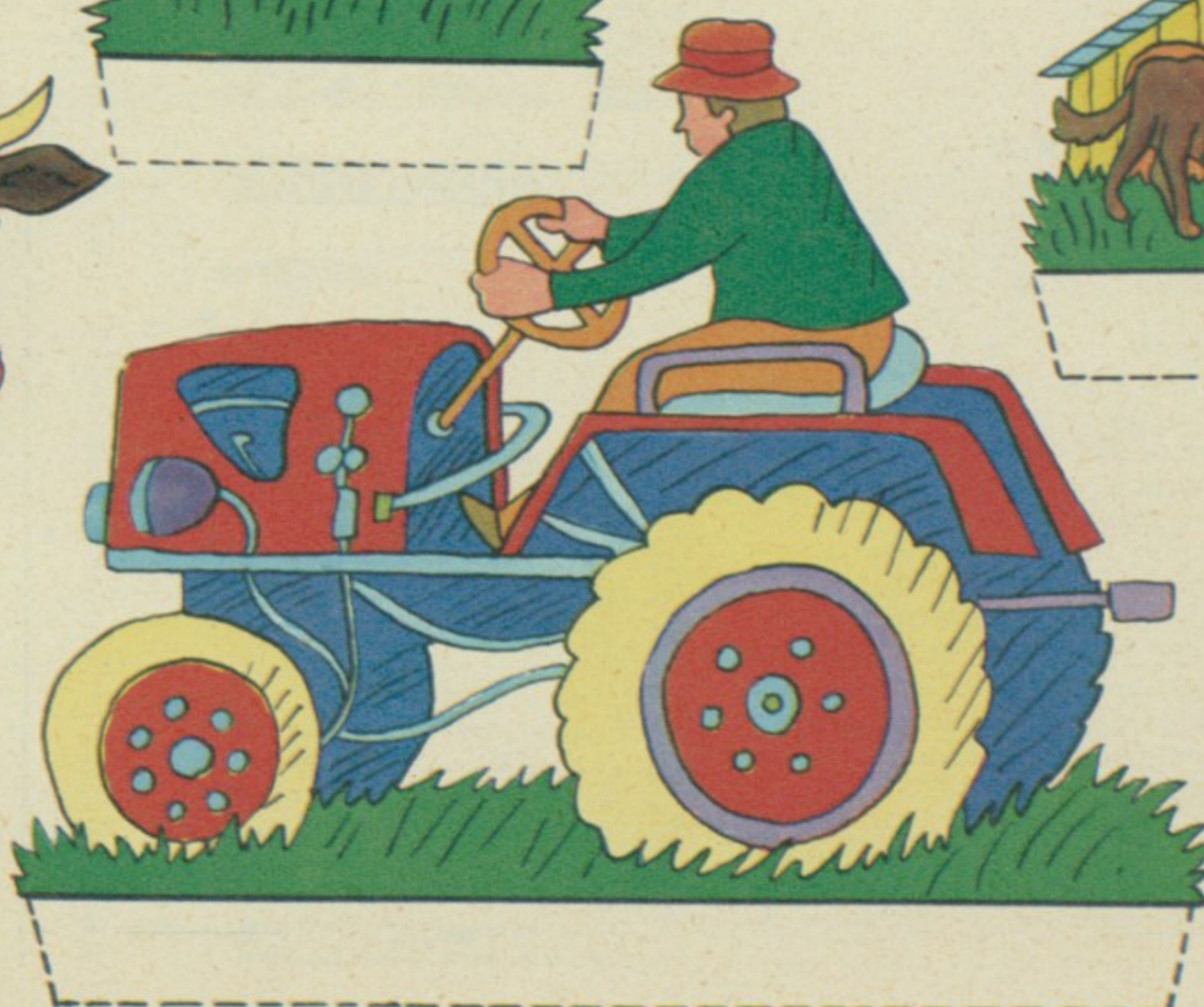
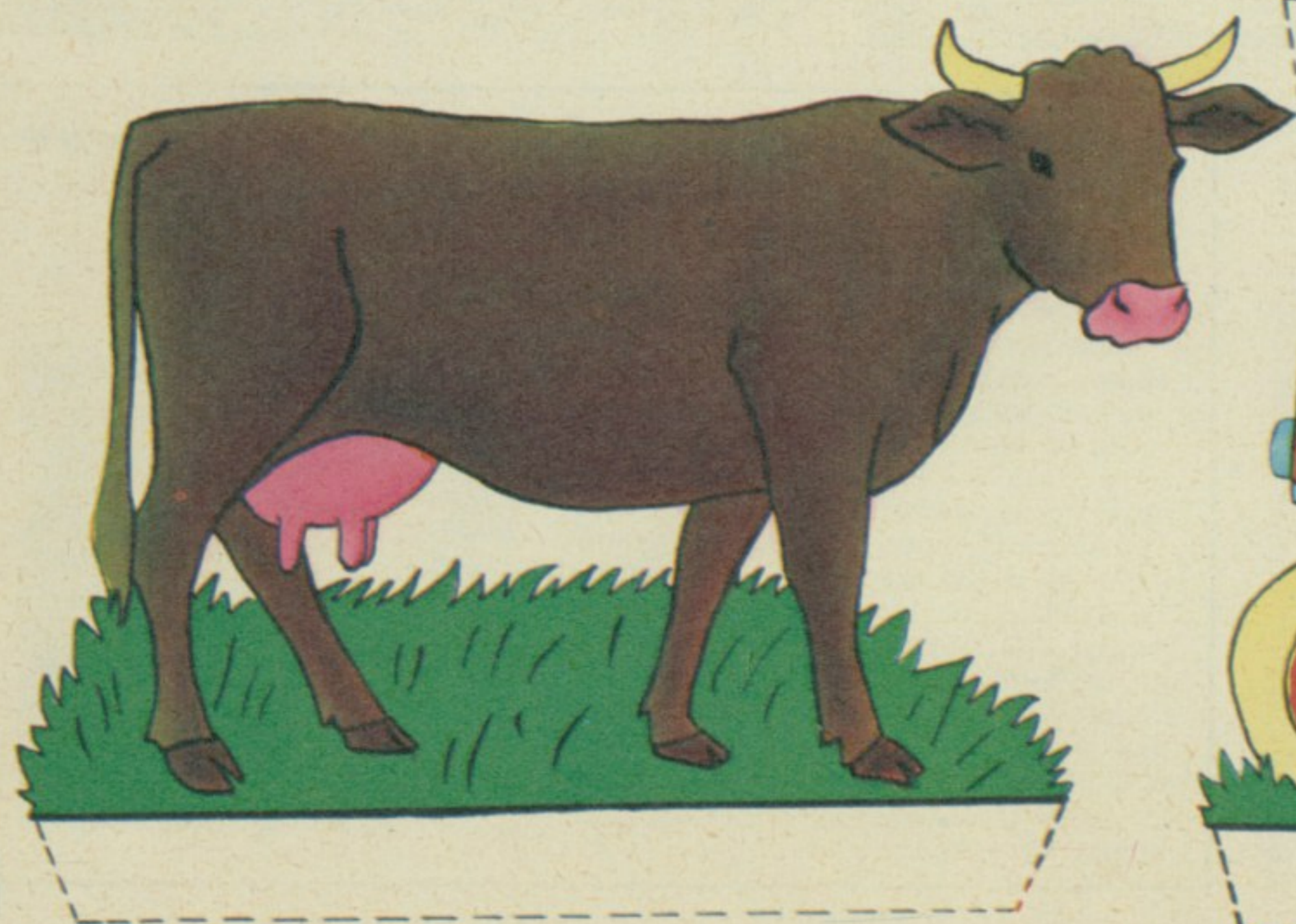
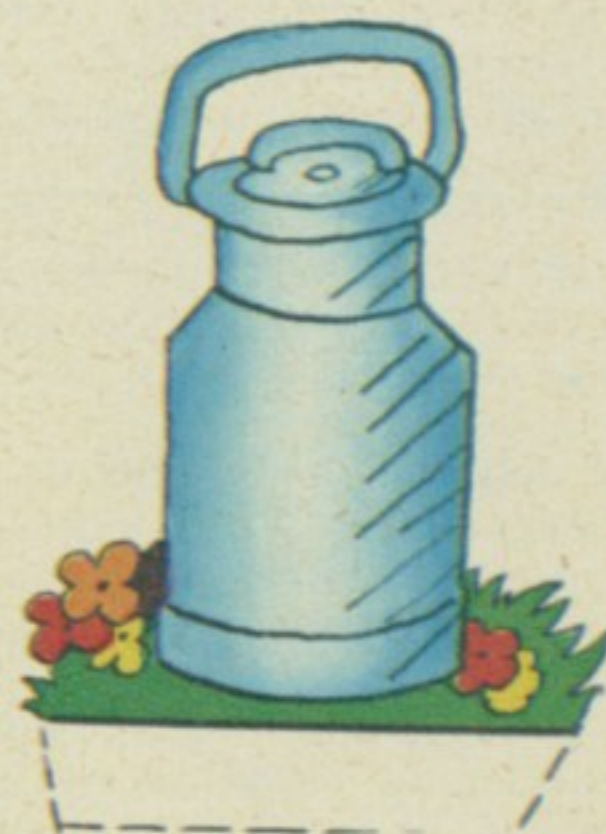
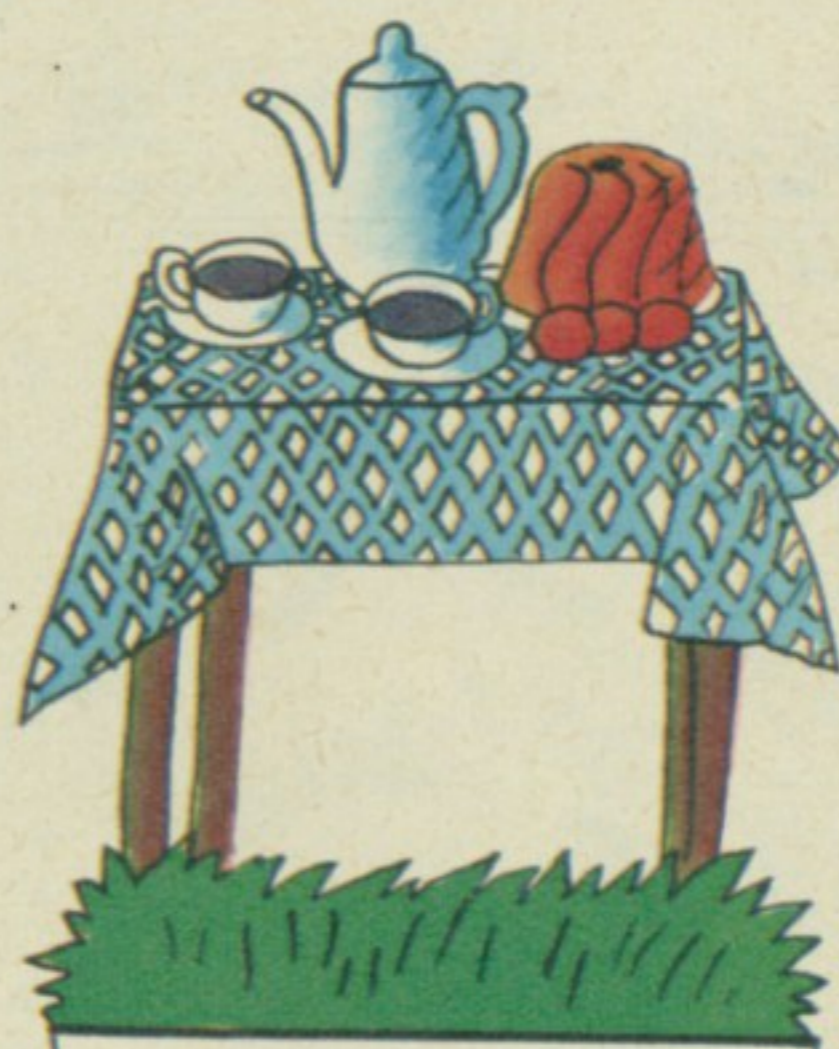
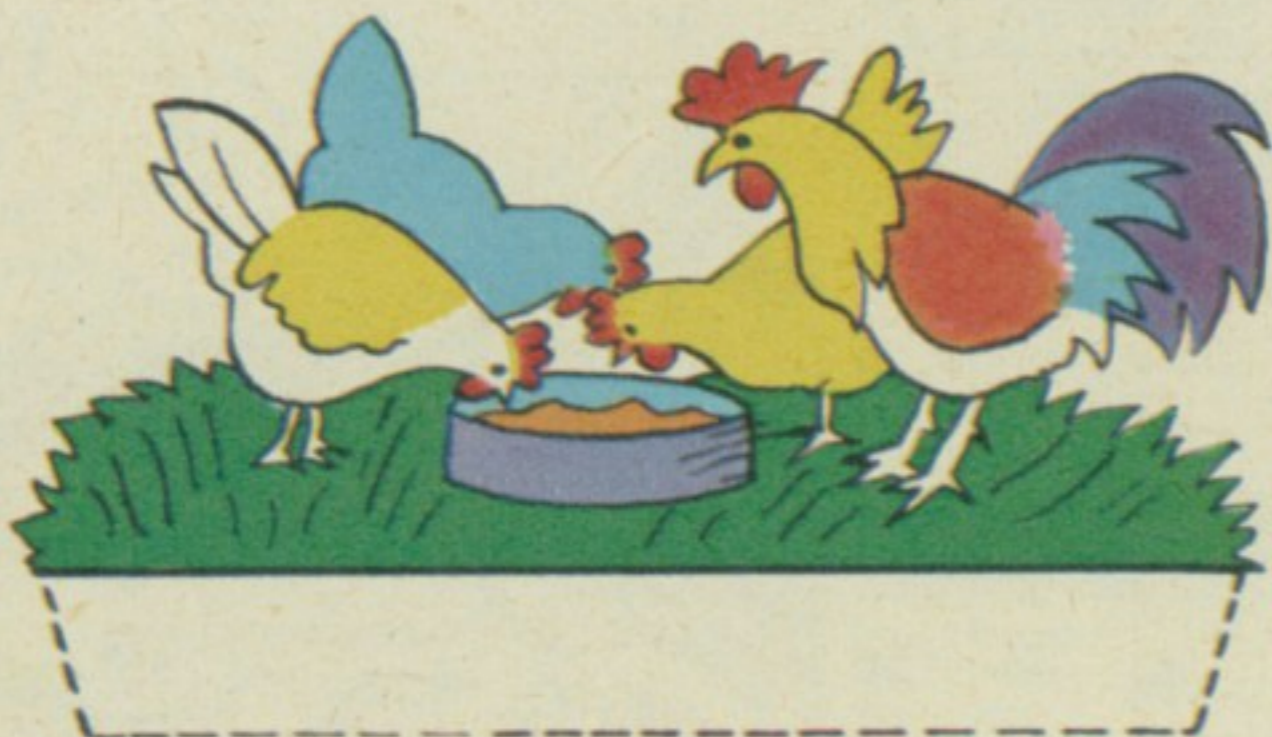
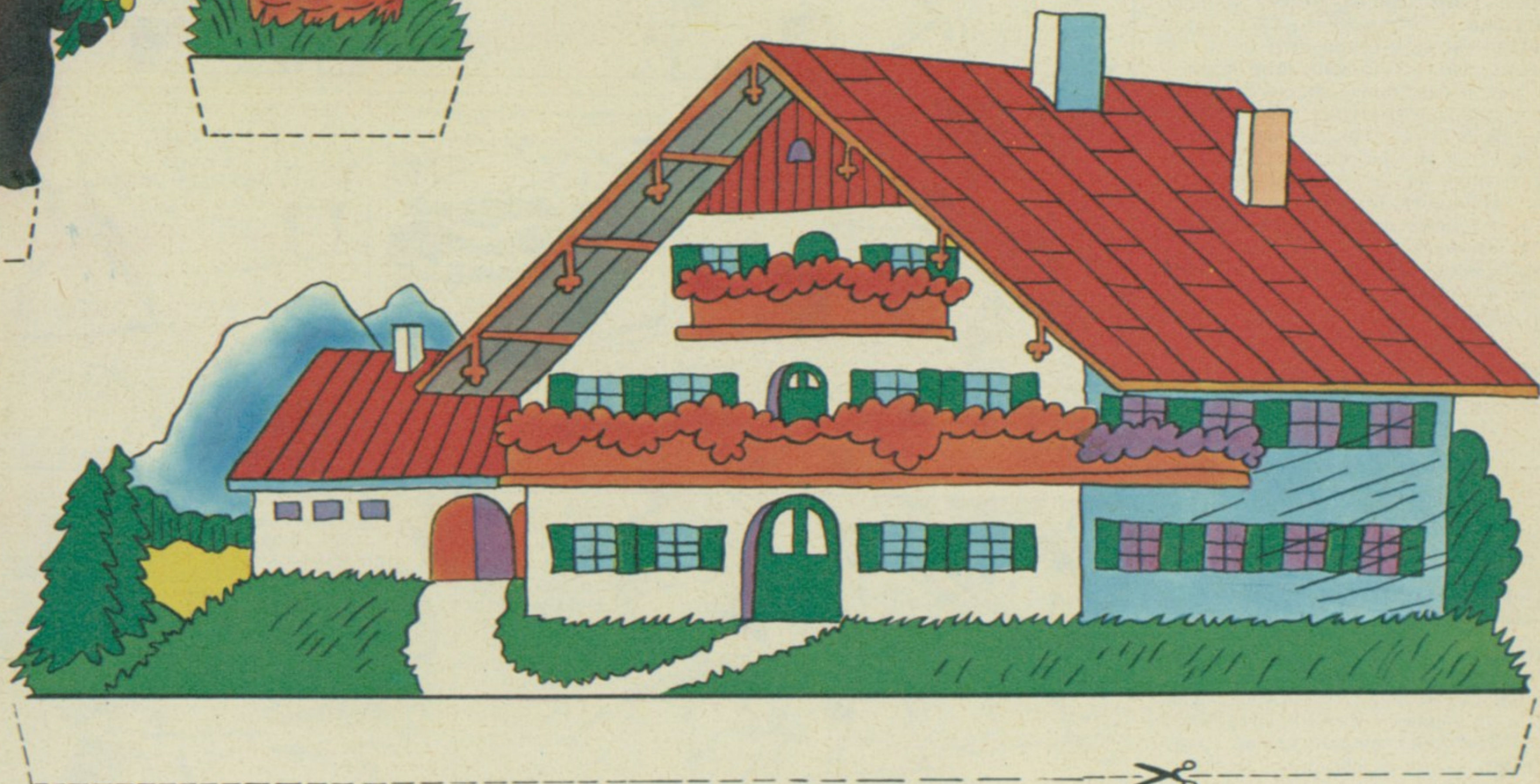
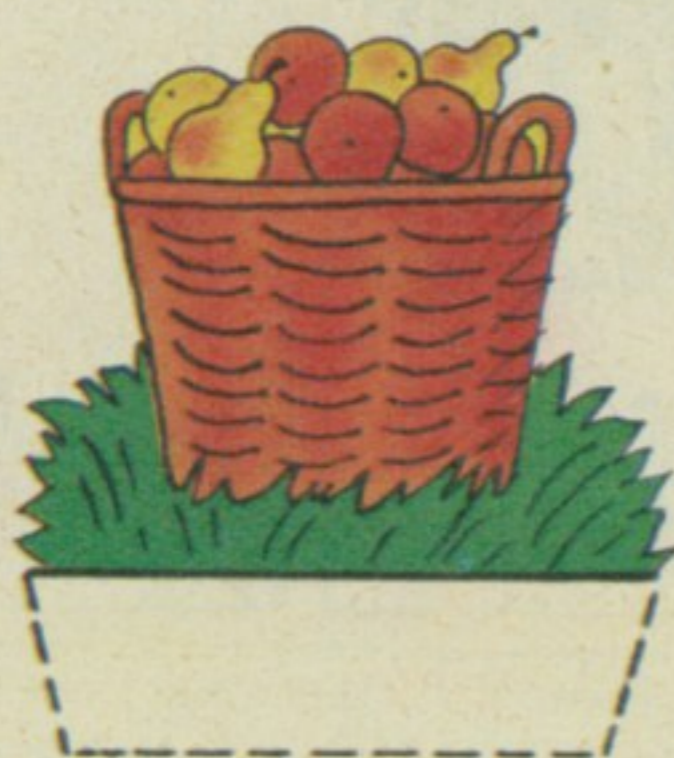
Наш једини ангажовани певач Ивица Пердл, често користи свакодневне догађаје за компоновање своје музике и писање текста. Овог пута млади Загребчанин у песми која носи назив „Писмо упућено Магдалени“ теши несрећну девојку која је прошлог лета била жртва атентатора у београдском биоскопу „20. октобар“. У исто време он осуђује све оне који наше „најлепше тренутке претварају у тугу“ али их и опомиње да нас њихови поступци неће обесхрабрити. Плочу је издао „Југотон“, а цена је 7 нових динара.

Pismo upućeno Magdaleni

Ivička Perić-Perića

ИЗРЕЖИТЕ ПЛАНИНСКУ ФАРМУ

Да би ово лепо уређено имање у планини „оживело“, залепите најпре целу страницу на тањи картон, стару фасциклу, на пример. Затим пажљиво, оштрим маказицама изрежите посебно сваку сличицу, заједно с белим пољем које је испод ње обележено испрекиданим линијама. Да би сличице могле да стоје, савијте по дебелој црној линији њихова постоља и залепите их на неки дебљи картон. Сличице распоредите према свом укусу.

ДА ЛИ СМО ПОГОДИЛИ

НА ВАШЕ МНОГООБРОЈНЕ ЖЕЉЕ ПРОДУЖУЈЕМО ПРИЈЕМ ОДГОВОРА ДО 17. МАЈА 1969. ГОДИНЕ

Надамо се да смо погодили ваше жеље. Жребање добитника важи за све верне потрошаче.

„ШУМИ“ ЖВАКАЋЕ ГУМЕ

Припремили смо следеће награде:

VeloSolex бицикл с помоћним мотором	5 електричних грамофона
шатер за 3 особе	10 колекција грамофонских плоча бит музике
5 PONY бицикла	15 пакета „шуми“ производа

ШТА ТРЕБА ДА РАДИТЕ?

Од 10 кутијица „шуми“ жвакаће гуме одрежите уже странице са словеначким текстом. Једну кутијицу одрежите са сличцом и на њеној полеђини напишите своје име и презиме као и пуну адресу и пошаљите на адресу:

„ШУМИ“, Љубљана, Градишче 7, с назнаком

НАГРАДНИ КОНКУРС

Имена добитника објавићемо 23. маја 1969.

МАЛА ПОШТА

ВОЗАЧИ КАРТИНГА

Драга Редакцијо,

Молим вас да ми одговорите на питање: постоји ли код нас клуб возача картинга; да ли их има у продаји; Колико кошта један картинг?

Овај спорт ме занима, па ми одговорите. Унапред хвала.

Миодраг Несторовић, Београд

Картинг је мали аутомобил без каросерије. У Београду не постоји посебан картинг — клуб, али Ауто-мото друштво „Београд“ има картинг секцију. Иначе ова возила се не производе код нас, а цена им је у иностранству различита: у Италији се креће од 100.000 лира па навише.

САЊА ИЗРЕЗУЈЕ СВЕ

Џењени друже уреднице,

Јављам вам се у име моје девојчице Сање. Пошто она има тек пет година и не зна још да пише, њене жеље и мисли написаће њен тата.

Откада се појавила ваша рубрика „Изрежи и залепи“, постао сам редован купац вашег листа. Купио сам га негде на терену сасвим случајно и тамо видео да има нешто и за моје дете. Тако сам сваког тједна морао да купујем „Забавник“ и без њега се нисам у петак смео појавити код куће.

Из приложених фотографија можете видети како се моја девојчица сналази и забавља међу свим тим приносама. Али дозволите ми једну примедбу — у име моје девојчице. Кад смо залепили и саставили млин

(воденицу) настао је проблем, а шта покреће воденицу? Тада сам морао вашу макету млина допунити једним папиром, нацртати поток „посадити“ стабла, грмље, направити мост и све остало што је слично виђеном у природи. Тако сам морао допунити средњовековни замак, а локомотива је морала добити пругу. Било би добро, када израдите један овакав предмет, да га снабдете и пропатним детаљима — људима, животињама, дрвећем. За све то има доста белог и празног простора око централне фигуре.

Ваши верни читаоци
Сања и тата

Инж. Срећко Божићевић,
Загреб

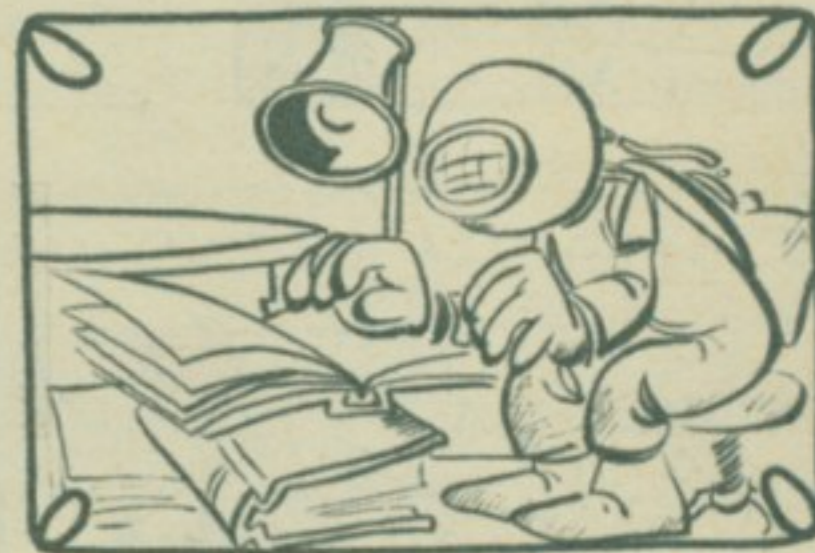
Испунићемо ваш оправдан захтев колико год будемо могли.

ЗА БУДУЋЕ ОКЕАНОГРАФЕ

Драги Забавнице,

Желео бих да постанем океанограф. Да ли постоји нека таква школа у Београду?

Душан Т. Сомбор

Да бисте постали океанограф, треба да завршите Природно-математички факултет — специјализација хидрологија.

НАЈСКУПЉЕ РИБЕ

Драги Забавнице,

Желео бих да знам која је риба најскупља на свету?

Јован Рихтеровић, Крагујевац

Најскупље су акваријумске рибе које се добијају вештачким одабирањем — селекцијом ради добијања посебног облика репа и пераја или боје.

* укршћене речи *

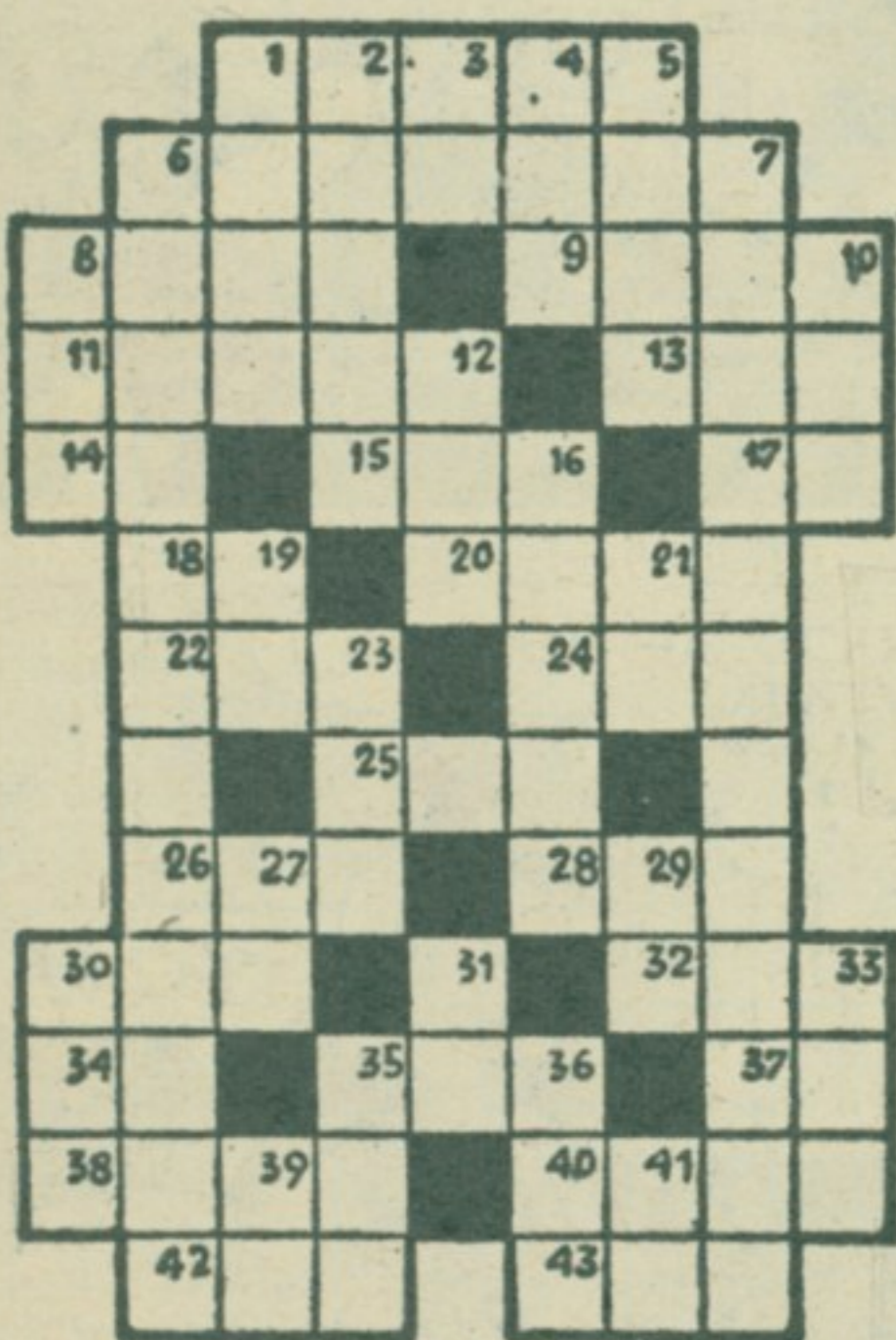
Водоравно: 1) Стена, громада, 6) врста птице, 8) марка аутомобила, 9) наша хидроцентрала, 11) трагедија Вилијама Шекспира, 13) новозеландско дрво за бродоградњу, 14) лична заменица, 15) орган чула вида, 17) скраћеница за „ове године“,

18) истурени део копна у море, 20) стара мера за течност, 22) срећка, 24) јединица рада у физици, 25) позади, 26) поен, 28) конач, 30) део седмице, 32) течност која се цеди из воћа, 34) слово латинице, 35) целокупан, 37) домаћа животиња, 38) наш композитор (Крсто), 40) наркотично средство, 42) свежа, 43) шумски глодар.

Усправно: 1) француски сликар (Едуар), 2) општа историја ликовних уметности Саломона Ренака, 3) предлог, 4) француски књижевник („Јадници“), 5) посуда за цвеће, 6) име и презиме нашег савременог сликара, 7) име и презиме нашег савременог композитора („Еро с оног свијета“), 8) скуп инсеката, 10) град у Србији, 12) стара мера за тежину, 16) водено пространство, 19) показна заменица, 21) злато (фр.), 23) део зграде, 27) лична заменица, 29) историјско место у Малој Азији, 30) парче, 31) афирмација, 33) дипломатско тело, 35) зимски спорт, 36) женски ручни рад, 39) хемијски знак за алуминијум, 41) хемијски знак за телур.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) пол, 4) его, 7) Васко Попа, 10) ара, к, 11) лов, 12) Л(аза) К(остић), 13) ноа, 15) се, 16) Теба, 18) наут, 20) Тар, 21) ким, 22) хотел, б, 25) дар, к, 27) оро, л, 29) пас, 31) Монголија, 34) лн, 35) ага, 36) И(ван) Г(ундулић), 37) стар, 39) нота, 41) тен, 42) бан.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 608-1-82-1. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/б, тел. 22-711.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ (18. страна) РЕШЕЊЕ

Лопов је молер. Он је поменуо звоњаву алармног сигнала. Међутим, сарадници који су се налазили на истом спрату на коме је била и благајникова соба, звоњаву нису чули. Значи, да је он на крову могао још мање да чује. Према томе, он је сишао с крова, ушао у благајникову собу и покушао да обије касу.

WALT
DISNEY

МИКИ

